

Bá Tước Đích Tuyết Hồ Ly

Contents

Bá Tước Đích Tuyết Hồ Ly	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	36
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	51
14. Chương 14	54
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61

Bá Tước Đích Tuyết Hồ Ly

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, huyền huyễn, 1x1, mỹ mỹ, phúc hắc ôn nhu vampire công x đáng yêu hồ ly thụ dụ, ngọt ngào, công sủng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-tuoc-dich-tuyet-ho-ly>

1. Chương 1

Trường Bạch sơn vào cuối mùa thu, những ngọn đồi dày đặc lá rụng, những bụi cây cao thấp ẩn hiện làm tăng thêm vẻ thần bí của thế giới tự nhiên.

Tầng tầng lớp lớp lá rụng phủ lên mặt đất thật hiu quạnh, từ đâu một vật nhỏ tuyết trắng vui sướng chạy loạn trong rừng cây. Nó thỉnh thoảng tò mò ngửi ngửi những cây nấm nhỏ đầy màu sắc sinh trưởng trên những cây gỗ mục, thỉnh thoảng đuổi theo bướm bướm nhảy múa giữa không trung.

Lâm Tu Chân mỉm cười nhìn tiểu sinh linh khả ái hiếm gặp kia, đứng ở sâu trong rừng rậm, ánh mắt đuổi theo nó nhảy bên trái nhảy bên phải.

Hiếm hoi có được một kì nghỉ dài ngày, lựa chọn tới Trường Bạch sơn nghỉ phép thật là không có sai. Cây cỏ nơi này tràn ngập hơi thở thiên nhiên, làm cho những kẻ sống ở đô thị nhiều năm như Lâm Tu Chân cảm

giác như sống lại thật thoải mái. Những tiểu động vật trong núi có sắc thái riêng khả ái linh động vô cùng, càng làm cho hắn cảm nhận được sức sống của sinh mệnh.

Nhìn tiểu tử kia nhảy loạn khắp nơi, rốt cục chạy nhảy mệt mỏi, ngồi ngay ngắn phía trên một gốc cây, tỉnh tề liếm bộ lông của mình. Ánh mặt trời xuyên qua lớp lá cây, chiếu rọi bộ lông trắng bạc nhung mềm, làm bộ lông có chút lấp lánh ánh bạc. Thật là một tiểu động vật xinh đẹp! Không hổ là tuyết hồ khó gặp. Lâm Tu Chân lại trong lòng than thở một tiếng.

Phảng phất cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Lâm Tu Chân, tiểu hồ ly cảnh giác dừng đứng thân thể, hướng phía Lâm Tu Chân nhìn sang. Một người một hồ cứ như vậy từ khoảng cách thật xa, chăm chăm nhìn nhau. Lâm Tu Chân thủy chung không nhúc nhích nhìn sinh vật xinh đẹp kia, tựa hồ như dung hợp với rừng cây xung quanh.

Tiểu hồ ly không cảm giác được địch ý từ Lâm Tu Chân, tiểu móng vuốt gãi nhẹ lỗ tai, ánh mắt linh lợi chuyển động, tò mò nhìn sinh vật hiếm khi xuất hiện trong rừng rậm này. Rốt cục, nó từ trên gốc cây nhảy xuống, từng bước từng bước, đi tới hướng Lâm Tu Chân.

Ở khoảng cách 3,4 thước, tuyết hồ dừng bước, ôm cái đuôi xù lông của nó, giả vờ không thèm để ý tỉnh tề liếm cái đuôi. Nhưng con người đen láy cũng không quên liếc về phía Lâm Tu Chân, tùy thời chuẩn bị có gió thổi cỏ lay liền nhanh chân chạy trốn.

Lâm Tu Chân mỉm cười nhìn tiểu tử láu lỉnh kia, vẫn không nhúc nhích.

Hồi lâu, tiểu hồ ly liếm liếm móng vuốt, lau mặt một cái, thận trọng đến gần sinh vật xa lạ đó. Nó từ từ bước vòng quanh Lâm Tu Chân, tò mò lại gần bên chân hắn ngửi ngửi mấy cái. Đưa móng vuốt ra, cẩn thận cào nhẹ một cái lên bắp chân Lâm Tu Chân, sau đó lại cuống quýt nhảy ra.

Làm loạn một hồi, mắt thấy người này giống như đầu gỗ cũng không để ý tới mình, tiểu hồ ly càng to gan nhảy lên bờ vai của hắn. Lâm Tu Chân cảm giác một đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại, ở trên mặt mình nhẹ nhàng liếm một cái. Có thể cùng thiên nhiên hòa làm một, cảm thụ động vật đơn thuần đến gần, Lâm Tu Chân cảm thấy trong lòng khoan khoái, phảng phất bị đầu lưỡi kia liếm một cái, tâm, ngứa một chút.

Thấy Lâm Tu Chân khoe miệng giơ lên, tuyết hồ tò mò nhìn biểu lộ trên mặt hắn, một hồi lại chuyên chú ở bên tai Lâm Tu Chân ngửi tới ngửi lui, cái đuôi xù lông cọ bên trái cọ bên phải, lơ đãng quét qua lỗ mũi Lâm Tu Chân.

– Ất xiiii!

Không cách nào khống chế, Lâm Tu Chân hung hăng hắt xì một cái.

Trong rừng rậm tĩnh mịch, chợt vang lên thanh âm như sấm động này. Một đám chim chóc cuống quýt bay ra từ trong các bụi cây, vỗ cánh bay tứ tán. Tiểu hồ ly cũng bị cái nhảy mũi này làm kinh sợ, từ đầu vai Lâm Tu Chân nhảy xuống, cũng không quay đầu lại vươn tiểu móng vuốt chạy về phía sâu trong rừng rậm.

Lâm Tu Chân tiếc hận xoa xoa chóp mũi, nhìn hồ ly ánh bạc cong đuôi chạy, biến mất ở trong khu rừng rậm rạp. Không khỏi khẽ thở dài một tiếng, thật không biết tuyết hồ kia, là thông minh hay là ngốc nghếch. Chắc là nhất gan, lại dám chạy đến trên bờ vai người, nói gan lớn đi, lại bị một cái nhảy mũi nho nhỏ hù dọa chạy mất.

Các sinh vật trong khu rừng này chính là khả ái như vậy, không biết thể sự lòng người thật là ngây thơ hoạt bát a. Lâm Tu Chân chỉnh lại cổ áo, cất bước hướng về phía sâu trong rừng rậm. Phong cảnh tuyệt đẹp, nhưng không biết còn có thể gặp lại tiểu sinh vật xinh đẹp kia không.

– Chi.....

Một tiếng kêu thảm thiết, chợt vang dội rừng cây. Là ai đang nhiễu động cánh rừng tĩnh lặng này? Chẳng lẽ là bọn săn trộm?! Lâm Tu Chân không khỏi lo lắng, hướng nơi tiếng kêu truyền tới bước nhanh.

– Hắc hắc, đại ca. lần này nhưng lại kiếm được một bảo bối rồi!

Một thanh âm bén nhọn hưng phấn cao giọng reo lên.

– Là tuyết hồ trăm năm khó gặp đây! Không nghĩ tới chúng ta chạy trốn tới ngọn núi này, còn có thể kiếm được một khoản từ nó.

Một thanh âm tục tần vang lên không cách nào che giấu sự hưng phấn.

Vạch ra bụi cây cao nửa người, Lâm Tu Chân thấy một nam nhân cao lớn, đang cao hứng xoa xoa tay.

– Lần này giàu to rồi! Nhìn bề ngoài của tuyết hồ này nha..... chắc chắn! Nhất định có thể bán được giá trên trời.

Lâm Tu Chân lạnh lùng nhìn hai người kia, vốn là loại săn trộm, vừa tham lam vừa xấu xí, vì tư lợi của bản thân liền độc ác cướp đoạt tính mạng của các sinh linh trong núi.

Tuyết hồ mới vừa rồi còn hoạt bát nhảy loạn khắp nơi, một chân sau bị bẫy thú to lớn kẹp lấy. Máu nhuộm đỏ tươi bộ lông trắng bạc, hết sức chói mắt. Tiểu hồ ly giật giật cái chân bị kẹp mấy cái, chi chi kêu lên thảm thiết. Trông mắt đen láy, không biết làm sao nhìn hai người trước mắt.

– Anh, ta mang nó trở về bán giá thật cao! Có tiền, trốn sang nước ngoài hưởng phúc đi. Cũng không sợ bị truy nã nữa!

Nam nhân đưa tay chơi đùa với cái bẫy thú đó.

– Chậm! Chúng ta ở nơi này đem súc sinh kia da lột đi. Từ chỗ gãy chân kia lột da nó, có thể được một tấm da nguyên vẹn, cái đó giá tiền kia..... chắc chắn.....

Nam nhân cao lớn từ trong ***g ngực lấy ra một con dao.

Tiểu hồ ly tựa hồ nghe hiểu được lời nói của nam nhân, run rẩy ai ai kêu không ngừng. con người trong tựa như hắc mã não, sâu kín nhỏ ra vài giọt nước mắt trong suốt. Chỉ thấy hai chân trước bao thành một khối, tựa hồ than thở mấy cái, hướng hai người đàn ông này vái một cái lại một cái.

– Đại ca, súc sinh kia sẽ không phải là thành tinh đi! Giống như đang cầu khẩn chúng ta vậy?

Nam nhân vóc dáng nhỏ hơn có chút do dự.

Nam nhân cao lớn hung hăng gõ đầu của hắn một cái.

– Phí lời! Nếu là thành tinh thật. Còn không đem người ăn rồi, tại sao ở chỗ này chờ người tới làm thịt?! Ít con mẹ nó nói nhảm, đi! Cầm cái chậu tới, chuẩn bị hứng máu!

Vừa nói, liền giơ dao hướng tiểu hồ ly đi tới.

Lâm Tu Chân coi như hoàn toàn hiểu được. Hai người kia, là tội phạm truy nã trốn vào trong núi, lại chuẩn bị lột da tuyết hồ ly này bán lấy tiền. Thật là không có chút nhân tính nào! Lâm Tu Chân liếm môi một cái, nếu là người sớm phải gặp Diêm vương, vậy ta cũng không cần hạ thủ lưu tình, coi như thay trời hành đạo đi.

Hai người đàn ông này chỉ cảm thấy trước mắt chột lóe lên một bóng đen, cổ chột lạnh, không có hiểu rõ chuyện gì xảy ra, liền song song ngã xuống đất. Trong mắt cuối cùng thấy một màn, là một người đàn ông mặc áo gió màu đen, vẻ mặt lạnh lùng, trông mắt xanh lá cây, không chút biểu tình liếm móng tay nhuộm đầy máu tươi.....

Lâm Tu Chân đi tới gần, dùng chân đá đá hai người chết trên đất, trong miệng hừ lạnh một tiếng. chỉ thấy hắn nắm lên cổ tay một người trong đó, đưa răng nanh bén nhọn cắn vào, người trên đất dần dần không còn huyết sắc, chỉ còn một cái thây khô.

Hồi lâu, Lâm Tu Chân mới để tay của người chết xuống, liếm khóe miệng một cái, đánh một cái ợ, vô cùng buồn bực lắc đầu một cái, mình thật là quá đáng thương, đường đường hấp huyết Bá tước, thật nhiều năm không có uống qua máu người sống. Lần này có cơ hội uống được, lại là hai tên cặn bã!

Hắn xoay người hướng tuyết hồ bị thương đi tới. vật nhỏ đáng thương kia, vốn cho là mình khó thoát khỏi cái chết, chứng kiến một màn biến hóa này, nhất thời còn không phản ứng kịp, ngây ngốc nhìn Lâm Tu Chân. Bộ dáng ngơ ngác kia thật là khả ái. Lâm Tu Chân cười một tiếng, không khỏi đưa tay sờ sờ lông mao nhưng mềm trên đầu tiểu hồ ly.

Bị đụng một cái, tiểu hồ ly mới giật mình tỉnh lại, mắt lộ vẻ sợ hãi nhìn Lâm Tu Chân, bộ lông toàn thân cũng dựng lên, không chút do dự quơ múa móng vuốt, miệng cũng không nhân rồi, hướng trên người Lâm Tu Chân cắn cắn.

Lâm Tu Chân ngược lại cũng không tránh không trốn, mặc cho hồ ly bị hoảng sợ kia đem cánh tay của mình cắn đến chảy máu, chẳng qua là dùng một cái tay khác ôn nhu vuốt ve bộ lông trắng bạc mịn màng kia. A, so với trong tưởng tượng cảm thấy tốt hơn nhiều!

– Đừng sợ, anh bạn nhỏ. Ta sẽ không làm thương tổn người.....

Nghe lời này, hồ ly mới từ từ buông cánh tay ra, toàn thân cũng trầm tĩnh lại. Tim Lâm Tu Chân đập mạnh một cái, dùng sức kéo bấy thú ra. Tiểu hồ ly kêu thảm một tiếng, lại gắt gao cắn cánh tay của hắn.

Lâm Tu Chân đau lòng nhìn chân sau tiểu hồ ly máu thịt mơ hồ! Sợ là khớp xương cũng bể nát, phải hai ba tháng thì mới có khả năng phục hồi như cũ. Hắn nhẹ nhàng đem tuyết hồ ôm vào trong ngực, cẩn thận không đụng chạm đến chân bị thương kia. Từ từ an ủi tiểu hồ ly run rẩy không ngừng!

– Chớ sợ chớ sợ. không còn ai muốn đả thương người.....

Tiểu hồ ly rốt cục buông lỏng hàm răng, nhìn trên cánh tay Lâm Tu Chân bị cắn vết máu thật sâu, chỉ chốc lát sau tự nhiên khép lại. Tiểu hồ ly mê hoặc không hiểu liếm liếm cánh tay của Lâm Tu Chân lại hoàn hảo như lúc ban đầu, đập đập chân của mình, lại đau đến ai ai kêu một tiếng, con người đen nhánh ướt át ủy khuất nhìn Lâm Tu Chân, giống như đang hỏi:

– Tại sao chân của ta không có giống như người khôi phục nhanh như vậy?

Lâm Tu Chân mỉm cười sờ sờ đầu tiểu hồ ly trong ngực.

– Ta dẫn người về chữa thương có được hay không. không bao lâu, người lại có thể chạy nhảy được.

Tiểu hồ ly buồn bã hừ một tiếng, đầu dựa vào trong ngực Lâm Tu Chân cọ lại cọ, thuận theo nằm ở trong ngực của hắn, mặc cho hắn ôm, từ từ ra khỏi rừng rậm.

2. Chương 2

Trải qua 3 ngày tự lái xe, Lâm Tu Chân rốt cục trở lại nơi cư trú 3 năm qua – một tòa biệt thự nhỏ tọa lạc ở vùng ngoại ô phía nam vùng duyên hải thành phố X. Dem tiểu hồ ly đang mơ màng ngủ ở ghế hành khách phía trước ôm lấy, Lâm Tu Chân xuyên qua vườn hoa, đi vào biệt thự cao hai tầng mang phong cách phương Tây của mình.

Ngồi lên ghế sa lon mềm mại trong nhà, nhẹ nhàng đem tuyết hồ đặt ở trên đầu gối mình, Lâm Tu Chân không khỏi duỗi vòng eo lưng căng, lặn lội một quãng đường xa thật là mệt mỏi. Nếu không phải vì tiểu hồ ly không cách nào lên máy bay, mình sẽ ngồi máy bay trở về. Cần gì lái xe khổ cực như vậy. Nhưng là tiểu hồ ly này, tựa hồ không hề cảm kích, luôn là một bộ dáng vô tình. Giống như rời khỏi Trường Bạch sơn, là một chuyện ủy khuất dường nào.

Lâm Tu Chân dựa vào tay vịn ghế sa lon, một tay chống cằm, một tay từ từ vuốt ve thân thể tiểu hồ ly nhu thuận trên đùi. Thật là thoải mái a, cái bộ lông xinh đẹp này thật đúng là để cho người càng sờ càng nghiện đây.

Tiểu hồ ly hí hóp mắt, cũng rất hưởng thụ bàn tay kia vuốt ve.

Lâm Tu Chân khẽ vuốt ve cằm tiểu hồ ly, xem nó thoải mái khẽ hừ một tiếng, cái đầu nhỏ nhưng mềm không tự chủ hướng trong ngực của hắn cọ cọ. Cái miệng nhỏ nhắn theo thói quen cắn ống tay áo Lâm Tu Chân, nhưng cũng không có dùng lực, chẳng qua tựa như là làm nũng mài răng.

Một lúc lâu, Lâm Tu Chân cẩn thận cạo lớp băng gạc quấn ở chân sau tuyết hồ ra, xem vết thương dọa người kia. Lâm Tu Chân lấy kinh nghiệm nhiều năm làm bác sĩ, xương bắp chân sợ là đã vỡ vụn rồi. Lâm Tu Chân tỉnh tể nhìn một chút, lại lấy nước thuốc tẩm, cẩn thận đổi thuốc, một lần nữa cẩn thận bọc lại lớp thạch cao.

Tiểu hồ ly bị đau nức nở mấy tiếng, trông mắt đen ươn ướt nước, đáng thương liếm liếm chân trước.

Lâm Tu Chân khẽ thở dài một tiếng.

– Nếu như không phải là đầu khớp xương bị thương tổn, ta cũng không mang người trở về dưỡng thương. Ngoan ngoan, chờ vết thương lành, ta sẽ đưa người trở về trong núi.

Dứt lời, tựa như trấn an từ trong túi xách lấy ra sữa tươi, đổ ra đĩa, nhìn tiểu hồ ly vui mừng kêu một tiếng, lập tức quên mất đau đớn, cao hứng vùi đầu liếm sữa tươi.

Lâm Tu Chân buồn cười vỗ vỗ đầu của nó.

– Tiểu quỷ tham ăn, sữa tươi so với nước suối trong núi uống tốt hơn sao?

Tiểu hồ ly không ngẩng đầu, móng trước rất không có uy thế quơ quào mấy cái tỏ vẻ kháng nghị, lại chuyên chú với đĩa sữa tươi, cái đuôi to nhưng mềm dẻo ý lắc tới lắc lui.

Lâm Tu Chân lắc đầu cười một cái, từ trong tủ lạnh cầm một túi máu lớn, hung hăng mút vài hơi. Lại nhử mày một cái: mùi máu đông lạnh, chính là không tốt như máu người sống.

Thoải mái tựa vào ghế sa lon, Lâm Tu Chân nhàm chán mở TV ra. Tiếng vang kia chợt dọa tiểu hồ giật mình, ngay cả sữa tươi cũng không uống, chân nhỏ chạy vài bước, liền nhanh như cắt nhảy vào trong ngực Lâm Tu Chân.

Cũng bị cử động bất chợt này của tiểu hồ ly làm giật mình, Lâm Tu Chân không nhận được ha ha cười lớn. Làm quỷ hút máu mấy trăm năm, Lâm Tu Chân cũng không nhớ rõ, bao nhiêu lâu không có thống khoái cười to như vậy.

Nghe được tiếng cười của Lâm Tu Chân, tuyết hồ thông minh biết không nguy hiểm, liền đem đầu từ trong ngực Lâm Tu Chân chui ra, tức giận cắn xé áo lông của hắn. Rồi lại không nhận được tò mò, quay đầu lại nhìn TV một chút. Thanh âm là từ trong cái hộp nhỏ nhỏ đó truyền tới, còn có con người nhỏ nhỏ, ở trên màn ảnh nhích tới nhích lui.

Tiểu hồ ly không để ý so đo với tiếng cười nhạo của Lâm Tu Chân, nhảy cẫng tới trước TV, vòng quanh quan sát cái đồ chơi thần kỳ đó. Còn đưa lỗ mũi lại gần ngửi ngửi, bỗng nhiên lại bị một mặt người phóng đại dọa sợ hết hồn, vội vàng lui về mấy bước.

Trong tivi xuất hiện quảng cáo KFC, cánh gà cay sống động như thật trên màn hình lớn. Tiểu hồ ly thèm thuồng ba bước đã tiến tới trước TV, dùng móng vuốt cào nhẹ vào cánh gà trên TV, thậm chí còn vươn đầu lưỡi ra liếm.

Lâm Tu Chân bị hành động ngây ngốc của tuyết hồ chọc cho cười như điên không dứt. chỉ thấy tiểu tử kia, ánh mắt tràn ngập mong đợi đang nhìn mình, khó hiểu cào cào vào màn hình TV. Có thể nhìn thấy được, nhưng không thể sờ đến được?

Lâm Tu Chân cười đến đau hai bên sườn, bước tới phía trước, đem tiểu hồ tuyết trắng kia ôm vào trong ngực. Lại thấy nó còn giãy giụa, chưa từ bỏ ý định quơ múa móng vuốt, muốn bắt lấy cánh gà thơm ngon trong TV.

Sờ cái đầu nhỏ của tuyết hồ, Lâm Tu Chân dùng giọng nói đến mình cũng không phát giác đang tràn ngập cưng chiều.

– Tiểu hồ, sau này phải ngoan ngoan nghe lời. Ta sẽ mua cánh gà cho người ăn.

Con người đen lách linh lợi của tiểu hồ ly đảo mấy vòng, lập tức ngưng giãy giụa, ngoan ngoãn nằm ở trong ngực Lâm Tu Chân, tựa như lấy lòng liếm tay của hắn.

Thấy tuyết hồ mắt đen long lanh đáng thương đang nhìn mình, lại khát vọng liếc về phía cánh gà trong TV. Lâm Tu Chân tức cười cười một tiếng, cầm điện thoại lên:

– Alo, KFC.....

Tiểu hồ ly tựa hồ nghe hiểu lời của Lâm Tu Chân, phe phẩy cái đuôi xù lông. Ánh mắt hẹp dài của hồ ly cong cong híp lại tựa như đang cười, bày ra bộ dáng hơn hớn đắc ý.

Lâm Tu Chân tức giận vuốt lỗ tai tuyết hồ.

– Bình thường tính tình tùy hứng nghịch ngợm. Thời điểm muốn đồ ăn, ngược lại đặc biệt thích làm nũng.

Rất nhanh, đồ ăn bên ngoài đã đưa tới. Chỉ nghĩ thấy mùi thơm, tiểu hồ ly liền lắc đầu vẫy đuôi đi theo cọ tới cạ lui bên chân Lâm Tu Chân, ngẩng đầu trông mong nhìn hộp đồ ăn trên tay hắn.

Chờ Lâm Tu Chân đặt hộp đồ ăn lên bàn trà, tiểu hồ ly nóng vội nhảy lên trên mặt bàn, móng vuốt cào cào khai mở hộp giấy, nhanh như sét đánh, trong miệng đã ngậm lấy một cái cánh gà. Móng vuốt nho nhỏ ôm lấy cánh gà, rất vui sướng gặm cánh gà.

Lâm Tu Chân cúi người sờ tuyết hồ một cái, đem Coca đổ ra đưa đến gần miệng tiểu tử kia.

– Từ từ ăn, coi chừng nghẹn. Người khác không biết, chứ nếu thấy người ăn như thế này, còn tưởng rằng ta mấy ngày nay đều ngược đãi người.

Tiểu hồ ly lơ đãng liếm liếm thứ nước đen thùi lùi kia, ánh mắt chợt sáng lên.

– A, thì ra còn có thứ uống ngon hơn so với sữa tươi a. Liền vẫy vẫy cái đuôi, vừa gặm cánh gà, vừa uống Coca. Còn không quên lấy lòng, ăn đến đầu lưỡi bóng loáng, liền ở trên mặt tuần mỹ của Lâm Tu Chân liếm mấy cái lấy lệ.

Chỉ chốc lát, một hộp cánh gà liền chỉ còn một cái cuối cùng. Tiểu hồ ly đang muốn đưa tay bắt lấy, lại bị Lâm Tu Chân cướp trước một bước, giờ giờ trước miệng, làm bộ muốn ăn.

– Ta nói cho người nghe, một hộp cánh gà cũng bị người ăn sạch sẽ. Ta một miếng cũng chưa được ăn. Còn một miếng cuối cùng này người cho ta có được hay không?

Tiểu hồ ly ủy khuất nằm ở trong ngực Lâm Tu Chân, hai chân trước ôm lấy cái đuôi nhung mềm, tựa hồ rất miễn cưỡng, nhưng lại không dám mạnh mẽ cướp lấy. Ánh mắt đen láy, cứ như vậy nhìn chằm chằm cánh gà ở khóe miệng Lâm Tu Chân.

Cố ý muốn trêu chọc nó, nguyên tưởng rằng sẽ thấy tiểu hồ ly cướp lấy. Không nghĩ tới tiểu tử kia cũng không náo loạn, chỉ mong đợi nhìn hắn. Thấy bộ dáng tiểu hồ đáng thương như vậy, Lâm Tu Chân trong lòng mềm nhũn, không đành lòng trêu chọc nó nữa. sững ái đem cánh gà đưa tới bên miệng tuyết hồ.

– A a, ăn đi, bé con.

Tiểu hồ ly cao hứng bắt lấy cánh gà thơm ngon, há miệng muốn ăn, rồi lại liếc Lâm Tu Chân. Do dự một hồi, rốt cục tựa như rất miễn cưỡng, lắc lắc đầu, nhắm mắt lại, đem cánh gà kia đẩy tới tay Lâm Tu Chân.

Lâm Tu Chân ngược lại ngạc nhiên.

– Làm sao vậy? Ăn no rồi?

Tiểu hồ ly tựa như sợ hãi hiểu sai ý liếm liếm ngón tay Lâm Tu Chân, cố gắng đẩy cánh gà tới tay hắn, ánh mắt linh lợi tựa như có thể nói.

Lâm Tu Chân liền hiểu.

– Muốn cho cho ta ăn sao?

Tiểu hồ ly như có linh tính gật đầu một cái.

Lâm Tu Chân chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên, đem tiểu hồ tuyết trắng ôm lên đưa đến gần mặt, thân thiết cạ cạ vào thân hình nhỏ nhắn của tiểu hồ.

– Bé ngoan, ta không phải con người. Không thích ăn cánh gà. Cho người ăn.

Liền đem cánh gà xé ra, đem thịt đưa đến bên miệng tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly nghi ngờ nhìn hắn một chút, rốt cục cũng không cách nào chống cự được cảm dỗ của thức ăn ngon, liền không khách khí đem miếng cánh gà cuối cùng ăn sạch vào bụng.

Ăn uống no đủ, tiểu hồ ly liếm liếm móng vuốt, thỏa mãn nằm ở trên đùi Lâm Tu Chân, ợ một cái.

Lâm Tu Chân sờ sờ cái bụng tròn mồm mĩm của tiểu gia hỏa kia, tuyết hồ kia ăn no xong từ từ nhắm mắt lại, ngọt ngào ngủ thiếp đi. Bốn móng vuốt nhỏ không chút kiêng kỵ đang ra. Chỉ lộ ra trên bụng lớp lông tơ trắng bạc mịn như nhung.

Lâm Tu Chân chỉ cảm thấy một cảm giác ấm áp từ từ tràn ngập trong lòng: phải biết, chỉ có đối với người nó tin tưởng nhất, động vật mới có thể lộ ra cái bụng trong lúc ngủ. Bởi vì đó là nơi yếu ớt nhất trên thân thể chúng.

– A, thật là một tiểu tử thông minh. Ta sau này liền kêu người tiểu Quai đi. Có được hay không?

Tiểu hồ ly chớp chớp mắt, liếm liếm Lâm Tu Chân, coi như là chấp nhận sự xưng hô này. Lâm Tu Chân vừa vuốt ve lông tơ mềm mượt của vật nhỏ mê người trong ngực, vừa nghiêng đầu xem TV. Từ từ cũng tiến vào mộng đẹp. Sau giờ Ngọ ánh mặt trời lằng lằng xuyên qua cửa sổ thủy tinh rơi xuống đất chiếu vào bên trong phòng, ấm áp chiếu sáng một người một hồ đang ngủ say trong phòng.

Dụ nhân

Phòng khách chìm trong bóng tối, chỉ có màn hình TV chớp lóe chớp lóe, tràn ngập sắc thái quỷ dị.

Một cục bông xù xù mềm mềm đang vui mình trong ghế sa, bốn móng vuốt nhỏ tựa như tiểu hài tử ôm bình sữa, ôm thật chặt một thùng lớn bắp rang. Miệng rắc rắc rắc rắc, nhai không ngừng. Cái đuôi lớn nhàn nhã nhàn nhàn đưa, toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn chăm chăm TV. Xung quanh thân thể tuyết trắng, tứ tán các loại thực phẩm đóng gói, một vài lon Coca rỗng bị vứt rải rác trên sàn nhà.

Lâm Tu Chân từ chỗ làm về nhà, liền thấy cảnh tượng như vậy. Một tháng này, mỗi ngày về đến nhà, đều là một cảnh tượng như vậy. Hắn bắt đầu dần dần đầu, mở đèn phòng khách lên.

Vẫn như trước, tiểu hồ ly ném thùng bắp rang ôm trong ngực đi, cà nhắc lét cái chân bằng bó thạch cao, nhảy xuống ghế sa lon, vui sướng nhảy vào trong ngực Lâm Tu Chân đang ngồi xồm xồm.

Lâm Tu Chân sờ sống lưng bóng loáng của tuyết hồ nhu thuận, cứng chịu nói:

– Tiểu Quai, một mình ở nhà, có phải rất tĩnh mịch hay không?

Vật nhỏ hơi bất mãn cắn cắn cánh tay của Lâm Tu Chân, nhảy ra từ trong ngực của hắn, nhảy cẫng lên ghế sa lon, lấy ra điều khiển TV. Móng vuốt nhẹ nhàng nhấn một cái, thuận thực vô cùng đổi kênh TV. Lại đặc ý hướng Lâm Tu Chân kêu mấy tiếng.

Lâm Tu Chân nhẹ cười:

– TV tốt lắm sao? Người tên tiểu tử này, sẽ không phải là thành tinh đi. Thế nào so với người có phần thông minh hơn?

Hắn đi tới, ngã vào ghế sa lon.

– A. Làm bác sĩ khoa cấp cứu thật là không dễ dàng a. Một chết người.

Tiểu hồ ly ánh mắt linh lợi chuyển một cái, nhảy lên sống lưng Lâm Tu Chân, dọc theo đốt sống cổ, gặm cắn cổ của hắn.

Cảm giác tê tê đại đại, so với massage ở thẩm mỹ viện còn thoải mái hơn. Lâm Tu Chân hừ hừ mấy tiếng:

– Ân. Không tệ. Bên trái mạnh một chút.

Tiểu hồ ly nghe lời tăng thêm lực đạo gặm cắn hồi lâu. Lâm Tu Chân lật người lại, đem tiểu tử kia ôm trước bụng, vuốt ve cổ nó, xem nó thoải mái híp mắt lại, vô cùng lấy lòng liếm ngón tay của Lâm Tu Chân.

Lâm Tu Chân cũng vui vẻ híp mắt lại, tự tiểu phi tiểu nói:

– Tiểu Quai hôm nay hàm răng massage rất thoải mái. So với hôm qua có tiến bộ.....

Tiểu hồ ly nghe vậy, khê nhếch môi, cong cong mị mắt cười đắc ý. Ở trên bụng của Lâm Tu Chân lộn mấy vòng, liền nhảy cẫng tới trước điện thoại, cào cào mấy cái, con người đen lấy long lanh tràn đầy mong đợi nhìn Lâm Tu Chân, cái đuôi giống như con chó nhỏ vẫy vẫy lấy lòng.

Lâm Tu Chân sờ đầu của nó, kéo kéo lỗ tai nhỏ mềm mại, miệng cười mắng:

– Quỷ tham ăn, hồ ly giao hoạt muốn đồ ăn liền bán rẻ trí tuệ.

Trong miệng mặc dù mắng, trên mặt lại rất vui vẻ bấm điện thoại.

– Alo! KFC.....

Tiểu hồ ly hết sức hưng phấn nhảy vào trong ngực Lâm Tu Chân, không ngừng cọ cọ vào bụng của hắn, nịnh nọt hương trong ngực của hắn chui vào.

Lâm Tu Chân đem bé con bế lên, vỗ vỗ cái mông của nó, đi vào trong phòng tắm:

– Tắm sạch rồi đi ăn!

Hơi nước tràn ngập trong phòng tắm, nước nóng ào ào từ vòi nước chảy ra, đầy một hồ tắm lớn. Tiểu hồ ly rất vui sướng nhảy vào trong nước. Ừm một tiếng bọt nước văng lên tung tóe, làm ướt áo khoác Lâm Tu Chân.

Tuyệt hồ đã quen với việc được chăm sóc, một mình ở hồ tắm bốn mét vuông, quơ múa móng vuốt vòng vòng trong hồ tắm. Ở trong nước, chân sau bị thương hình như linh hoạt hơn.

– Thật là tiểu hồ không có quy củ.

Lâm Tu Chân cười mắng một tiếng, cởi quần áo, cũng đi vào trong hồ. Kéo cái đuôi to đã thấm nước của nó, đem tiểu hồ ly kéo đến bên người. Lấy sữa tắm, liền thân mật xoa khắp thân thể nhưng mao của tiểu hồ.

Tiểu tử ngoan ngoãn hưởng thụ kỹ năng xoa bóp của Lâm Tu Chân, hạnh phúc híp mắt, hai móng trước bám ở thành hồ, duỗi thẳng thân thể, mặc cho Lâm Tu Chân tinh tế tắm rửa sạch sẽ bộ lông của nó.

Bàn tay Lâm Tu Chân dọc theo đầu, cổ, bụng tuyệt hồ một đường xuống phía dưới, mới vừa đụng chạm vào vật nhỏ giữa hai chân tiểu hồ. Tiểu hồ ly liền mặc kệ, trở mình một cái. Lo lắng bơi tới một góc khác, rất cẩn thận nâng cao chân sau, tự liếm chân sau cùng cái mông.

Lâm Tu Chân tức cười cười một tiếng, thuận tay té nước đến bên người tiểu hồ ly.

– Hắc. Bé con này, lại xấu hổ. Đừng sợ đừng sợ, tới đây để ta giúp người tắm rửa tiểu kê kê.

Tiểu hồ ly dùng móng trước quạt một cái trên mặt nước, nghiêng rằng, trợn mắt nhìn Lâm Tu Chân một cái. Hai chân trước vẫn bám trên thành hồ tắm, nâng lên chân sau cùng đuôi to hung hăng đập hướng trên người của Lâm Tu Chân té nước.

Lâm Tu Chân cũng không yếu thế, kéo cái đuôi, liền đem tiểu tử đang đập nước kéo tới trong ngực, đầu ngón tay linh hoạt ở quanh bụng tiểu hồ ly vui vẻ chọc chọc mấy cái. Chọc cho tuyệt hồ bốn chân cũng giãy giụa không ngừng, phát ra tiếng cười vui vẻ.

Một người một hồ đang trong nhà tắm chơi đùa đến vui vẻ. Chợt chuông cửa vang lên.

– Là người giao hàng.

Lâm Tu Chân đem tiểu hồ ly bọc trong khăn lông chà xát vài cái, mình cũng nhanh chóng lau khô thân thể, choàng áo tắm vào, hướng cửa đi tới:

– Ngoan ngoãn, đợi lát nữa sẽ sấy khô cho người.

Cửa mở ra, cũng không phải người giao hàng của KFC. Trước mặt là một nữ nhân quyền rũ.

– Cô tìm ai?

Lâm Tu Chân nhú mày, mình làm quỷ hút máu mấy trăm năm, không dễ dàng động lòng, bằng hữu giới hạn trong công việc, thâm giao lại rất ít.

Nữ nhân tự mình vào cửa, ngồi trên ghế sa lon:

– Thật là bạc tình a. Anh quên rồi sao? Tháng trước, anh từ quán bar mang em về nhà.

– A, phải không.....

Lâm Tu Chân từ chối cho ý kiến. Tình một đêm, năm tháng dài lâu như vậy, cũng đã có không ít, chính là hấn cho tới bây giờ cũng sẽ không nhớ tưởng mạo những nữ nhân kia, hoặc là hình dáng nam nhân.

– Tìm tôi có chuyện gì?

Mặc dù không thích cùng người từng có tình một đêm dây dưa không rõ, Lâm Tu Chân cũng rất lịch sự rút cho nữ nhân kia chén nước. Trong lòng âm thầm suy nghĩ: “Chẳng lẽ lại là một nữ nhân bị mị lực vô địch của ta khuynh đảo?” Nữ nhân quyến rũ cười một tiếng, liền quần lấy thân thể của Lâm Tu Chân, ghé vào lỗ tai hấn thối nhẹ:

– Em cô đơn..... cho em ở lại một đêm đi?

Lâm Tu Chân cũng không có cự tuyệt, mỹ nhân đưa tới cửa, không có đạo lý không ăn a. Chẳng qua là quyết định: “Xem ra đợi lát nữa dùng nhiếp hồn thuật để cho cô ta quên hết thấy mọi chuyện liên quan đến ta mới được.”

Tiểu hồ ly run rẩy vì bộ lông ẩm ướt trên người, hưng phấn đi ra từ phòng tắm, chạy về phía cánh gà KFC nó chờ đợi. Không ngờ lại thấy Lâm Tu Chân ôm eo một nữ nhân, hai người quần thành một khối, nhanh chóng cởi y phục, ngã xuống ghế sa lon.

Không biết tại sao, tuyết hồ chỉ cảm thấy tim nhói một cái, rất khổ tâm, liền không để ý hết thấy, nhảy lên ghế sa lon, hung hăng hướng bắp chân Lâm Tu Chân cắn một cái, sâu có thể thấy được máu.

Lâm Tu Chân bị đau ngồi thẳng lên, chỉ nhìn thấy tiểu hồ ly khí thế hung hung, đang há mồm, muốn hướng trên đùi nữ nhân cắn xé. Không khỏi lấy làm kinh hãi, vội vàng đẩy nữ nhân ra. Nhanh tay lẹ mắt đem tiểu hồ ly ôm vào trong ngực, mặc nó cắn xé.

Nữ nhân bị đẩy xuống sàn nhà, giận dữ quát lên:

– Người làm gì a?

Mới tức giận có mấy giây, liền bị tuyết hồ ở trong ngực Lâm Tu Chân hấp dẫn ánh mắt, nhất thời ngốc lảng ở đó.

Lâm Tu Chân âm thầm kêu khổ một tiếng: mỹ nhân tự động tới cửa lại không thể ăn.

Chỉ thấy hấn ở trước mắt nữ nhân kia ám thị một cái, trông mắt xanh lá cây nhìn chằm chằm ánh mắt nữ nhân, sâu kín nói:

– Quên hết thấy mọi chuyện người thấy ở nơi này. Bây giờ đi đến quảng trường, khi chuông 12 giờ vang lên, người sẽ tỉnh lại.

Nữ nhân cặp mắt mờ dần, ngờ ngác bị thôi miên mở cửa lớn, vừa đúng lúc đụng phải người giao hàng. Nhìn cũng không nhìn một cái, thần thò đi ra ngoài.

Lâm Tu Chân đem tiểu hồ ly kẹp ở cánh tay, cầm lấy hộp cánh gà, trả tiền, không để ý bộ dáng kinh ngạc của người giao hàng. Ầm một tiếng liền hung hăng đóng cửa lại.

Thuận tay đem tiểu hồ ly ném tới ghế sa lon, đem thùng cánh gà lớn nhét vào trước mặt nó, Lâm Tu Chân không hề nhẹ giọng tức giận nói:

– Ăn cánh gà đi!

Ai biết tiểu hồ ly kia, lại không liếc mắt tới cánh gà yêu thích nhất một cái, lại nhảy lên, gắt gao cắn cổ áo xóc xếch của Lâm Tu Chân.

– Người đây là làm sao?

Lâm Tu Chân không nhận được ngã vào ghế sa lon, hai tay xách tiểu hồ ly dưới nách, đem nó giơ lên, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt nó.

Chỉ thấy tiểu hồ ly kia con người đen láy ẩm ướt lấp lánh, lại giống như muốn rơi lệ, hết sức ủy khuất nhìn chằm chằm Lâm Tu Chân, ai ai thấp giọng kêu.

Lâm Tu Chân thở dài một tiếng:

– Không phải là ghen đi? Người không thích ta cùng với nữ nhân?

Liền lại đem tiểu hồ ôm vào trong ngực, tựa như an ủi vuốt ve bộ lông của nó, vừa tựa như làm bầm bầu nói:

– Ta cũng là một nam nhân. Chung quy cũng có bản năng sinh lý. Tựa như động vật, cũng có thời điểm động dục. Thôi thôi, giải thích chuyện này với tiểu hồ ly để làm gì. Xem ra chỉ có thể chờ đem người đưa về trong núi, ta mới có “tính phúc”. Tốt lắm tốt lắm, sợ người rồi. Không nháo nữa. Ngoan, tới ăn cánh gà người thích nhất đi.

Lâm Tu Chân đem cánh gà đưa tới trước người tiểu hồ ly, nhưng tiểu tử kia lại mặt mày quay đầu đi, chẳng qua là bốn móng vuốt vẫn gắt gao níu lấy áo choàng tắm của Lâm Tu Chân, không chịu buông ra. Mắt đen lấp lánh nước buồn bã nhìn Lâm Tu Chân.

– Không ăn sao? Thật kỳ quái. Đừng làm dáng vẻ như vậy. Người nên tức giận là ta nha, có được hay không? Chậc chậc, mỹ nữ đưa tới cửa a, cứ như vậy đi mất.....

Lâm Tu Chân bắt đắc dĩ gãi gãi đầu, cũng không có biện pháp.

Bất kể trêu chọc thế nào, tiểu hồ ly đều không kêu một tiếng, chẳng qua là vùi đầu trong ngực Lâm Tu Chân không chịu buông tay. Một người một hồ ly yên lặng xem TV, chỉ cảm thấy không thú vị, không thể làm gì khác hơn là ôm tuyết hồ vào phòng ngủ.

Nằm ở trên giường, tiểu hồ ly theo lệ thường quán ở trên cổ Lâm Tu Chân, chẳng qua là hôm nay đặc biệt nắm chặt vật áo của hắn.

Lâm Tu Chân vuốt ve thân thể tuyết hồ:

– Làm sao vậy? Bé con. Ta không tìm nữ nhân, chỉ ngủ với người, ngoan ngoãn, đừng sợ.

Tiểu hồ ly hừ hừ hai tiếng, đưa đầu lưỡi ướt át, ở trên mặt của Lâm Tu Chân như có như không liếm một cái, nhìn Lâm Tu Chân nhắm hai mắt lại, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Ánh trăng ôn nhu lẳng lặng chiếu vào trong phòng ngủ, ánh sáng thần thánh tràn ngập trong phòng ngủ ấm áp. Lâm Tu Chân mơ hồ cảm thấy, bắt đầu từ tối nay, giống như có cái gì, đột nhiên, trở nên không giống trước.....

3. Chương 3

Giữa mộng lung, thân thể một trận khô nóng, dục vọng nguyên thủy từng đợt truyền tới thật thoải mái, một nữ nhân xinh đẹp, vươn đầu lưỡi, như có như không liếm lộng dục vọng giữa hai chân, thật thoải mái a..... Lâm Tu Chân hô hấp dồn dập, mắt thấy dục vọng sắp đạt tới cao trào.

Đột nhiên, cảm thấy đau nhói, làm cho Lâm Tu Chân lập tức từ thiên đường trở lại nhân gian, từ trong giấc mộng tỉnh lại.

Dụi dụi cặp mắt mơ hồ, Lâm Tu Chân trợn mắt há hốc mồm thấy một màn trước mắt.

Tiểu hồ ly tuyết trắng, bốn tiểu móng vuốt ôm dục vọng cứng rắn giữa hai chân của hắn, đầu lưỡi ẩm ướt, như có như không liếm liếm, dáng vẻ giống như ăn kem. Cái đuôi xù lông, đung đưa trái phải, nhẹ nhàng cọ cọ trên bắp đùi Lâm Tu Chân.

Nhìn tiểu tử kia kỹ thuật nghề nghệch, không cần thận, răng nhọn quét qua dục vọng kiên định kia.

Lâm Tu Chân bị đau ai nha một tiếng, mới đem bé con đang chuyên chú kia hấp dẫn tới đây. Con người đen láy linh lợi nhìn Lâm Tu Chân.

Bị một màn trước mắt làm cho choáng váng, đây tính là cái gì? Một tiểu hồ ly..... khẩu..... khẩu giao cho mình? Lâm Tu Chân cảm thấy đại não sống mấy trăm năm có chút rĩ sét, nhất thời không phản ứng kịp.

Một người một hồ kinh ngạc nhìn nhau ba giây. Tuyết hồ lỗ tai nhỏ chớp động một cái, thấy Lâm Tu Chân không có gì phản ứng, lại vươn đầu lưỡi béo mập ra, lại mờ ám quét một cái qua đầu nắm nhạy cảm của hắn.

– Ahhhhhhhh!

Lâm Tu Chân chợt hét to lên, giận dữ nắm lấy cái đuôi tiểu hồ ly, đem nó ôm lên, vung tay lên liền đem tiểu hồ ngân bạch ném ra khỏi phòng ngủ.

“Rầm” một tiếng thật lớn, đem cửa phòng ngủ hung hăng đóng lại, Lâm Tu Chân then quá hóa giận rống to:

– Tiểu súc sinh đáng chết, sau này không cho ngủ cùng ta!

Mình cứ như vậy muốn tìm bất mãn sao? Lại muốn một tiểu hồ ly tới giúp mình tiết dục. Lâm Tu Chân cảm thấy tự tôn của hắn bị chà đạp nghiêm trọng. Hắn chui vào chăn, tự thôi miên:” Ta nhất định là đang nằm mơ, ta nhất định là đang nằm mơ..... “

Nhưng ngoài phòng ngủ, thanh âm cầu khẩn chi chi vang lên, còn có âm thanh tiểu móng vuốt cào cánh cửa, ở trong đêm khuya thanh vắng thật đặc biệt chói tai.

Lâm Tu Chân sửa sang lại áo ngủ, hít một hơi thật sâu, phiền não trở mình mấy cái, rồi lại không cách nào ngủ. Thật ra thì tiểu tử kia cái gì cũng không hiểu, không chịu thua kém chính là tiểu đệ đệ của mình, tựa hồ cũng có thể đem lửa thổi đến trên thân tiểu động vật không hiểu chuyện.

Lại ở trên giường lăn lộn một trận, Lâm Tu Chân rốt cục không nhịn được, đứng dậy mở cửa phòng ra.

Tuyết hồ trước cửa, lập tức đi vào, ôm lấy chân của hắn, con người đen láy ngập nước, đáng thương rớt ra mấy hạt lệ. Lòng của Lâm Tu Chân cũng nhói một cái. Liền thở dài một tiếng, đem vật nhỏ kia bế lên.

– Tiểu Quai, phải nghe lời. Sau này không thể chơi đùa..... thân..... thân thể của ta! Biết không?

Tiểu hồ ly chỉ một tiếng, đem đầu chôn ở trong ngực Lâm Tu Chân.

Lâm Tu Chân lại lên giường, lằm bằm lầu bầu nói:

– Xem ra thật sự phải nhanh tìm nữ nhân tới tiết hỏa mới được.....

Hắn không có phát hiện, tuyết hồ trong ngực nghe vậy run rẩy một chút, móng vuốt chặt chẽ núm lấy cổ áo hắn.

Nửa mê nửa tỉnh, chỉ cảm thấy có người ở trên cổ của mình nhẹ nhàng gặm cắn, ngứa ngứa một chút rất thoải mái. Thân thể, lại nóng lên. lần này Lâm Tu Chân chính là rất nhanh thanh tỉnh: khẳng định lại là tiểu hồ ly thích tác quái!

Hắn mở mắt, lại thấy một mái tóc trắng bạc ở cổ của mình cọ tới cọ lui. Lâm Tu Chân ngồi thẳng dậy, kinh ngạc nhìn tay chân quần quanh ở trên người mình..... người!

Không sai! Vốn là người. Người sống sờ sờ!

Một mái tóc trắng bạc, thân thể trắng nõn như tuyết, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, bộ dáng mười bốn mười lăm tuổi, chân thật: ” đáng như cây ngọc, khí chất như hoa lan”. Không đúng, so với cây ngọc hoa lan còn xinh đẹp hơn mấy phần. Nhìn hàng mi dài và ánh mắt đầy mị hoặc, con người đen lay láy đang sợ hãi nhìn mình. Mang theo vài phần sợ hãi, vài phần ngưỡng ngưỡng, vài phần mập mờ, mấy phần chờ mong.

Dù sao cũng đã sống mấy trăm năm, Lâm Tu Chân lập tức hiểu. Tiểu hồ mang về từ Trường Bạch sơn, lại là một linh hồ có thể hóa thành người. Chỉ nói nó khả ái, thông minh, hiểu lòng người. Nhìn như một tiểu hồ ly không hiểu sự đời, không nghĩ tới thật ra là tiểu hồ ly tu luyện thành tinh.

Lâm Tu Chân không khỏi thốt lên:

– Người là tiểu Quai? Nhìn thế nào cũng không giống hồ ly tu luyện ngàn năm a.

– Ta chỉ mới 15 tuổi.....

Thanh âm dễ nghe tựa chuông bạc, ôn nhu mịn mịn truyền tới lỗ tai, hết sức êm tai.

Lâm Tu Chân không hiểu nhéo nhéo gò má của thiếu niên, da thịt trơn mịn, cảm giác tinh tế như vuốt qua mặt nước. Là thật, không phải là đang nằm mơ nha.

– 15 tuổi như thế nào biến thành người đây?

Tiểu hồ nhú mày một cái, cố gắng làm bộ dáng suy tư:

– Ta cũng không biết. Phụ thân cùng mẫu thân cũng có thể biến thành người. Ta lúc còn rất nhỏ cũng biến hóa rồi.

Nguyên lai là bảo bảo của hồ tiên, không trách tuổi còn nhỏ cũng có bản lãnh biến hóa, Lâm Tu Chân đã hiểu.

– Thời điểm ở trên núi, tại sao không biến thành người? Suýt chút nữa liền bị người ta lột da!

Lâm Tu Chân thấy trên khuôn mặt tuyết trắng kia, bị mình xoa nắn thành những vết nho nhỏ hồng hồng, tiểu tử kia cong cong khóe miệng, đôi mắt đắm lệ nhìn mình, vội vàng đổi thành vuốt ve. Đau lòng nhẹ xoa khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn.

Tiểu Quai bị hấn hỏi, sững sốt một hồi, lại hồi tưởng lại tình huống gặp nạn trên núi, cắn cắn môi, nước mắt liền thi nhau rơi xuống, oa oa khóc lớn.

Lâm Tu Chân nhất thời không nhận ra vì sao bé con lại khóc, không biết an ủi như thế nào, tay chân luống cuống lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt tinh xảo, nhỏ giọng dỗ dành nói:

– Tốt rồi tốt rồi, không sao. Đừng khóc, đừng khóc.....

Bé con kia khóc thút thít một lúc rồi nói:

– Phụ thân cùng mẫu thân nói, ngàn vạn lần không thể biến thành hình người. Nếu không bị người thấy được, sẽ bị ăn tươi.....

Đó cũng là lý do tốt, tiểu hồ xinh đẹp như vậy, nếu như bị người xấu thấy được, đừng nói lột da, sợ rằng ngay cả xương cũng không còn. Lâm Tu Chân không khỏi cũng gạt đầu một cái, liền lại hỏi:

– Vậy bây giờ thì tại sao phải biến thành người?

Tiểu Quai cũng không trả lời, chợt nhào tới trong ngực Lâm Tu Chân, tứ chi vững vàng ôm chặt, giống như gấu nhỏ ôm lấy thân cây. Đầu nhỏ làm nũng cọ xát trong ***g ngực Lâm Tu Chân, làm cho hắn không khỏi nhớ tới, bộ dáng tiểu hồ ly tuyết trắng ôm thùng bắp rang lớn. Hắc, cảm giác chính mình như một thùng bắp rang.

Lâm Tu Chân ôm thân thể trần truồng tuyết trắng trong ngực, khẽ vuốt ve sống lưng bóng loáng kia, không nhận được trong lòng than thở một tiếng: mặc kệ là hồ ly, hay là người, có cảm giác là tốt a.

Tiểu Quai gặm cắn cổ Lâm Tu Chân, gương mặt xấu hổ ửng hồng làm cho người ta yêu thương, miệng mơ hồ nói:

– Ta không muốn nhìn người cùng nữ nhân trần truồng. Ta muốn cùng người ***..... người không thích hồ ly, ta không thể làm gì khác hơn là biến thành người.....

Lâm Tu Chân lần này giật mình không nhỏ, hắn ôm bả vai tiểu Quai, đem hắn từ trong lòng ngực kéo ra:

– Người..... người biết cái gì là *** sao?

– Biết, biết. Trong TV có chương trình thể giới động vật.....

Tiểu tử kia đắc ý nói, thoát ra khỏi cái ôm của Lâm Tu Chân, nằm ngửa ở trên giường, hai chân thon dài tuyết trắng mở ra thành chữ M, hai tay bài khai cánh móng, lộ ra tiểu hoa cúc phần nộn một màu hồng phấn mê người đang mập máy:

– Chủ nhân..... ta có tiểu động có thể *** a.....

Nhìn một màn xuân cung đồ sống động trước mắt, chính là thánh nhân chỉ sợ cũng muốn chảy máu mũi. Huống chi Lâm Tu Chân vốn không phải là thánh nhân. Hắn âm trầm cười một tiếng, liền cúi người đè lên, vuốt ve cái miệng anh đào nhỏ nhắn đỏ thắm mê người của tiểu Quai nói:

– Hồ ly tinh đều *** đang như vậy sao?

Tiểu hồ chớp chớp ánh mắt ngây thơ, không hiểu hỏi:

– Chủ nhân, cái gì là *** đang?

Lâm Tu Chân hôn như mưa xuống khuôn mặt tựa ngọc của tiểu Quai.

– Ta sẽ dạy ngươi. Bé ngoan, không nên gọi ta chủ nhân. Gọi ta a Chân.....

Tiểu Quai dưới người vẫn còn hỏi:

– Nhưng là, nhưng là trên TV thú cưng cũng gọi người nuôi bọn họ là chủ nhân a.....

Lâm Tu Chân thở dài một tiếng.

– Tiểu ngọc, ta cho tới bây giờ cũng chưa hề xem ngươi là thú cưng. Hết thấy sinh linh đều ngang hàng.....

Nói xong, liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn lú lo không ngừng, tinh tế gặm cắn, đầu lưỡi cũng không thành thật cậy ra hàm răng tiểu hồ, xâm nhập vào, tìm được đồng bạn của nó dây dưa đùa giỡn.

Tay của Lâm Tu Chân, từ từ trêu chọc tiểu anh đào trước ngực tiểu Quai, thuận theo làn da trơn mềm đi xuống phía dưới, đột nhiên, từ giữa hai chân tiểu Quai lấy ra một vật nhỏ nhưng mềm.

Hắn lấy làm kinh hãi, ngẩng đầu lên, thấy bé con bị kỹ xảo của mình mê hoặc, sắc mặt mê ly, trong mái tóc màu bạc lại dựng thẳng hai lỗ tai hồ ly. Liền cúi đầu cười nói:

– Tiểu yêu tinh tu hành không đủ, cái đuôi hồ ly của ngươi cũng lộ ra.

Tiểu Quai còn chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào, bị Lâm Tu Chân vừa nói như vậy, mới thanh tỉnh một ít, ôm lấy cái đuôi to của mình, lăn đến bên kia giường, trong miệng lẩm bẩm nói:

– Biến! Biến! Ta biến!

Đáng tiếc đạo hạnh không đủ, cái đuôi hồ ly bị hiện hình càng gấp gáp, càng biến không được. Tiểu tử kia gương mặt xấu hổ đỏ bừng, nhìn Lâm Tu Chân tự tiểu phi tiểu nhìn mình chăm chăm, cắn cắn môi, rốt cục không nhịn được oa oa khóc.

Lâm Tu Chân kéo cái đuôi to của bé, đem tiểu hồ kia kéo vào trong ngực, yêu thương hôn lên những giọt nước mắt trong suốt, nhẹ giọng dỗ dành nói:

– Đừng khóc. Cái đuôi cùng lỗ tai cũng rất khả ái. Ta rất thích.....

Hàng mi thật dài như quạt lông nhẹ chớp mấy cái, còn điểm vài giọt lệ, hấp hấp lỗ mũi, nghẹn ngào hỏi:

– Có thật không? Ngươi không phải là không thích đáng vẽ hồ ly của ta sao?

Lâm Tu Chân cúi người cắn cắn lỗ tai nhưng mềm kia, xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn.

– Đáng vẽ nửa người nửa hồ, rất khả ái..... giống như muốn nhanh một chút đem ngươi ăn hết.....

Tiểu Quai sợ sệt run rẩy:

– A Chân, ngươi cũng muốn ăn ta sao?

Lâm Tu Chân cố ý trêu chọc:

– Rất muốn ăn a. Ngươi nguyện ý không?

Tiểu hồ hết sức khổ sở cắn cắn môi, bĩu bĩu môi, bộ dáng lại muốn khóc thút thít, làm cho Lâm Tu Chân cũng không nhẫn tâm trêu chọc nữa. Hắn ha hả cười, cắn cổ tiểu Quai.

– Không đùa ngươi nữa. Chúng ta tới làm chuyện rất thoải mái đi.....

Đêm còn rất dài. Dưới ánh trăng sáng tỏ, hai thân thể trần trụi ngọt ngào quấn thành một khối. Tiếng rên rỉ quấn quanh thật lâu tràn ngập phòng ngủ đầy sắc thái ***.....

4. Chương 4

Edit: Mèo mập.

Beta: Lỳ.

Sáng sớm ánh nắng ấm áp chiếu vào trong phòng, bé con với mái tóc trắng bạc đang ngọt ngào ngủ, hai chân thon dài gác trên bụng Lâm Tu Chân, hai tay ôm chặt cánh tay của hắn, miệng còn chảy nước miếng cắn nơi bả vai hắn.

Lâm Tu Chân xoay người lại, đem bé con kia ôm vào trong ngực, nhìn bé hừ hừ mấy tiếng, cọ tới cọ lui tìm được vị trí thoải mái lại tiếp tục mộng đẹp của bé.

Tiểu hồ thân thể tuyết trắng, giống như đóa Bạch Liên xinh đẹp nở rộ. Trên thân thể điểm những ấn ký màu đỏ, là dấu tích của một đêm triền miên ngọt ngào. Thật là một hồ ly xinh đẹp, hồn nhiên không hiểu thế sự, nhưng lại kiêu mị quẩn quýt muốn cùng mình ***. Thật là trời cao ban ơn, để cho ta ở Trường Bạch sơn mang về một bảo bối như vậy.

Bé con khả ái gãi gãi lỗ tai làm đám lông tơ mềm mượt rối tung, Lâm Tu Chân sủng ái vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, ngón tay xẹt qua hàng mi đen dày như cây quạt nhỏ kia, lướt qua cái mũi nhỏ, rơi vào bờ môi đỏ thắm.

Nhớ tới tối hôm qua, cái miệng anh đào nhỏ nhắn này, không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ thật êm tai, Lâm Tu Chân nhẹ nhàng cười một tiếng, liền không nhịn được cúi xuống đem khuôn miệng nhỏ nhắn gặm cắn một phen.

Nụ hôn như không bao giờ muốn ngừng lại, Lâm Tu Chân quyết định thuận theo tiếng gọi của dục vọng, một đường hôn xuống phía dưới, gặm cắn tiểu thực quả màu đỏ trên ***g ngực tuyết trắng. Đầu lưỡi linh hoạt mót vào, gầy gầy, cắn nhẹ, rồi cục làm cho Tiểu Quai đang ngủ say phát ra tiếng rên rỉ du dương.

Hàng mi dày nhẹ chớp, đôi mắt mơ màng hé mở, một tay luồn vào mái tóc đen của Lâm Tu Chân, một tay lại đẩy bờ vai của hắn. Bé con rên rỉ khóc lóc:

– A Chân, ta là công. Người tại sao lại cắn ngực ta? Mút không ra sữa đâu.....

– Nhưng cảm giác thật thoải mái, không phải sao?

Lâm Tu Chân buồn cười ngẩng đầu lên, ngón tay cũng không buông lỏng vẫn giằng xéo tiểu hồng quả dẹt thẳng trước ngực tiểu hồ, hài lòng nhìn khuôn mặt bé ửng hồng, tràn ngập sắc thái ***.

Hắn cúi đầu hôn nhẹ cái cổ tròn trịa, lướt qua bụng nhỏ mềm mại, một đường di động xuống phía dưới, ngậm vào vật nhỏ xinh đẹp đã sớm đứng lên.

– Vậy ta hút ở đây có thể ra sữa a.....

– Ah.....

Tiểu Quai run rẩy rên rỉ một tiếng, ánh mắt như phủ một tầng sương mù, nhẹ nhàng giẫy giụa thân thể, thành thật kêu lên.

– A Chân, thật thoải mái.....

Nhân tiện sáng sớm không khí mát mẻ sảng khoái, hai người tình lực dư thừa lại đang trên giường triền miên một phen.

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, Tiểu Quai da thịt tuyết trắng nhiễm một màu đỏ nhàn nhạt, lưỡi biếng nằm ở trên ngực Lâm Tu Chân thở hổn hển.

– A Chân, *** thật khoái hoạt. Không trách người luôn suy nghĩ muốn tìm nữ nhân ***.

Lâm Tu Chân xấu xa cười nói:

– Vậy sau này Tiểu Quai phải cùng ta làm nhiều a. Hơn nữa, không thể tìm người khác, có nhớ không?

Bé con nghe vậy chỉ nghiêng đầu, con người đen láy lấp lánh nhìn Lâm Tu Chân, cái miệng nhỏ nhắn hung hăng cắn một cái lên cổ hắn.

– Như vậy A Chân cũng không được tìm nữ nhân ngoại hôn hôn!

Lâm Tu Chân ha hả cười nói:

– Hảo, vậy Tiểu Quai phải cho ta ăn uống no đủ mới được. Chúng ta làm một lần nữa, có được hay không?

Dứt lời, thân thể trắng kiện xinh đẹp xoay một cái, liền đem tiểu hồ áp xuống dưới người.

Tiểu Quai cũng không làm, đẩy Lâm Tu Chân lăn ra, kéo cái chăn thật dày che kín người, chỉ lộ ra lỗ tai nhưng mềm, đem đầu vùi vào trong chăn, rầu rĩ nói:

– Người ta không cần. Xương sống thắt lưng đều ê ẩm, phía sau cái mông cũng đau đau.

Lâm Tu Chân đưa tay dò xét tiến vào trong chăn, lấy ra cái đuôi to xù lông, đem tiểu hồ đang giãy giụa kéo ra, mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

– Hảo hảo, không làm. Ta ôm người đi tắm rửa sạch sẽ.

Tiểu hồ lúc này tâm tình dịu xuống, ngoan ngoãn nằm ở trong ngực Lâm Tu Chân, tùy hắn ôm vào phòng tắm.

Toàn thân ngâm mình ở trong hồ nước ấm áp, Tiểu Quai thở dài thoải mái duỗi người, cả người nằm trên người của Lâm Tu Chân, thoải mái để cho hắn thay mình tắm rửa, ở trên người của mình xoa bóp.

– A Chân, người thích ta *** sao?

Hai người như có như không tán gẫu.

– Ân. Tiểu Quai *** sờ thật thoải mái.

– Có lông sờ không phải là thoải mái hơn sao?

– Ân..... hai loại thoải mái đó không giống nhau. Khi ***, mới có thể ăn.

– Nhưng không có lông sẽ rất lạnh.

– Không quan hệ, chờ ta mua chút quần áo cho người mặc, sẽ không lạnh.

– Hảo a hảo a, ta vẫn chưa mặc qua quần áo của nhân loại.

– Ha hả, Tiểu Quai hắn là mặc quần áo của học sinh trung học. Ta xong việc, sẽ đi mua cho người.

Lâm Tu Chân chợt nghĩ tới một vấn đề trọng yếu.

– Tiểu Quai, người mới 15 tuổi sao. Ba mẹ đâu? Người xuống núi rồi, bọn họ sẽ không lo lắng cho người sao?

Bé con yêu làm nũng cọ cọ trong ngực Lâm Tu Chân, cũng học hắn mút mút đầu nhũ. Nghe được câu hỏi của Lâm Tu Chân, mới vểnh lỗ tai lên, gãi gãi đầu.

– Bọn họ đến mùa xuân mới lên núi nhìn ta. Bình thường cũng dạo chơi tứ phương. Chỉ cần ta trước mùa xuân trở lại núi là được a.

Vừa nói, tiểu hồ vừa đắc ý vẫy vẫy cái đuôi, nghiêng đầu nói về cảnh sắc trên núi.

– A Chân, mùa xuân trên đỉnh núi thật là đẹp. Hồ băng cũng tan ra, cây cối cũng lớn lên xanh tươi mơn mớn..... chờ chân ta khỏi hắn, ta liền dẫn người lên núi..... có được hay không a.....

Lâm Tu Chân tâm trạng trầm xuống.

– Tiểu hồ ly không có lương tâm, đã nghĩ vứt bỏ ta trở về núi a. Không được, cô độc sống qua mấy trăm năm, thật vất vả mới có một tiểu hồ khả ái như vậy làm bạn. Cũng không cần lo lắng bé giống như loài người yếu ớt chỉ có mấy thập niên tuổi thọ ngắn ngủi. Ta tốt hơn nghĩ ra biện pháp, đem đứa ngọc xinh đẹp này vững vàng khóa ở bên người.

Trong lòng có tâm kế, ngoài miệng lại mỉm cười nói:

– Hảo, chờ vết thương của người lành. Ta liền tự mình đưa người về nhà.....

Tiểu hồ cũng không biết trong lòng hắc tính toán đại kế bắt cóc, không chút nào nghi ngờ hắc, ôm lấy khuôn mặt Lâm Tu Chân hôn mấy cái.

– Ta thích nhất a Chân!

Lâm Tu Chân mỉm cười hưởng thụ tiểu mỹ nhân hôn, bé con đơn thuần, thật là càng nhìn càng khả ái. Thân thể tuyết trắng mềm mịn trơn nhẵn, đúng là càng sờ càng nghiện.

Ngón tay lúc mới bắt đầu còn thành thật giúp Tiểu Quai tắm rửa, sau đó lại càng sờ càng nghiện, hết sức tự nhiên sờ tới bên trong tiểu hoa cúc. Cẩn thận tra xét, hoa cúc kia có chút sưng đỏ, hút một cái, mút một cái, cắn thật chặt ngón tay của Lâm Tu Chân.

Tiểu hồ đựng đưa cái miệng, mê ly trừng mắt kháng nghị.

– Ngón tay..... lấy ra.....

Thấy dừng đạo đàn hồi kia cắn chặt tay mình, cũng không có ra máu, Lâm Tu Chân cũng yên lòng, nghiêm trang nói:

– Ngoan, phải rửa sạch sẽ bên trong. Như vậy người mới không đau bụng.

Vừa nói, vừa lão luyện ấn lên điểm nhạy cảm trong thân thể Tiểu Quai.

Tiểu hồ mặc kệ, giống như con cá nhỏ, từ trong tay của Lâm Tu Chân trượt ra, trốn sang bên kia hồ nước, nằm ở bên trên, nhướng mày lên, miệng đỏ đỏ, hai má phồng lên, thở hổn hển nói:

– A Chân khi dễ ta. Người mới vừa rời ở trên giường cũng nói sờ một chút là tốt rồi. Cuối cùng còn không phải là.....

Không biết là xấu hổ, hay là do hơi nước trong phòng tắm, khuôn mặt nhỏ bé hồng nộn nộn giống như trái cà chua, chọc cho tiểu đệ đệ Lâm Tu Chân bưng bưng khí phách, không để ý tiểu hồ kháng nghị, nắm chân nhỏ thon dài kéo về phía mình, xấu xa muốn ngay lập tức đem bé nuốt xuống bụng.

Tiểu hồ giãy giụa mấy cái, khí lực cũng không bằng Lâm Tu Chân, rất dễ dàng bị cánh tay sắt vững vàng ôm vào trong ngực.

Lâm Tu Chân đắc ý hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, đột nhiên cảm giác được có cái gì không đúng. Di, khớp miệng bóng loáng trơn mịn, thế nào trở nên toàn lông là lông. Mở mắt định thần nhìn lại, tiểu mỹ nhân đâu? Nơi nào có bóng dáng, chỉ còn sót lại một tiểu hồ ly tuyết trắng, bị ôm ở trong ngực của mình.

Tiểu hồ ly con người đen lay lắt chuyển a chuyển, ánh mắt cong cong cười như hai mảnh trăng non, trong miệng phát ra tiếng cười khúc khích, tựa như thị uy đi liếm thù du trước ngực Lâm Tu Chân.

Lâm Tu Chân đỡ khóc đỡ cười, mạnh mẽ quơ múa cánh tay, nhưng lại vô cùng ôn nhu nhẹ nhàng hạ xuống, vỗ vào miệng tiểu hồ ly một cái, trong miệng mắng:

– Tiểu yêu tinh, người ngược lại muốn trốn a.

Tiểu hồ ly ở trong nước vui sướng quay cuồng mấy cái, đáng về bây giờ làm sao người có thể bức ta.

Nhìn thấy bộ dáng đắc ý của hồ ly, Lâm Tu Chân cắn răng trầm ngâm một chút, cố ý nói:

– Hảo, người không cho ta ăn. Vậy..... ta muốn đi tìm nữ nhân!

Liền làm bộ muốn từ hồ tắm đứng dậy.

Tiểu hồ ly ai ai kêu, tức giận quơ múa tứ chi, ở trong nước dùng sức quấy đạp, văng lên từng đợt bọt nước.

Lâm Tu Chân ha ha cười, lại ngồi xuống, đem bé con đang khóc lóc ôm vào trong ngực.

– Hảo, không đùa người nữa. Vừa rồi là đùa giỡn với người thôi. Đã nếm qua mùi vị của hồ ly tinh, nữ nhân khác ta không muốn nữa. Tối đây, tắm rửa nhanh lên một chút, ta cũng phải đi làm sớm.

Tiểu hồ ly biết lại bị trêu đùa, hừ một tiếng, nhảy ra khỏi hồ nước, giống như con nhím xù lông lên, lắc lắc thân thể, đem bọt nước trên bộ lông vẩy khắp nơi. Cái đuôi ve vẩy, cái mông héch lên, kiêu ngạo bước đi, ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra khỏi phòng tắm.

Tại hành lang, Lâm Tu Chân ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị ra cửa. tiểu hồ ly không muốn hắt đi bèn ở bên chân hắt vòng tới vòng lui. Miệng cắn ống quần hắt, mắt trông mong ngẩng đầu nhìn hắt.

Sờ sờ đầu bé con, Lâm Tu Chân cũng rất không muốn, lại dằn dò mấy câu, đơn giản là đừng ăn quá nhiều các loại thực phẩm linh tinh. Tiểu hồ thấy không giữ được, liền quay đầu lại nhảy lên ghế sa lon, móng vuốt một bên mở TV, một bên cầm lên cánh gà đưa vào trong miệng, cũng không để ý tới Lâm Tu Chân cảm râm.

Lâm Tu Chân cười khan mấy tiếng.

– Uh, xem ti vi cũng tốt. Học một ít cách thức sinh hoạt của loài người như thế nào.....

Thấy tiểu hồ ly bịt tai không nghe thấy, Lâm Tu Chân tịch mịch cầm túi công văn lên, ra khỏi cửa. Trong bụng âm thầm tính toán: thứ bảy này, muốn dẫn bé ra ngoài đi dạo một chút.

5. Chương 5

Edit: Mèo mập.

Beta: Lý.

Lâm Tu Chân dừng xe, cầm túi công văn lên chuẩn bị xuống xe, trước mắt thoáng qua một thân ảnh màu trắng, định thần nhìn lại: a, tiểu hồ ly kia, đang cười híp mắt nhìn mình, từ chỗ ngồi phía sau nhảy đến trong ngực của mình.

– Người! Người chạy tới đây từ bao giờ?

Lâm Tu Chân đỡ khóc đỡ cười ôm tiểu hồ tuyết trắng.

Tiểu hồ ly lấy lòng đem móng trước khoắc lên ***g ngực Lâm Tu Chân, đuôi to xù lông vẩy vẩy, còn vươn đầu lưỡi mềm mại ra liếm tới liếm lui trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lâm Tu Chân.

Nếu đưa nó về nhà, sẽ đi làm trễ mất. Mang nó theo, nếu như bị người khác không cẩn thận thấy được không biết sẽ giải thích như thế nào. Lâm Tu Chân nhất thời cũng không có chủ ý, chỉ đành phải vỗ vỗ cái mông tiểu hồ ly, khiển trách kiêm hù dọa:

– Như thế nào trốn ra đây? Người không biết dưới núi có bao nhiêu người muốn lột da của người sao?

Tiểu hồ ly run rẩy một cái, ô ô kêu, nhảy đến ghế ngồi bên cạnh Lâm Tu Chân, đem mình cuộn thành một khối, ôm cái đuôi thật to, ánh mắt đen láy đáng thương nhìn Lâm Tu Chân.

– Bình thường ở nhà xem TV không phải tốt sao? Hôm nay thế nào lại.

Lâm Tu Chân thở dài một tiếng, lại đem nó ôm vào trong ngực, vuốt ve bộ lông mềm mượt.

Tiểu hồ ly chính mình cũng không có phát hiện, sau khi biến thành người cùng Lâm Tu Chân gần gũi da thịt, liền một chút cũng không muốn rời khỏi hắt. Nhìn thấy bóng lưng cao lớn của hắt từ cửa biến mất, mình cũng không nhận được thừa dịp hắt không chú ý, liền len lén nhảy lên xe hơi.

Suy nghĩ một chút, Lâm Tu Chân từ sau xe lấy ra một túi du lịch màu đen.

– Được rồi, sợ người rồi. Tối, vào bên trong túi đi. Dẫn người đi làm, nhưng phải ngoan ngoãn nghe lời, biết không?

Tiểu hồ hoan hô một tiếng, tay chân nhanh nhẹn chui vào trong túi xách.

Lâm Tu Chân cẩn thận kéo một nửa khóa kéo, để cho tiểu hồ ly còn có không gian hít thở, đem túi ôm vào trong ngực, đi ra khỏi bãi đậu xe.

– Ra đi.

Đi vào phòng làm việc của mình, Lâm Tu Chân liền mở túi du lịch ra, đem tiểu hồ ôm ra.

– Không thể chạy ra khỏi phòng này, biết không?

Tiểu hồ ly ngoan ngoãn gật đầu một cái, tò mò quan sát phòng làm việc nho nhỏ này. sạch sẽ, chỉnh tề.

Tiểu hồ phe phẩy cái đuôi, cất bước, bên này ngồi ngồi, bên kia sờ một cái. Tiểu móng vuốt vui mừng gãi gãi một chậu tử la lan (1) nho nhỏ trên bàn làm việc kia.

Lâm Tu Chân cũng không để ý tới nó, lấy ra một xấp hồ sơ bệnh lý thật dày, ngồi ở bên cửa sổ đọc.

– Bác sĩ Lâm! Có ăn điểm tâm không?

Một giọng nữ ngọt ngào bất thành linh vang lên ở cửa phòng.

Tiểu hồ ly trên bàn kính hãi một chút, nhảy vào trong ngực Lâm Tu Chân.

Muốn đem bé con giấu kỹ đã không còn kịp rồi, Lâm Tu Chân không thể làm gì khác hơn là vừa an ủi tiểu hồ ly nhất gan dễ dàng bị hoảng sợ kia, vừa ngẩng đầu hỏi:

– Tiểu Linh hả, có chuyện gì không?

– A, thật là một con cún nhỏ đáng yêu!

Cô y tá gọi là tiểu Linh, liếc mắt liền thấy được tiểu hồ tuyết trắng khả ái kia. Không khỏi yêu thích vô cùng, lập tức xông về trước, đưa tay vuốt ve bộ lông trắng bạc mềm mại kia.

Tiểu hồ cũng không cảm kích, hừ một tiếng, từ trong ngực Lâm Tu Chân nhảy tới trên mặt bàn, trốn khỏi ma trảo của cô y tá, nghếch đầu nhỏ, kiêu ngạo bước tới, cái đuôi phe phẩy: ta là tuyết hồ cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ ưu nhã, làm sao có thể bị người nói thành cún con đây?

Lâm Tu Chân cười thầm một tiếng, phụ họa nói:

– Đây là giống chó hồ ly mới, được người khác tặng. Buổi sáng trộm nhảy lên xe, không thể làm gì khác hơn là mang nó tới phòng làm việc.

Nghe được lời của Lâm Tu Chân, tiểu hồ ly lại càng không vừa ý, đây là vũ nhục nghiêm trọng huyết thống cao quý của ta. Nó nhảy trở về trong ngực lâm tu chân, mở cái miệng nhỏ nhắn gặm cắn ống tay áo của hắn, tức giận chi chi kêu.

Tiểu hồ ly đang tức giận ở trong mắt tiểu Linh, nhưng lại khả ái phải vô cùng, nàng lấy lòng rút tay ra sớm một chút, đưa đến trước mặt của tiểu hồ ly:

– Cún nhỏ dễ thương, có muốn ăn điểm tâm hay không a?

Lỗi tai Tiểu hồ ly run lên một cái, miệng còn cắn ống tay áo Lâm Tu Chân, ánh mắt lại linh lợi nhìn chăm chăm bánh ngọt trong tay tiểu Linh, móng vuốt nhỏ thử dò xét, đụng một cái vào thứ nhìn có vẻ ngon lành kia.

– Ăn đi, ăn đi, ăn thật ngon nha.

Tiểu Linh tiếp tục dụ dỗ. Đối với vị bác sĩ có một nửa dòng máu ngoại quốc từ nước ngoài trở về này, tiểu Linh là ôm vạn phần hảo cảm, đáng tiếc bác sĩ Lâm phong độ hài hước, nhưng lại đối với tất cả mọi người tao nhã lễ độ như nhau, cho tới bây giờ cũng không đặc biệt thân cận với ai. Tiểu Linh lao lực tâm tư, muốn lấy lòng bác sĩ Lâm sớm một chút, dĩ nhiên là tỉ mỉ chuẩn bị, làm sao mà không ngon đây.

Tiểu hồ ly đối với thức ăn ngon, luôn luôn đều không có sức chống cự, cũng không khách khí, đem điểm tâm ôm vào trong ngực, ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy trông mong nhìn Lâm Tu Chân.

Lâm Tu Chân cưng chiều sờ đầu của nó:

– Thích liền ăn đi.

Thấy cún con đáng yêu vui sướng gặm điểm tâm mình mang tới, tiểu Linh cũng vui vẻ ra mặt, cẩn thận sờ sờ lông hồ ly đang chuyên chú ăn.

– Bác sĩ Lâm, nó tên gọi là gì?

– Tiểu Quai.

Lâm Tu Chân búng lỗ tai tiểu hồ một cái, bổ sung một câu.

– Nhưng thường không thông minh chút nào.(Tiểu Quai nghĩa là thông minh)

– Ta có thể ôm nó một cái không?

Tiểu Linh ánh mắt lóe sáng, mạo hiểm muốn ôm nó.

Lâm Tu Chân gật một cái.

– Nhưng nó có chút sợ hãi.

Tiểu Linh to gan đem Tiểu Quai ôm vào trong ngực, tiểu hồ ly giãy giụa mấy cái, rất không muốn rời cái ôm ấm áp trong ngực Lâm Tu Chân.

– Tiểu Quai ngoan nào, để cho tỷ tỷ ôm một cái, tỷ tỷ sẽ cho người đồ ăn ngon, có được hay không?

– Tiểu Linh làm y tá cũng mấy năm, rõ ràng đối với dụ dỗ trẻ con là rất có bài bản.

Dù sao bắt người nhà tay ngắn, ăn thịt người nhà miệng mềm (2). Tiểu hồ ly cắn thức ăn ngon trong miệng, ánh mắt linh lợi vòng vo chuyển, cũng không giãy giụa nữa, mặc cho tiểu Linh vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

Hừ, một khối bánh ngọt nho nhỏ là có thể mua chuộc người, thật là một tiểu hồ ngọc. Xem ra sau này ta phải quản chặt một chút mới được. Lâm Tu Chân trong lòng nghĩ thầm, trên mặt vẫn là một nụ cười vô cùng ưu nhã:

– Tiểu tử này, thấy mỹ nữ liền ngất ngây không biết thiên nam địa bắc nữa.

Nghe được Lâm Tu Chân khen tặng, tiểu Linh trong lòng càng hồi hộp:

– Bác sĩ Lâm, thời gian phẫu thuật cũng sắp đến. Ta giúp người mang Tiểu Quai đi. Bảo đảm sẽ không để cho viện trưởng phát hiện.

Lâm Tu Chân muốn nghe chính là những lời này, hẩn gật đầu một cái, tiếp tục biểu diễn nụ cười vô địch của mình.

– Vậy thì cảm ơn.

Dứt lời, liền đứng dậy sờ sờ đầu Tiểu Quai, dặn dò mấy câu:

– Không thể chạy loạn ra khỏi đây, biết không? Nghe lời của tỷ tỷ, ta rất nhanh sẽ trở lại.

Tiểu hồ đang vui vẻ ăn bánh ngọt, ăn xong rồi còn luyến tiếc không thôi liếm móng vuốt còn dính một ít kem, chỉ ở trong miệng uh uh mấy tiếng.

– Oa. Thật là đáng yêu!

– Làm sao đáng yêu như thế a!

– Tới, Tiểu Quai, đến bên a đi này. Có bánh bích quy chocolate ăn ngon lắm!

– Tiểu Quai tiểu Quai, tới tỷ tỷ cho uống chút nước chanh, đừng ghen.

Cuối cùng đã tới lúc nghỉ trưa, kết thúc mấy giờ phẫu thuật, Lâm Tu Chân đi tới phòng làm việc, liền nghe được từng hồi tiếng cười vui vẻ bên trong.

Đi vào nhìn, ha, các y tá già trẻ lớn bé, trong ngực cũng có các loại thức ăn linh tinh, như chúng tinh cũng nguyệt (3) vây quanh tiểu hồ ly đặc ý kia, náo nhiệt tụ thành một khối.

Nhìn thấy Lâm Tu Chân đi vào, các y tá dùng giọng điệu vô cùng khát khao hỏi:

– Bác sĩ Lâm, người mua con cún nhỏ ở chỗ nào a. Thật là đáng yêu quá. Lại hiểu lòng người. Chúng ta cũng muốn nuôi một con.

Tiểu Quai thấy Lâm Tu Chân đến gần, liền vui sướng từ trong vòng vây già trẻ lớn bé, nhào tới. Không nhìn được cọ cọ trong ***g ngực của hắn, phảng phất mấy giờ không thấy là một chuyện ủy khuất dường nào.

Lâm Tu Chân sờ lỗ mũi một cái, ho khan một tiếng.

– Ah. Đây là người thân của ta từ nước ngoài mang về. Không thể mua được.

– Là như vậy a.....

Các y tá vô cùng tiếc hận nói.

– Bác sĩ Lâm, vậy sau này mang nó tới bệnh viện chơi nhiều một chút, có được hay không. Chúng ta thật thích Tiểu Quai a.

Tiểu Linh nói. nàng nghĩ thầm, thật vất vả mới có một cơ hội có thể cùng bác sĩ Lâm thân cận hơn một chút, cũng không thể bỏ qua. Nghĩ cách khác, Tiểu Quai có thể trở thành bà mai đây.

Các y tá trẻ tuổi có ý nghĩ như nàng không phải ít, các y tá khác rồi rít phụ họa:

– Đúng vậy đúng vậy. Mang nó tới chơi đi, cả ngày buồn bực ở nhà, nó cũng khó chịu a.

Tiểu Quai cũng ngẩng đầu chi chi kêu lên, tựa hồ đối với nơi có thức ăn ngon này, còn có mỹ nữ ôm cũng rất thích.

Lâm Tu Chân sờ sờ cái bụng no tròn của nó:

– Chỉ cần người ngoan ngoãn, ta sẽ dẫn người tới.

Mọi người lại vui đùa ầm ĩ một trận, sau đó mới giải tán, trở về phòng làm việc của mình nghỉ trưa. Trong phòng, chỉ còn sót lại một người một hồ.

Lâm Tu Chân khóa cửa phòng lại, từ trong túi xách lấy ra mấy bộ quần áo:

– Tiểu Quai, tới, thử mấy bộ y phục ta vừa tranh thủ mua cho người.

Tiểu hồ lỵ trong ngực hắn lặn lộn một cái, từ trên khuỷu tay Lâm Tu Chân, biến thành một mỹ thiếu niên ***.

Tiểu Quai mệt mỏi dựa ở trên người của Lâm Tu Chân, cong miệng oán trách:

– Biến thành người không có lông mao, lạnh quá.

– Mặc quần áo vào sẽ không lạnh.

Vừa nói, Lâm Tu Chân liền cầm y phục lên mặc cho bé.

Áo lót giữ ấm, áo sơ mi, áo len, áo khoác..... từng món một mặc vào trên người của Tiểu Quai, ngay cả vớ, Lâm Tu Chân cũng rất cố kiên nhẫn ngồi dưới đất, cầm chân mềm nhỏ của Tiểu Quai không nhìn được trước mắt một cái, sau đó giúp bé mang vớ vào.

Ăn mặc chỉnh tề, một mỹ thiếu niên quần áo xinh đẹp giản dị liền xuất hiện ở trước mắt.

– Ta là lần đầu tiên mặc y phục, A Chân, đẹp mắt không?

Kéo kéo y phục trên người, Tiểu Quai tại chỗ xoay một vòng.

– Đẹp mắt. Tiểu Quai của ta, mặc cái gì đều đẹp.

Lâm Tu Chân mỉm cười.

Tiểu Quai cao hứng ôm lấy Lâm Tu Chân, ngược khuôn mặt nhỏ bé, dụi dụi đầu trên ngực hắn.

Lâm Tu Chân vuốt ve mái tóc bạch kim xinh đẹp, cúi xuống đầu khẽ cắn cái cổ tuyết trắng của Tiểu Quai.

– Thời điểm không mặc quần áo là đẹp mắt nhất.

Tiểu Quai khúc khích cười.

– Thật là nhột, thật là nhột.

– Tiểu hồ, người mới vừa rồi ăn bao nhiêu đồ. Để cho ta xem bụng người một chút.

Lâm Tu Chân lật áo của béra, ở trên cái bụng nhỏ tròn trịa cắn một cái.

– Người ăn no rồi. Bây giờ..... đến ta ăn.

Dứt lời, liền cúi y phục của bé.

Tiểu Quai nhăn nhó giùng giàng.

– A Chân, đại sắc lang. Ta mới vừa mặc quần áo tử tế.

– Không sợ. Đợi lát nữa ăn xong, ta sẽ giúp người mặc vào.

– Không có y phục sẽ lạnh.....

– Ngoan ngoãn chớ lộn xộn, ta sẽ làm cho người ấm lên.....

Vì vậy, tiếng rên rỉ trong phòng lại từng trận vang lên. Sau giờ 12 giờ trưa trong phòng làm việc nho nhỏ, bắt đầu diễn ra bữa tiệc “thịt người” hương sắc mỹ vị.....

(1): Hoa tử la lan cho tình cảm nồng nàn (cuasomoi /phong-thuy/157035/24102012/hoa-tu-la-lan-cho-tinh-cam-nong-nan.ttn)

(2): Cật nhân chủy nhuyển, nã nhân thủ đoản = (hay) Cật nhân đích chủy nhuyển, nã nhân đích thủ đoản = Cấn người miệng mềm, bắt người ngắn tayNghĩa: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

Lấy từ: hatdao3quatao.wordpress.com/m%E1%BB%99t-s%E1%BB%91-thanh-ng%E1%BB%AF-vi%E1%BB%87t-nam-t%C6%B0...

(3): Chúng tinh cũng nguyệt: như các vì sao sáng vây quanh mặt trăng.

6. Chương 6

Edit: Mèo mập.

Beta: Lý.

Bận rộn suốt một ngày, cuối cùng đã tới giờ tan sở.

Lâm Tu Chân đi vào phòng làm việc, cởi áo blue trắng xuống, mặc lại áo gió màu đen. Nhìn bé con trên ghế sa lon kia, đang thoải mái ngọt ngào ngủ. Đuôi cùng tai hồ ly giấu rất cẩn thận trong áo khoác ngoài, nhìn như đang cuộn mình trong lớp chăn. Tiểu tử kia ngủ rất sâu, ngay cả tư thế cũng không thay đổi.

Hắn đi tới, tỉ mỉ kiểm tra bằng gạc trên đùi bé một chút. Nhìn bộ dáng khôi phục rất mau hắn cũng yên lòng, vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán của Tiểu Quai, nhẹ nhàng néo gương mặt nộn nộn, kéo cái lỗ tai hồ ly nhưng mao, hắn thổi một hơi bên lỗ tai tiểu hồ:

– Dậy thôi, bé con.

Tiểu Quai dụi dụi hai mắt, miễn cưỡng vươn vai, ôm cổ của Lâm Tu Chân, ở trên mặt của hắn cọ qua cọ lại.

– A Chân, phải về nhà sao?

Lâm Tu Chân cười cười, lấy cái mũ áo lông đội lên đầu Tiểu Quai, cẩn thận đem lỗ tai hồ ly giấu đi. Thuận tiện ở trên gương mặt béo mập nộn nộn của bé hôn một cái.

– Người cần phải nhanh luyện tốt thói quen biến thân. Luôn là bộ dáng nửa người nửa yêu, không cần thận bị người ta thấy là không ổn.

Lâm Tu Chân lại đem tiểu hồ kia kéo lên, giúp bé mặc áo khoác thật dài vào vừa giữ ấm vừa đúng đem đuôi to kia che giấu không chút vết tích.

Tiểu Quai phùng má, bám ở trên người của Lâm Tu Chân, đầu ngón tay chọc chọc vào ngực của hắn, xấu hổ oán giận:

– Đều là tại A Chân. Nếu không phải là người dùng sức lôi kéo ta ***, ta cũng không phát tiết chân khí, lộ ra cái đuôi a. Bây giờ toàn thân đều không có khí lực đây.

– Oh? Vậy đều là trách ta sao?

Lâm Tu Chân chớp mắt một cái, làm bộ như tức giận:

– Ai..... vốn đang tính toán tối nay dẫn người ra ngoài dạo phố, mua mấy bộ quần áo mới. Nếu người không có khí lực, vậy hay là chúng ta về nhà.

– Đi dạo phố?

Ánh mắt Tiểu Quai sáng lên, cả người cũng dán vào Lâm Tu Chân, đầu dùng sức cọ cọ trong ***g ngực hắn, lôi kéo cánh tay của hắn, cả người lắc lắc.

– Ta muốn đi, ta muốn đi. A Chân mang ta đi đi.....

– Vậy trước tiên người phải đem tai với đuôi thu về.

Lâm Tu Chân sờ đầu nhỏ của bé một chút, nghiêm túc nói:

– Hơn nữa người phải ngoan ngoãn nghe lời, không thể tùy tiện rời khỏi ta. Biết không?

Ánh mắt đen láy của Tiểu Quai sáng lấp lánh, khuôn mặt nhỏ bé hưng phấn chuyển thành màu hồng, gật đầu như đập tới.

– Ân ân ân. ta sẽ ngoan ngoãn, hoàn toàn nghe A Chân.

Chỉ thấy trong miệng bé lẩm bẩm mấy tiếng, liền đem cái đuôi biến không vết tích.

Thấy dáng vẻ bé hưng phấn, trong lòng Lâm Tu Chân cũng cảm thấy rất vui vẻ. Hắn kéo tay của Tiểu Quai, mười ngón tay giao nhau, lại bỏ xuống một cảm dỗ thật hấp dẫn:

– Ân. Nếu như biểu hiện tốt, ta liền dẫn người đi ăn cá nướng.

Trong hành lang bệnh viện, một mỹ thiếu niên tinh xảo như búp bê, mặt mày hơn hở, nhảy chân sáo theo sau một đại soái ca, vỗ ngực bảo đảm:

– Ta nhất định sẽ ngoan ngoãn!

– Bác sỹ Lâm, tan sở rồi?

Các y tá có chút kinh ngạc chào hỏi Lâm Tu Chân, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chăm chăm thiếu niên đẹp trai phía sau, tò mò hỏi.

– Vị này là.....

– À, là em họ của ta. Chân bị thương, tới đây bôi thuốc.

Lâm Tu Chân thuận miệng đáp, cùng mọi người phất phất tay. Mỹ thiếu niên phía sau hắn, có chút sợ thẹn thùng lôi kéo cánh tay của hắn, gương mặt ửng hồng cũng ngọt ngào cùng mọi người mỉm cười.

– Thật là một thiếu niên đáng yêu. Chắc chắn, gia tộc bác sỹ Lâm toàn những người đẹp trai a.

– Như vậy, nếu tương lai con trai của ta cũng có thể tuần tú như vậy thì tốt.

– Tóc của cậu ấy là màu trắng bạc. Không biết là nhuộm hay là bẩm sinh. Chẳng lẽ là người ngoại quốc?

– Đúng rồi, bác sỹ Lâm nói chó hồ ly kia là từ nước ngoài mang về. Chẳng lẽ chính là thiếu niên đẹp trai này nuôi?

– Như vậy, thiếu niên như búp bê cùng con chó hồ ly kia thật đáng yêu, đều làm người người yêu thích.

Các y tá trong bệnh viện nhìn hai bóng lưng đẹp trai, hưng phấn nói bất quá!

Đi vào trong đám đông tại trung tâm mua sắm, tiểu tử kia hiển nhiên có chút sợ, ôm thật chặt cánh tay của Lâm Tu Chân, hận không thể giống như khối thạch cao dính chặt trên người của hắn.

Lâm Tu Chân tựa như trấn an, nắm tay của Tiểu Quai, vỗ vỗ tay của bé nói:

– Đừng sợ. Có ta ở đây.

Tiểu Quai mắt đen lấp lánh nước, gật đầu một cái, sợ hãi nhỏ giọng nói:

– Ta chưa từng thấy qua nhiều người như vậy.

– Bé ngoan, người không biết phân biệt lòng người thiện ác. Phải nhớ, không thể một mình đi ra ngoài.

Tiểu hồ ly quanh năm lớn lên ở trong núi, không hiểu thế sự, thật lo lắng cho bé sẽ chịu không nổi cảm dỗ của thế giới phồn hoa trộm đi ra ngoài. Lâm Tu Chân lại cảm râm một hồi. Thấy bé con ngoan ngoãn đáp ứng, mới yên lòng.

Hai người tay trong tay quét sạch mấy cửa tiệm thời trang, chỉ chốc lát sau thu được không ít chiến lợi phẩm.

Trong một cửa hàng, Lâm Tu Chân ngồi trên ghế sa lon, sủng ái nhìn tâm can bảo bối ở trong dây quần áo xanh xanh đỏ đỏ, chọn trái chọn phải, thử tới thử lui.

Lần đầu đối diện với thế giới của nhân loại tiểu hồ ly đối với cái gì cũng đầy lòng hiếu kỳ, vừa mới bắt đầu còn sợ sệt nửa bước cũng không dám rời Lâm Tu Chân. Vào lúc này, đã hoạt bát nhảy loạn khắp nơi trong đám hàng hóa. Bộ dáng khả ái, cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, chọc cho nữ nhân viên bán hàng tâm hoa nộ phóng, thật cao hứng chiết khấu cho Lâm Tu Chân rất nhiều.

Nhìn tên tiểu tử này, đã đổi một bộ quần áo, quần một cái khăn len màu trắng, bên ngoài là một cái áo khoác ren lộng lẫy, càng giống một con búp bê tinh xảo của thế kỷ mười tám. Đang ở trước kính thử y phục xoay mấy vòng, chờ mong nhìn Lâm Tu Chân, cười đắc ý.

– A Chân, nhìn có được không?

Thấy tiểu Quai khuôn mặt ngây thơ tươi cười, Lâm Tu Chân cảm giác mình mấy trăm năm cô độc thật sự là sống uống phí. Kể từ khi có tiểu hồ ly khả ái ngốc nghếch này, mình mới chân thật cảm thấy vui sướng khi sống trên đời. Hắn cũng chiều nheo một cái trên gò má bé con vì hưng phấn mà hồng nộn kia.

– Rất đẹp. Chúng ta đi thôi.

Nhìn hai người đẹp trai xách theo bao lớn bao nhỏ rời đi. Nhân viên bán hàng hưng phấn nghị luận:

– Người nói, bọn họ có phải là cái đó không?

– Ta xem tám chín phần là đúng rồi.

– Ai, thế nào những người đẹp trai đều là như vậy, chúng ta tới khi nào mới tìm người gả được a.....(Lý: Định luật muôn đời rồi =))~)

– A Chân, cửa tiệm kia bán cái gì. Thật nhiều đồ sáng lấp lánh a.

Tiểu Quai hưng phấn chỉ một tiệm trang sức.

Lâm Tu Chân trong bụng vòng vo mấy vòng, liền có chủ ý.

– Tiểu Quai, những thứ kia là tín vật đính ước. Chúng ta cùng đi mua một đôi, có được không?

– Đính ước là cái gì?

Tiểu Quai là một học sinh tốt, không hiểu liền hỏi.

– Chính là giống như ba ba mẹ mẹ của người, mãi mãi sống bên nhau.

Lâm Tu Chân đơn giản tóm tắt những điều muốn nói.

– Hảo a hảo a, ta muốn mãi mãi cùng a Chân chung một chỗ.

Tiểu tử cao hứng gật đầu một cái, liền lôi kéo Lâm Tu Chân vào tiệm trang sức, nhìn thấy mà chóng mặt:

– Oa, thật nhiều đá phát sáng lấp lánh, thật là đẹp, thật thích.

Lâm Tu Chân chỉ một đôi bông tai hình con bướm bằng mã não màu đỏ, dùng thanh âm ma quỷ cảm dỗ nói:

– Tiểu Quai, cái này nhìn có được không?

– Ân ân. Rất đẹp. Trên núi ta thích nhất con bướm. A Chân, chờ người đưa ta trở về núi, chúng ta cùng đi bắt bướm bướm có được không? Mặc dù ta tới bây giờ cũng chưa có bắt được.....

Bé con liền nghĩ tới những chuyện thú vị trên Trường Bạch sơn, bắt đầu lú lo không ngừng.

Lâm Tu Chân sờ một cái lỗ tai của bé khi biến thành người, cắt đứt lời của bé:

– Vậy chúng ta đem con bướm đeo lên lỗ tai được không?

Bé con cau mày.

– A? Phải xỏ lỗ tai a? Có đau không a?

– Sẽ không đau lắm. Đây chính là con bướm đính ước ta đưa cho người. Không muốn thì thôi vậy.

Lâm Tu Chân từng bước dụ dỗ, cảm giác lỗ tai cùng cái đuôi của mình dài ra, cảm định ba tựa như ác ma, lừa gạt tiểu hài tử.

– Ta muốn ta muốn.

Tiểu Quai lo lắng nói, nắm chặt tay áo Lâm Tu Chân tỏ rõ quyết tâm.

Lâm Tu Chân liền giống như nhân viên bán hàng cầm đồ bấm lỗ tai, thả vào trong tay tiểu Quai.

– Vậy người đeo cho ta đi.

Tiểu Quai run rẩy cầm đồ bấm lỗ tai.

– Ta..... ta không biết làm sao.

– Dùng sức ấn xuống là được rồi.

Nữ nhân viên bán hàng nhẹ nhàng cười hướng dẫn.

Bé con hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, hai tay dùng sức. Sau đó lại run rẩy mở một con mắt, nhìn thấy Lâm Tu Chân nhẹ cười, trên lỗ tai thêm một con bướm xinh đẹp, gương mặt tuấn mỹ càng thêm mười phần mỹ lệ.

– Nhìn xem, đẹp không? Một chút đều không đau.

Lâm Tu Chân cầm lấy đồ bấm lỗ tai.

– Đến phiên Tiểu Quai đeo con bướm xinh đẹp nha.

Bé con nhìn thấy nụ cười của Lâm Tu Chân, còn có con bướm trên lỗ tai, cũng nhao nhao muốn thử, chủ động đem một bên lỗ tai đưa đến trước mặt của hắn.

Lâm Tu Chân cũng không chào hỏi, thừa dịp bé chưa chuẩn bị liền dùng sức, giúp tiểu Quai đeo khuyên tai vào.

– A!

Tiểu Quai hét to một tiếng, dậm chân, ôm lỗ tai, đôi mắt đầm lệ đầy ủy khuất đánh Lâm Tu Chân.

– A Chân gạt người. Đau quá! Đau quá!

Vừa nói, miệng méo máo, bắt đầu khóc lớn lên.

Lâm Tu Chân vội vàng đem bé ôm vào trong ngực, cẩn thận dỗ dành nói:

– Tiểu Quai là nam tử hán mà. Đau đớn như vậy tính là cái gì?

Hắn lại chỉ nhân viên bán hàng.

– Người xem, tỷ tỷ xinh đẹp này cũng xỏ lỗ tai. Nàng cũng không sợ đau. Tiểu Quai như thế nào lại sợ.

Bé con ánh mắt đen láy nhìn nữ nhân viên bán hàng một chút, thấy nàng đang cười tủm tỉm nhìn mình, phụ họa nói:

– Đúng vậy đúng vậy. Tiểu đệ đệ đeo khuyên tai lên thật đẹp nha.

Bé lúc này mới hấp hấp lỗ mũi, cố gắng ngừng khóc, thẹn thùng le lưỡi, khuôn mặt nhỏ bé xấu hổ chôn trong ngực Lâm Tu Chân, dùng sức cọ a cọ, dường như muốn chui vào trong ***g ngực của hắn.

Nhân viên bán hàng không để vượt mất thời cơ hướng Lâm Tu Chân:

– Tiên sinh, đây là nhẫn bạch kim khảm kim cương mới nhập về. Làm tín vật đính ước cho tình nhân là tốt nhất.....

Lâm Tu Chân lại khoát tay một cái:

– Không cần. Mua một đôi khuyên tai con bướm là được rồi.

Nhân viên bán hàng sao biết được những suy nghĩ trong đầu Lâm Tu Chân. Nhìn tiểu hồ ly ngốc nghếch kia, vạn nhất biến về nguyên hình, chiếc nhẫn đó có đẹp hơn nữa móng vuốt tiểu hồ cũng không mang được a. Chỉ có cái khuyên tai này, bất kể là tai người, hay là tai hồ ly, ấn ký của mình cũng sẽ vững vàng gắn ở đó. Mặc dù lúc đeo lên bị đau, nhưng như vậy mới đủ khắc cốt ghi tâm a. Hơn nữa còn không dễ dàng lấy xuống. Lâm Tu Chân đặc ý ở trong lòng cười trộm mấy phen.

Tiểu hài tử luôn là tham đồ mới lạ lại thích đẹp. Đau thì đau, nhưng lại được khích lệ rất đẹp rất dũng cảm, tiểu Quai đã cao hứng hướng về phía gương nhìn phải nhìn trái, hoàn toàn không biết mình bị Lâm Tu Chân gắt gao tính toán.....

7. Chương 7

Edit: Mèo mập.

Beta: Lỳ.

Sáng sớm cuối tuần, mặt trời ấm áp chiếu vào trong phòng ngủ. Lâm Tu Chân ôm tiểu bảo bối trong ngực, vô cùng hạnh phúc đuối người. Nhìn bé con khuôn mặt tinh xảo, đỏ đỏ miệng cọ cọ trong ***g ngực của mình, đang ngọt ngào say ngủ.

Lâm Tu Chân kéo kéo lỗ tai hồ ly dưới mái tóc bạch kim, tới bên miệng bé hôn một cái, rất có chừng mực cắn cắn mấy cái. Lỗ tai là điểm nhạy cảm của Tiểu Quai, mặc dù bé con đang ***, mà trên cơ thể mềm mại mịn màng này cơ hồ toàn thân đều là điểm nhạy cảm. Nhưng chỉ cần trêu chọc một chút cái lỗ tai mao nhung này, bé con đang trong giấc mộng liền nhú mào, thoải mái hừ hừ mấy tiếng.

– Rời giường thôi..... mặt trời cũng chiếu tới mông rồi.....

Lâm Tu Chân ở bên tai Tiểu Quai thổi một hơi.

Tiểu hồ vẫn còn cùng Chu Công nói chuyện phiếm, thân thể cọ cọ ở trong ngực Lâm Tu Chân, không chịu tỉnh dậy.

Lâm Tu Chân đem sâu lưỡi từ trong ngực đẩy ra, ngồi thẳng ở mép giường, vuốt ve cái đuôi nhu thuận của Tiểu Quai, dùng giọng điệu hết sức luyến tiếc nói:

– Ai, vậy người hảo hảo ngủ đi. Ta không thể làm gì khác hơn là tự mình đi công viên vui chơi giải trí rồi.

Lỗ tai tiểu tử kia run lên mấy cái, dựng đứng lên, vốn đang ăn vạ nhắm chặt mắt không chịu dậy, liền lập tức mở to mắt, đôi con ngươi đen láy sáng lấp lánh. Tiểu Quai nhanh như sét đánh, nhào tới trên người của Lâm Tu Chân, cả người giống như bạch tuộc quấn ở trên lưng hắn.

– Công Viên? Vui chơi giải trí? A Chân người muốn dẫn ta đi công viên vui chơi giải trí sao?

Lâm Tu Chân bị lắc đến chóng cả mặt, xoay người lại, ôm lấy bé con đang kích động, cắn một cái trên mặt của bé.

– Đúng vậy, đúng vậy. Người nếu không rời giường, công viên sẽ đóng cửa mất.

– Oa ~~~ thật tốt quá thật tốt quá! Ta thích nhất A Chân!!!

Tiểu Quai cao hứng ôm chần bồng ở trên giường lăn qua lăn lại. Dem mình cuộn lại giống như bánh mì kẹp, lại giống như đầu đạn lao vào trong ngực Lâm Tu Chân. Khuôn mặt nhỏ nhắn không nhịn được cọ xát trên gương mặt tuần tú, vui sướng cắn nhẹ lên cổ hắn.

Lâm Tu Chân nắm lấy một góc chăn, dùng sức kéo, thân thể quang lỏa kia liền từ trong chăn lăn ra. Bắt lấy thân thể giống như con cá nhỏ, vỗ một cái lên mông nhỏ mười phần đàn hồi của Tiểu Quai, Lâm Tu Chân cười mắng một tiếng:

– Nhanh lên một chút đem lỗ tai và cái đuôi giấu đi, ta giúp người mặc quần áo!

Mặt trời mùa đông tỏa sáng rạng rỡ làm sân chơi thêm phần sống động. Một mỹ thiếu niên tuần tú, mang một cái mũ lông khả ái, trên tay mang bao tay lông thỏ thật dày, một tay vụng về cầm kẹo đường, hưng phấn đưa đầu lưỡi béo mập liếm say sưa. Một tay khác, thật chặt nắm lấy đại soái ca vóc người cao gầy bên cạnh. Thật là một cặp đôi đẹp mắt, hấp dẫn không ít ánh mắt những người trẻ tuổi khác.

– A Chân. Thật ngọt ăn thật ngon, người cũng thử một chút.

Tiểu Quai giờ kẹo đường, ánh mắt lấp lánh nhìn Lâm Tu Chân.

Lâm Tu Chân vốn cũng không phải người thế tục, cho tới bây giờ cũng không để ý ánh mắt người khác. Chỉ thấy hắn cưng chiều sờ đầu Tiểu Quai, thấy tiểu tử đó tham ăn, khoe miệng khả ái dính kẹo đường trắng trắng, liền cúi đầu ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn mịn như tơ, liếm một cái, cười híp mắt nói:

– Ừ. Thật sự rất ngọt.

Ánh mắt lạnh lợi của Tiểu Quai nhìn khắp nơi, nắm vạt áo Lâm Tu Chân, cái gì cũng muốn chơi một chút.

– A Chân, ta nghĩ trò chơi kia thú vị nhất.

Tiểu Quai chỉ tàu lượn ở xa, chờ đợi nói.

– Nơi đó thật nhiều người xếp hàng.

– Cái đó a.....

Lâm Tu Chân cười một tiếng.

– Có lẽ không thích hợp để người chơi đâu.

– Tại sao?

Tiểu hồ nghi ngờ ngẩng đầu hỏi.

Lâm Tu Chân nhún vai.

– Đó là dành cho người có lá gan lớn chơi.

Ý nói rất rõ ràng: Tiểu Quai lá gan quá nhỏ.

Tiểu tử kia mất hứng bĩu môi, dậm chân.

– Ta phải chơi cái đó!

Lâm Tu Chân luôn luôn lấy trêu đùa Tiểu Quai làm thú vui, làm bộ như bắt đắc dĩ dắt bé đi ra quầy mua vé.

– Thật không có biện pháp với người.

Như nguyện ngồi vào tàu lượn, Tiểu Quai hưng phấn ôm cánh tay của Lâm Tu Chân. Lâm Tu Chân lại nắm chặt tay tiểu hồ mười ngón tay đan vào nhau, đem bé toàn bộ ôm vào trong ngực. Trong lòng có chút xấu xa mong đợi, tiểu nhân nhi nhát gan kia không biết sẽ có phản ứng gì.

Thời điểm động cơ bắt đầu khởi động, bé con gắt gao dựa sát vào hân, oa oa hét lên.

Mắt hoàn toàn nhắm lại, căn bản không dám nhìn phong cảnh phía dưới, đầu nhỏ dùng sức hướng trong ngực Lâm Tu Chân chui, chỉ hận không thể cả người cũng chui vào trong thân thể của hân.

Đang không ngừng tăng tốc, lộn nhào trên không trung, Lâm Tu Chân chỉ cảm thấy trong ngực trống rỗng, hân lấy làm kinh hãi, định thần nhìn lại: nào còn bóng dáng thiếu niên xinh đẹp trong ngực của hân, chỉ còn sót lại tiếng chi chi điên cuồng la hét, tiểu hồ ly đã nước mắt đầy mặt, cuộn lại một đoàn trong đồng y phục. Cũng may Lâm Tu Chân sớm có chuẩn bị, gắt gao cầm tay của bé con, nếu không gây an toàn của tiểu hồ ly tuột ra, còn không phải sẽ bị lực ly tâm ném đến nơi nào.

Thật lâu sau, tàu lượn mới chậm rãi dừng lại. Lâm Tu Chân lạnh tay lệ mắt, đem vật nhỏ tuyết trắng kia bao trong đồng quần áo, nhét vào trong ngực, một đường chạy nhanh vào nhà vệ sinh nam. Một cặp tình nhân trẻ ngồi phía sau hai người, kỳ quái gãi gãi đầu: Di? Mới vừa rồi ngồi ở trước mặt chúng ta, rõ ràng có tiểu thiếu niên xinh đẹp như búp bê a. Thế nào vừa xuống xe đã không thấy tăm hơi bóng dáng, thật là kỳ quái.....

Trong phòng vệ sinh nam, Tiểu Quai biến trở về hình người, trong lòng vẫn còn sợ hãi ôm Lâm Tu Chân run rẩy không ngừng, trong miệng lại nói:

– Hảo! Hảo! Chơi rất vui! A Chân, có thể chơi thêm một lần nữa không?

Lâm Tu Chân gõ một cái lên đầu bé:

– Còn chơi a! Thiếu chút nữa lộ ra cái đuôi hồ ly rồi. Người không sợ bị người ta lột da ăn sao?

Tiểu hồ lại cười hì hì ở trên mặt của Lâm Tu Chân hôn hôn lại cọ cọ:

– Không sợ không sợ, A Chân sẽ bảo vệ ta.

– Người a.....

Lâm Tu Chân cắn một cái trên khuôn mặt Tiểu Quai, chính là bị sự ngọt ngào này thấm vào tim mà hân luôn không có cách với bé.

Bên cạnh nhà hàng Tây, sau khi đã ăn thật nhiều kem, Tiểu Quai liền hoàn toàn hồi phục lại sự hoạt bát từ lúc bị tàu lượn dọa sợ. Ánh mắt linh lợi chuyển khắp nơi, chỉ cách đó không xa hỏi:

– A Chân, cái nhà cổ quái đó là cái gì?

Lâm Tu Chân liếc một cái, chợt ở bên tai Tiểu Quai hét to một tiếng:

– Ha!

Tiểu hồ bị dọa sợ đến thiếu chút nữa nhảy lên, hân lại mờ ám ở bên lỗ tai Tiểu Quai thổi khí:

– Là..... nhà..... ma.....

Tiểu hồ bĩu môi, hăng hái bưng bưng lôi kéo cánh tay của Lâm Tu Chân lắc lắc:

– Ta muốn chơi.

– Như vậy lần này không được tùy tiện biến thành hồ ly nữa!

Lâm Tu Chân điểm một cái lên lỗ mũi Tiểu Quai, bắt đắc dĩ nói.

Vừa đi vào nhà ma, trước mắt chợt trở nên tối đen như mực, đưa tay ra không thấy ngón, Tiểu Quai bám thật chặt lấy Lâm Tu Chân, một chút cũng không dám rời hẳn, chính là hoàn toàn bị Lâm Tu Chân kéo đi, nhưng lại giữ lấy hắn kêu lên:

- A Chân, đi chậm một chút, đi chậm một chút. Nơi này tối đen thật đáng sợ a.
- Đáng sợ sao ngươi lại muốn đi vào.

Lâm Tu Chân phát giác mình thật không hiểu tâm tư của trẻ con. Trong bụng âm thầm tự suy tính: Có lẽ mười năm sau, ta nên nghiên cứu tâm lý học.

- A! A!

Đột nhiên, từ khúc quanh mập mờ ánh lên ánh lửa ma trời, một nữ quỷ áo trắng tóc tai bù xù, trông mắt lồi ra, đầu lưỡi đỏ lòm thè dài, máu chảy đầy mặt vươn móng tay dài ra, chậm rãi từ trên mặt đất bò qua, Tiểu Quai bị dọa sợ cao giọng hét chói tai, cả người lại như đã điểu chôn trong ngực Lâm Tu Chân.

- Ngươi không đi, quỷ sẽ bò tới a.

Lâm Tu Chân lôi kéo Tiểu Quai, bước nhanh qua khúc quanh “mộ nữ quỷ”.

Ai biết tiểu hồ chân đã nhũn ra không bước nổi, chẳng qua là đem mặt chôn ở ngực Lâm Tu Chân, ô ô nói:

- Thật đáng sợ! Thật đáng sợ! A Chân, ta có thể biến thành hồ ly hay không, ngươi ôm ta đi?
- Không cho phép! Nơi này quỷ đều là người giả trang, không thể ở chỗ này biến thân, sẽ bị phát hiện!

Lâm Tu Chân nghiêm nghị đem Tiểu Quai đẩy ra sau lưng:

- Vậy, ta đi trước, có ma quỷ, ta giúp ngươi ngăn cản, có được không a?
- Không được. Đi ở phía sau tối đen thật đáng sợ, cảm giác giống như đột nhiên sẽ có quỷ tới bắt ta.

Tiểu Quai nắm chặt cổ áo của Lâm Tu Chân.

- Vậy ngươi đi trước?

Lâm Tu Chân lại hỏi.

- Không được. Phía trước tối đen thật đáng sợ.

Tiểu Quai tựa như ăn vạ dính chặt trên người Lâm Tu Chân.

- Chân bị thương của ta hình như có chút đau.....

Không có biện pháp, Lâm Tu Chân chỉ đành phải đem bé ôm lên.

- Xem ngươi tiểu quỷ mệt nhọc này, sau này không mang ngươi tới nhà ma nữa.

Tiểu Quai đắc ý ôm cổ của Lâm Tu Chân, được hắn ôm trong lòng ngực ấm áp, đây chính là chỗ an toàn nhất thế giới.

Bé con không còn sợ hãi ở trong ngực hắn híp mắt, tức giận nhìn các loại quỷ hình thù kỳ lạ yêu ma quỷ quái trong nhà ma, thỉnh thoảng đem đầu vùi vào trong hõm vai Lâm Tu Chân, nha nha hét lên. Thậm chí còn cao giọng chỉ huy, thoải mái nằm trong lòng hắn.

- Đi lên trước chút nữa. Ta muốn xem hàm răng quỷ hút máu một chút có phải đáng sợ như vậy hay không.
- Chờ Lâm Tu Chân theo lời bước lên trước, tiểu quỷ lại oa oa kêu to, liều mạng tiến vào trong ngực của hắn:
- Thật là đáng sợ thật là đáng sợ. Không muốn tới gần như vậy! Mau đi xa một chút.

- Bảo bố, ngươi thư thư phục phục nằm ở trong ngực một quỷ hút máu chân chính, lại bị một kẻ giả trang dọa sợ đến oa oa kêu. không cảm thấy buồn cười sao?

Lâm Tu Chân đỡ khóc đỡ cười ôm bé cách xa ” lâu đài kinh hoàng “.

- Ngươi không giống hẳn.

Tiểu nhân nhi ngược mặt nũng nịu nói.

– Hả? Có cái gì không giống nhau?

Lâm Tu Chân cố ý hỏi.

Tiểu hồ suy nghĩ một chút, khổ não cau mày.

– Ta cũng không biết nữa. Trái lại, bất kể A Chân là thứ gì. Ta cũng thích người nhất.

– Ta là thứ gì? Ta mới không phải thứ gì.

Nghe được Tiểu Quai trả lời, Lâm Tu Chân trong lòng ngọt ngào, nhưng lại đối với tiểu hồ bày tỏ bất mãn.

– A! A Chân không là thứ gì.

Tiểu Quai có lỗi tất sửa, nghiêm túc sửa sai.

– Ta.....

Lâm Tu Chân cảm thấy tiểu hồ dùng từ ngữ còn chưa chuẩn, trong bụng âm thầm quyết định, lúc rảnh rồi muốn cho bé học tập thật tốt ngữ văn.

– A Chân, xem một chút! Bên kia là “sơn dã hồ yêu”. Chúng ta mau đến gần xem một chút.

Tiểu nhân nhi thoải mái nằm trong lòng hắn, chỉ nơi muốn đi. Lâm Tu Chân không thể làm gì khác hơn là tùy bé định đoạt, nhưng lại vui vẻ chịu đựng. Ai bảo trong ngực hắn ôm là tiểu yêu tinh hắn quý trọng cùng cưng chiều nhất trên thế giới này đây.

8. Chương 8

Edit: Mèo mập.

Beta: Lỳ.

– A Chân, xem một chút! Bên kia là “sơn dã hồ yêu”. Chúng ta mau đến gần xem một chút.

Tiểu nhân nhi thoải mái nằm trong lòng hắn, chỉ nơi muốn đi. Lâm Tu Chân không thể làm gì khác hơn là tùy bé định đoạt, nhưng lại vui vẻ chịu đựng. Ai bảo trong ngực hắn ôm là tiểu yêu tinh hắn quý trọng cùng cưng chiều nhất trên thế giới này đây.

– Mẹ, con rất muốn súng tự động kia.

Tiểu Quai đi ra khỏi nhà ma, không đúng, phải là nói bị Lâm Tu Chân ôm ra khỏi nhà ma, hai chân Tiểu Quai mới vừa chạm đất, liền bị tiếng khóc huýt sáo của một đứa bé trai hấp dẫn, tò mò lôi kéo Lâm Tu Chân tham gia náo nhiệt.

Nguyên lai là một gian hàng ném phi tiêu trúng thưởng ven đường. Đó là một bé trai tầm 5-6 tuổi, đã ném mấy cái phi tiêu đều không trúng, lời tay mẹ nó không cam lòng khóc nháo. Nhìn người mẹ trẻ của nó, ném mấy cái, cũng không thu hoạch được gì, chỉ có thể hảo hảo dỗ dành, cố gắng lôi thẳng bé rời đi.

Nhìn thấy bé trai bộ mặt như đưa đám, còn ông chủ cửa hàng phi tiêu đếm tiền, mặt mày hớn hở khuyến khích:

– Em trai, ở lại chơi thêm mấy lần đi. Càng chơi độ chính xác càng cao, không chừng lần sau có thể ném trúng súng tự động đó.

Khí khái nam tử nho nhỏ của Tiểu Quai cũng bị kích thích.

– Em trai đừng khóc, nhìn ta tới đem súng tự động lấy về cho người.

Tiểu Quai nãi thanh nãi khí sờ đầu bé trai một cái, giọng tiểu đại nhân. Lại thấy tiểu hồ xoay người lại, khí phách hiên ngang đi tới trước mặt chủ tiệm, đưa tay trắng nhỏ mập mập, mạnh miệng nói:

– Để ta tới!

Rất có khí thế anh hùng gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ.

Lâm Tu Chân yên lặng đi theo sau lưng trả tiền cho Tiểu Quai, buồn cười nhìn tiểu tử đó lòng tin bạo phát, một hơi ném mười mấy cái phi tiêu. Đáng tiếc cũng cùng số phận đi trật mục tiêu khá xa. Ngược lại cũng không phải là ánh mắt tiểu hồ quá kém, thật ra là chủ quán đem mục tiêu thiết kế quá xa. Bé trai đó, vốn là ở một bên mong đợi Tiểu Quai cố gắng. Dần dần, liền lộ ra biểu lộ thất vọng.

Tiểu Quai hiển nhiên có chút hốt hoảng, cũng không dám khinh thường. Chỉ thấy bé hít một hơi thật sâu, thả lỏng thân thể, híp mắt, nhắm nửa ngày, rốt cục bắt đầu ném ra. Bất đắc dĩ phi tiêu vẫn không theo ý nguyện, mục tiêu vẫn như cũ thất bại.

Ném xong lượt phi tiêu thứ hai, Tiểu Quai rốt cục cũng không nén được tức giận, gò má bầu bĩnh đỏ bừng, hai mắt đen nhánh ngập nước nhìn Lâm Tu Chân, đỏ đỏ miệng, ủy khuất nắm vạt áo của hắn cầu cứu:

– A Chân.....

Bộ dáng như đứa đám thoát nhìn cực kỳ giống bộ dạng bé trai 5-6 tuổi kia.

Mặc dù thích trêu đùa, thích xem Tiểu Quai bảo bảo khả ái bộ dáng bất lực, nhưng mỗi lần thấy tiểu hồ vẽ mặt thất vọng, Lâm Tu Chân lại luôn vì thương yêu mà đau lòng.

Sờ đầu Tiểu Quai một cái, Lâm Tu Chân mỉm cười cầm lên một cái phi tiêu, cánh tay vung lên, còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra, chỉ nghe được bịch một tiếng, phi tiêu kia đã chính xác vô cùng ghim ở tâm điểm của súng tự động.

Tiểu Quai chớp chớp mắt, tựa hồ còn chưa phản ứng kịp, ngược lại bé trai bên cạnh hoan hô một tiếng, hưng phấn vô cùng chờ đợi lấy lòng Lâm Tu Chân:

– Anh trai, anh thật lợi hại a!

Tiểu Quai gãi gãi tóc, không nói một lời. Chỉ thấy bé cúi đầu, hai tay ngón tay quấn vào nhau, không ngừng vò vò góc áo, một chân di di trên đất, không hề ngừng lại.

Lâm Tu Chân đem phần thưởng súng tự động lấy được đưa tới trước mặt của Tiểu Quai, ôn nhu hỏi:

– Làm sao vậy, mất hứng?

Tiểu tử ngược mặt lên, cũng không nhận phần thưởng kia, mặt ngấn nước, nhẹ giọng nói:

– A Chân làm cái cũng tốt cũng lợi hại. Ta cảm giác mình rất vô dụng.....

Lâm Tu Chân đau lòng đem bé con kia ôm vào trong ngực, ghé vào lỗ tai bé lặng lẽ dỗ dành:

– Đứa ngốc, người mới 15 tuổi. Lão nhân gia ta nhưng đã sống mấy trăm năm a. Người nếu cùng tuổi với ta, đừng nói phi tiêu, bắn tên lửa người cũng có thể học được.

Tiểu Quai nghe vậy, sắc mặt rốt cục chuyển biến tốt.

Lâm Tu Chân len lén hôn một cái lên khóe miệng trên gương mặt bầu bĩnh kia:

– Hơn nữa, người không phải có thể biến thành người sao. Cái này rất giỏi a! Xem, ta cố gắng thế nào, cũng không thể biến thành hồ ly.

Tiểu Quai thẹn thùng nhìn Lâm Tu Chân một cái, trong đầu tưởng tượng ra Lâm Tu Chân có lỗ tai hồ ly, biến thành dáng vẻ lão hồ ly. Rốt cục mím môi, vui vẻ cười nhẹ một tiếng.

Lâm Tu Chân đem súng tự động nhét vào trong tay của Tiểu Quai, néo néo gương mặt phần nộn:

– Tốt rồi. Đem lễ vật của người đưa cho bé trai đó đi. Người xem, nó nhìn chăm chăm súng tự động, nước miếng đều chảy xuống rồi.

Về mặt Tiểu Quai lúc này mới khôi phục, khom người xuống, đem súng tự động trong tay đưa cho bé trai. Nhìn bé trai đó cao hứng ôm chặt khẩu súng, vui vẻ nói:

– Cảm ơn anh.

Trong lòng Tiểu Quai cũng đắc ý: Xem, có người gọi ta là anh đó.

Bé trai cùng mẹ cảm tạ rồi rời đi, Lâm Tu Chân vẫn còn chưa muốn dừng, lấy thêm một chục phi tiêu, mỗi lần ném ra đều trúng đích. cho đến khi ông chủ tiệm phi tiêu về mặt đưa đám cầu khẩn:

– Đại ca ~~~ đại hiệp ~~~ ta van ngài hạ thủ lưu tình a. Quán của ta vốn làm ăn nhỏ a.....

Lâm Tu Chân không khách khí chỉ một đồng phần thưởng:

– Tiểu Quai, ngươi thích không?

Tiểu hồ xem bộ dáng ông chủ tiệm như đưa đám, lại cảm thấy không đành lòng, con người đen lầy ở đồng chiến lợi phẩm linh lợi vòng vo chuyển mấy cái, chọn một con gấu Teddy rất lớn vui mừng ôm vào trong ngực cọ cọ:

– A Chân, ta thích cái này. Còn lại cũng không cần. Chúng ta trả lại cho hắn đi.

Lâm Tu Chân đem bé ôm vào trong ngực, lạnh lùng đối với ông chủ tiệm ném một câu:

– Làm ăn nên có lương tâm một chút.

Hai người cũng không quay đầu lại nghênh ngang mà đi.

Một ngày đặc biệt vui vẻ qua mau, nháy mắt mặt trời đã ngã về tây.

Lâm Tu Chân có chút bất mãn với con gấu Teddy lớn đó, hoàn toàn hấp dẫn sự chú ý của Tiểu Quai. Từ lúc rời tiệm phi tiêu tới giờ, tiểu tử liên tục ôm món đồ chơi lớn kia, không giống trước ôm chặt lấy cánh tay của mình. Nhưng khi nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn cao hứng của Tiểu Quai, Lâm Tu Chân lại cảm thấy chỉ cần có tên tiểu tử này ở bên người, như thế nào cũng là hạnh phúc.

– Tiểu Quai, chúng ta đi ngồi bánh xe đu quay đi. Thời điểm chạng vạng tối, ở trên cao nhìn thành phố này rất đẹp.

Lâm Tu Chân khép nép cùng món đồ chơi gấu bông cướp đoạt sự chú ý của Tiểu Quai.

– Bánh xe đu quay?

Tiểu Quai nhìn theo ngón tay của Lâm Tu Chân, nhìn thấy bánh xe tròn to thật cao quay a quay, có chút sợ sệt nói:

– Hình như rất cao a.....

– Không sợ. Cái này quay từ từ, người ngồi ở bên trong rất an toàn. sẽ không giống tàu lượn siêu tốc đáng sợ.

Lâm Tu Chân an ủi sờ tóc Tiểu Quai, lôi kéo bé con kia hướng bánh xe đu quay đi tới.

Ngồi vào bên trong bánh xe đu quay, Tiểu Quai đem gấu bông để ở một bên, tay chân thật chặt cuộn lấy thân thể Lâm Tu Chân, ánh mắt lại không nhìn được tò mò hướng cửa sổ thủy tinh nhìn xuống. Nhìn thấy mình từ từ lên cao, tiểu hồ vội vàng đem đầu chui vào trong ngực Lâm Tu Chân.

Lâm Tu Chân sùng ái vỗ vỗ lưng Tiểu Quai, trên mái tóc mềm mại của bé hôn một cái, đem cái đầu nhỏ nâng lên:

– Không nên nhìn dưới chân, nhìn xa một chút. Ngươi xem, mặt trời hồng đỏ rực chiếu trên mây trắng, thật đẹp a.

Tiểu hồ đem gương mặt dính vào ngực Lâm Tu Chân, mở mắt, gật gật đầu:

– Nhà cửa cũng bị nhuộm thành màu đỏ. Xem thật hay.

– Ân, ta lúc nhỏ cũng rất thích ngồi trên đỉnh núi xem mặt trời lặn. Rất bí trắng, rất hùng vĩ.

Lâm Tu Chân chậm rãi nói.

– A Chân lúc nhỏ a.....

Tiểu Quai chợt cắn cắn môi, thận trọng hỏi:

– A Chân, người lúc nào cũng có một mình sao? Ba mẹ của người đâu?

Lâm Tu Chân cúi đầu sờ đầu Tiểu Quai:

– Bọn họ chết sớm hơn ta một chút. Một năm đó, Trường Giang nước lớn, cha mẹ ta đã qua đời vì bị ôn dịch sau khi lũ lụt.

– A Chân tại sao nói mình đã chết? Người lại không chết!

Ánh mắt của Tiểu Quai mở thật to, ôm thật chặt Lâm Tu Chân kêu lên.

– Khi đó ta cũng bị lây ôn dịch, vốn là sắp chết, là lão đầu tử. À, chính là ông nội của ta – Công tước đại nhân Bladen, từ Anh quốc chạy tới, đem ta biến thành như vậy người không ra người quỷ không ra quỷ chính là quái vật.

Lâm Tu Chân thở dài một tiếng, thản nhiên nói.

Tiểu Quai cũng không đồng ý, bé cắn chặt đôi môi, dầm nhẹ vào ***g ngực Lâm Tu Chân:

– Người không phải là quái vật, người không có chết. Ta không muốn nghe người nói như vậy!

Tiểu hồ phùng má gương mặt đỏ bừng, nước mắt trực trào ra khỏi hốc mắt.

Lâm Tu Chân trấn an hôn một cái lên đôi hàng mi thật dài như cây quạt lông nhỏ, mỉm cười nói:

– Ân. Sau khi gặp người, ta cảm giác mình đã sống lại. Có thể sống đến lúc này gặp người, thật tốt.

Tiểu Quai lúc này mới an tĩnh lại, ở trên môi Lâm Tu Chân hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước, gương mặt thẹn thùng nhỏ giọng nói:

– Ta thích nhất A Chân.....

Hai người thân mật một trận, Tiểu Quai lại tò mò hỏi một đề mới:

– A Chân, ông nội người làm thế nào đem người thay đổi.....

Tiểu hồ trầm ngâm một chút, rất chu đáo hỏi.

– Trở nên không giống người thường a?

Bị tên tiểu tử này khéo léo thông minh chọc cười, Lâm Tu Chân cười nói:

– Bởi vì ông nội ta vốn chính là lão quỷ hút máu. Thật ra đó cũng không phải là ông nội ta, phải là ông nội của bà nội ta. Gia tộc chúng ta đời đời truyền nha, lão đầu tử kia nhìn thấy nhi tôn mình thích sắp chết, sẽ không để ý hết thảy đem hắc biến thành quỷ hút máu. Tựa như cất giấu bảo bối, muốn lưu giữ lại những điều tốt đẹp vĩnh viễn ở bên mình.

– A, ông nội tại sao không đem cha mẹ người biến thành quỷ hút máu a? Hắc không thích bọn họ sao?

Tiểu Quai nghiêng đầu hỏi.

– Ôn dịch hoành hành rất dữ dội, thời điểm lão đầu tử kia chạy tới, cha mẹ ta đã bị hỏa táng thành tro rồi.

Lâm Tu Chân nói.

– Vậy tại sao ta tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua ông nội. Hắc không phải là thích người sao?

Tiểu Quai cảm thấy chuyện còn rất khó hiểu.

Lâm Tu Chân thở dài một tiếng:

– Cha ta là một nhà ngoại giao của Anh quốc được phái tới Thanh triều, ông đã cưới một người vợ Trung Quốc, mà lại bất hạnh bị một cuộc ôn dịch cướp đi tính mạng. Lão đầu tử kia rất thích cha ta, lại không kịp cứu mạng cha ta. Hắc rất đau lòng, không nguyện ý đặt chân lên lãnh thổ Trung Quốc nữa.

– Không quan trọng, vậy A Chân có thể đi gặp ông nội.

Tiểu Quai không tự chủ sờ chân mày đang nhíu lại của Lâm Tu Chân, tựa hồ muốn đem những đau khổ kia xoa dịu.

Lâm Tu Chân sâu kín nói:

– Ta không muốn thấy hắc. Là hắc không để ý ý nguyện của ta, tự làm chủ đem ta biến thành một quái vật chỉ có thể hút máu người.....

– Nhưng là.....

Tiểu Quai cắn cắn ngón tay, dịu dàng nói.

– Nếu như ông nội không cứu người, ta không thể gặp người. A Chân, chúng ta tìm thời gian thích hợp đi gặp ông nội một chút. Có được không?

– Sau hãy nói.....

Lâm Tu Chân từ hồi ức xa xôi trở về thực tế, hắc cười cười, đem lỗ tai Tiểu Quai ngậm trong miệng trêu chọc, chọc cho tiểu nhân nhi nhạy cảm cười khanh khách.

Hoàng hôn tuyệt đẹp, nghiêng nghiêng chiếu lên bánh xe đu quay. Một đôi tình nhân thân mật, đang hạnh phúc giống như mặt trời đỏ rực kia, ấm áp mà lại ngọt ngào.

Thiên trì

– A Chân, người xem, băng đóng trên gốc cây tuyết tùng kia thật nhiều thật đẹp a!

Chân thấp chân cao lôi kéo Lâm Tu Chân đi bộ trên lớp tuyết trắng thật dày của Trường Bạch sơn, Tiểu Quai không kiềm được vui mừng nhảy cẫng lên, dọc theo đường đi thao thao bất tuyệt.

Mà Lâm Tu Chân chỉ mỉm cười, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm bất an.

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, ba tháng rất nhanh chóng lập tức đã qua. Mắt thấy cũng sắp bắt đầu mùa xuân, tiểu hồ ở nhà một mực la hét muốn trở về núi rừng. Bé con kia bị thương ở chân được Lâm Tu Chân cẩn thận từng chút chiếu cố, đã sớm khôi phục hoàn toàn. Trong bụng luôn lo lắng tiểu hồ lỵ lên núi vui vẻ đến quên cả trời đất không chịu cùng mình trở về, nhưng nhìn đến mặt vẻ mặt chờ đợi của tiểu tử, Lâm Tu Chân trong lòng tuy là không hề muốn, nhưng vẫn mang theo Tiểu Quai trở lại Trường Bạch sơn.

Nhìn thấy dáng vẻ Tiểu Quai một đường hoạt bát nhảy loạn khắp nơi, Lâm Tu Chân cũng bị bé làm cho vui vẻ:

– Dù sao cũng là cổ hương nuôi lớn mình, tiểu hồ khó tránh khỏi tưởng niệm. Suy nghĩ một chút, mình mấy trăm năm qua cũng một mực sống ở Trung Quốc, luôn không rời đi.

Nửa đường đi lên núi, thời tiết đã là cuối đông đầu xuân, băng tuyết trên đỉnh núi đang tan ra, nhiệt độ ngược lại so với mùa đông còn lạnh hơn. Tiểu Quai khí lực hưng phấn nhảy loạn nảy giờ, tinh thần đã có điểm uể oải. Chỉ thấy bé ôm thật chặt cánh tay của Lâm Tu Chân, cả người phảng phất đều phải treo ngược ở trên người của hắc.

– Một mỗi rồi sao?

Lâm Tu Chân yêu thương sờ đầu tiểu hồ.

– Không mệt!

Tiểu Quai chớp chớp hàng mi thật dài, mặt mũi cố gắng dựa vào ngực của hắc, chẳng qua là thân thể có chút run rẩy. Tiểu hồ gương mặt hồng hồng thẹn thùng, cúi đầu cắn cắn đôi môi, nhẹ giọng nói:

– Lúc trước, ta đều là ở trong sơn động ngủ.....

Lâm Tu Chân đem tay hắc cọ cọ trên khoe miệng nhỏ bé, cúi đầu khẽ hôn một cái lên trán của bé:

– Trên núi sẽ lạnh hơn. Nhanh, biến trở về nguyên hình của người đi. Lông thú so với y phục ấm áp hơn nhiều.

Tiểu Quai ôm lấy Lâm Tu Chân, theo thói quen đem khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trong ***g ngực của hắn, chu cái miệng nhỏ nhắn nói:

– Nhưng trở về nguyên hình thì không thể nói chuyện với người nữa.....

Lâm Tu Chân tức cười cười một tiếng, gãi gãi cái mũi của hắn:

– Dọc đường đi người nói đủ nhiều rồi. Vậy..... cảnh sắc trên đỉnh núi có phải đẹp hơn hay không, có nhiều chuyện xưa muốn nói cùng ta?

– Đúng vậy đúng vậy. Ta rất ít xuống núi. Thiên trì trên đỉnh núi rất là đẹp.....

Tiểu Quai nhắc tới chuyện này, tinh thần trở nên vui vẻ, lại bắt đầu hưng phấn.

Lâm Tu Chân hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ồn ào của bé, triền miên âu yếm một hồi, mới lên tiếng:

– Vậy người biến trở về nguyên hình đi. Như vậy chúng ta mới có thể đi nhanh hơn a. Đến đỉnh núi người mới có khí lực kể chuyện xưa với ta. Không phải sao?

Tiểu Quai lúc này mới nghe lời khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng gật một cái, lắc mình một cái, mỹ thiếu niên trước mắt cũng chỉ còn lại một đồng quần áo.

Thấy một con tiểu hồ ly ngân bạch xinh đẹp, cố sức từ trong một đồng quần áo thật dày chui cái đầu ra. Lâm Tu Chân bản tính hư thích khi dễ Tiểu Quai lại bị câu dẫn ra. Hắn tùy ý cầm lên một món y phục hướng trên đầu Tiểu Quai đội lên, thấy vật nhỏ kia ở trong y phục phía dưới không ngừng giãy dụa, cố gắng muốn được thấy mặt trời, phát ra thanh âm chi chi bất mãn.

Hai người đùa dỡn một trận, Lâm Tu Chân lúc này mới hảo tâm đem bé từ trong đồng quần áo kéo ra, ôm vào trong ngực.

Tiểu hồ ly toàn thân tuyết trắng, không cam lòng gặm cắn cánh tay của Lâm Tu Chân, con người đen lay láy tựa như nói:

– Bại hoại, ai kêu người khi dễ ta?

Đáng tiếc bản chất hắn vạn năm không đổi, chiều này ở trên tay Lâm Tu Chân xem ra chẳng qua là không nhẹ không nặng chỉ giống như gãi ngứa.

– Tiểu hồ yêu làm nũng!

Lâm Tu Chân cười híp mắt gãi gãi cằm của tiểu hồ, vật nhỏ nhìn thấy vậy cũng thoải mái nheo mắt lại, hai tiểu móng vuốt bắt lấy ngón tay của hắn, nhẹ nhàng gặm cắn. Vì vậy hắn lại vuốt ve Tiểu Quai một phen, mới dọn dẹp quần áo vào túi trên lưng đi lên núi.

Lâm Tu Chân đem tiểu hồ nhét vào trong ngực, dùng áo khoác của mình che kín. Tiểu Quai thoải mái nằm trong ***g ngực ấm áp, chỉ lộ ra đầu nhỏ tuyết trắng, không chịu yên quay trái quay phải, quan sát sơn cảnh đã lâu không thấy.

Không có Tiểu Quai nói huyền thoại cùng nghỉ ngơi trên đường, Lâm Tu Chân rất nhanh lên tới đỉnh núi.

Cây cối trên đỉnh núi, kết đầy băng trong suốt xinh đẹp. Xuyên qua một rừng cây mê người như cổ tích, thiên trì trống trải kết băng liên hiện ra ở trước mắt. Lớp băng ở dưới ánh mặt trời, sáng lấp lánh thật chói mắt.

Đổi mặt vẻ đẹp nguyên thủy của tự nhiên, Lâm Tu Chân thầm khen một tiếng:

– Tuyệt đẹp.

Tiểu Quai hưng phấn ở trong ngực Lâm Tu Chân ngộ nguây, Lâm Tu Chân đơn giản có thể cảm giác được chân sau của tiểu khả ái ở bụng của mình đập một cái, chỉ chớp mắt, tiểu hồ liền nhảy ra từ trong ngực Lâm Tu Chân, chạy trên lớp băng của thiên trì.

Toàn thân ngân bạch của Tiểu Quai, ở dưới ánh mặt trời đuôi lưng, gân gân gân cốt, lắc lắc bộ lông xinh đẹp, vẫy vẫy cái đuôi, sau đó liền bắt đầu hoạt động tứ chi, ở trên lớp băng bóng loáng vui sướng chạy chạy, trượt trượt.

Ánh mắt Lâm Tu Chân sững ái nhìn theo tiểu hồ ly hoạt bát kia, nhìn bé ở trên mặt hồ chơi đùa. Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, dần bé trở lại là đúng. Tiểu hồ ly xinh đẹp này là tiểu sinh linh linh động nhất trong núi, vốn hẳn là thuộc về núi rừng. Mình cũng quá ích kỷ, luôn muốn đem bé về bên cạnh mình.

Lâm Tu Chân trong lòng lại không khỏi chua xót suy nghĩ, nếu Tiểu Quai lựa chọn giữa núi rừng và mình, không biết tiểu động vật luôn miệng nói thích mình kia, có thể buông tha cho cuộc sống tự do tự tại nơi thiên nhiên, mà lựa chọn làm bạn với mình không.

Tuyệt hồ vui vẻ kia, căn bản không biết giờ phút này trong lòng Lâm Tu Chân vòng vo có N ý tưởng, mình đơn giản ở trên lớp băng đã lâu chưa từng thống khoái vui sướng chạy nhảy.

Bé một hơi chạy ra thật là xa, mới lại quay đầu lại, lấy tốc độ thật nhanh, ở trên lớp băng lao tới. Nhờ lớp băng cơ hồ không có lực ma sát, lấy tư thế chạy nước rút, giống như một tiểu đạn pháo tuyết trắng, thật nhanh hướng trong ngực Lâm Tu Chân phóng tới.

Lâm Tu Chân đưa hai tay ra, vững vàng tiếp nhận đạn pháo màu trắng bạc kia, chỉ cảm thấy vật nhỏ mềm mại sẽ lao vào trong lòng của mình. Thật muốn cứ như vậy đem bé nhét vào trong thân thể của mình, vĩnh viễn cũng không tách ra.

Lâm Tu Chân yêu thương vuốt ve lỗ tai mao nhung của Tiểu Quai, con bướm mã não màu đỏ trong lỗ tai kia ở dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh sáng. Lại vỗ vỗ sống lưng nhu thuận bóng loáng của tiểu hồ:

– Chạy mệt không?

Tiểu hồ ly ở trong ngực Lâm Tu Chân xoay người, ngửa cái bụng tuyết trắng phập phồng, thả lỏng tứ chi. Lâm Tu Chân hiểu ý vuốt ve cái bụng, nhìn tiểu hồ thở phì phò, thoải mái mị mị mắt.

Mới an ổn một hồi, tiểu hồ ly lại nhảy xuống từ trong ngực Lâm Tu Chân, chạy đến một cây đại thụ bên hồ, ở trong đồng tuyết đào đào, tha một bụi cỏ dại không biết tên trở lại, tái căn căn ống quần của hắn, dắt hẳn hướng thiên trì đi tới.

Vì vậy, Lâm Tu Chân liền theo vật nhỏ đó, đi trên lớp băng. Tiểu hồ ly trong miệng ngậm cây cỏ nhỏ, vui sướng chạy trước mặt, thỉnh thoảng quay đầu lại hừ hừ mấy tiếng.

Rất nhanh đã đến giữa hồ. Tiểu hồ chậm lại, tìm một chỗ nhìn như lớp băng mỏng nhất, thông thả qua lại xem xét một phen. Đem cỏ nhỏ trong miệng để phía sau mình, hai tiểu móng vuốt bắt đầu đào thật nhanh lớp băng.

Lâm Tu Chân vui vẻ nhìn Tiểu Quai rất cố gắng ở trên lớp băng đào đào một lúc, rốt cục đào ra một lỗ nhỏ nhỏ. Hẳn cũng không đi hỗ trợ, chẳng qua là ở một bên nhìn tiểu hồ ly kia, đến tột cùng là chơi đùa cái gì.

Tiểu hồ dùng cái miệng nhỏ cọ cọ vào lỗ nhỏ, dùng cả hai chân đem lỗ nhỏ cẩn thận đào rộng ra. Sau đó cúi đầu, toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn chằm chằm vào phía trong lỗ nhỏ trước mặt.

Lâm Tu Chân cũng tò mò đứng lên, đi tới trước lỗ băng đó, cúi đầu hướng lỗ băng trước mặt nhìn. Hắc, thì ra là, phía dưới lớp băng, có thật nhiều những con cá vẩy bạc lấp lánh lớn bằng bàn chân, từng đàn bơi qua bơi lại trong nước lạnh.

Quay đầu lại xem Tiểu Quai một chút: tiểu hồ ly chuyên chú đó, hai mắt trừng trừng nhìn những con cá bạc trong nước, thỉnh thoảng đưa đầu lưỡi nộn nộn ra liếm liếm một chút. Rõ ràng tiểu hồ rất là thèm thường đàn cá dưới hồ.

Tiểu hồ ly nhìn một hồi, đem cỏ nhỏ sau lưng bỏ vào trong lỗ băng trước mặt. Cũng kỳ lạ, những con cá bạc kia tựa hồ bị cỏ nhỏ hấp dẫn tới. Từng đàn một hướng lỗ băng bên này bơi tới.

Tiểu hồ híp mắt, nhìn bầy cá bu lại ăn cỏ nhỏ. Đột nhiên, nhanh như chớp, tiểu móng vuốt lấy tốc độ như sét đánh, hướng mặt nước chụp tới! Ha ha, một con cá bị móng vuốt tiểu hồ chụp tới đang giãy đành bạch trên lớp băng.

Tiểu hồ ly đem con cá tha trong miệng, đặc ý phe phẩy cái đuôi xù lông, vui vẻ ở bên chân Lâm Tu Chân vòng tới vòng lui, ngửa đầu lấy lòng đem con cá đẩy về hướng Lâm Tu Chân.

Lâm Tu Chân cười híp mắt đem bé bé lên, sờ đầu nhỏ nhưng mềm một cái, búng một cái lên lỗ tai mang khuyên con bướm:

– Nhìn tiểu tử tham ăn này, trở về liền nghĩ bắt cá ăn.

Không được khích lệ, ngược lại bị Lâm Tu Chân trêu chọc một câu. Tiểu hồ ly ủy khuất cúi đầu xuống, tức giận nhảy ra từ trong ngực Lâm Tu Chân, đem con cá kia ném trên lớp băng, muốn chạy trốn. Lâm Tu Chân lạnh tay lẹ mắt, kéo lấy cái đuôi to của bé, đem bé ôm về trong ngực của mình, hảo hảo trấn an:

– Tốt rồi tốt rồi, ta đây không phải đang đùa giỡn với ngươi sao. Ta biết Tiểu Quai có lòng với ta. Muốn bắt cá ngon cho ta ăn có phải không?

Ánh mắt đen lay láy của tiểu hồ ly lấp lánh nước, rầu rĩ gật đầu một cái, giãy giụa muốn chui ra khỏi ngực Lâm Tu Chân.

Lâm Tu Chân ôm thật chặt kia thân thể nhưng mượt mềm mại kia, cúi đầu hôn một:

– Bé ngoan, ngươi không nhớ rõ sao? Những thứ đồ ăn này đối với ta mà nói không có ý nghĩa.

Tiểu Quai lúc này mới ngẩng đầu nhìn Lâm Tu Chân, liếm liếm mu bàn tay của hắn.

Lâm Tu Chân hơi cười, khom lưng cầm con cá trên lớp băng lên:

– Nhưng con cá này là do bảo bối của ta bắt về, ta thế nào cũng phải thử một lần rồi. Đi thôi, mang ta trở về nhà của ngươi đi.

Tiểu hồ ly lúc này cũng không muốn nhúc nhích, lười biếng đưa móng vuốt ra chỉ phương hướng, thoải mái nằm trong ngực Lâm Tu Chân, kiêu ngạo liếm liếm móng vuốt của mình, chải lại bộ lông, giống như đang nói: Xem, ta bắt cá mất bao nhiêu sức a. Lần này ngươi phải phụ trách ôm ta về nhà.

9. Chương 9

Edit: Mèo mập.

Beta: Lý.

– Nơi này chính là nhà của ngươi?

Trên mặt Lâm Tu Chân chạy ra ba đường hắc tuyến, nhìn tiểu hồ ly tuyết trắng xinh đẹp nhảy xuống từ ngực của mình, cao hứng ở trước một miệng hang so miệng chén cũng không lớn hơn bao nhiêu mà lẫn lộn.

Lẫn lộn một trận, tiểu hồ ly hưng phấn phe phẩy cái đuôi xù lông, dùng tiểu móng vuốt vệt cỏ dại ở trước động ra, lại nhanh như chớp chạy lại, ngậm ống quần Lâm Tu Chân, dùng sức hướng cửa động kéo tới.

Lâm Tu Chân dở khóc dở cười ngồi xổm xuống, kéo lỗ tai to nhưng mềm của tiểu hồ ly, hướng trên đầu của bé búng một cái:

– Tiểu hồ ly ngốc, ngươi cảm thấy đáng người của ta cao lớn uy mãnh như thế, có thể chui vào cái ổ nhỏ kia sao?

Tiểu Quai ngạc nhiên cứng đờ một chút, đứng thẳng dậy, vênh tai ngẩng đầu nhìn Lâm Tu Chân một chút, lại quay đầu nhìn lại cửa động nho nhỏ một chút, mơ hồ dùng tiểu móng vuốt sờ đầu của mình một cái. Đột nhiên, móng vuốt kia của tiểu hồ ly lại hướng đầu của mình vỗ một cái, chân nhỏ liền chạy đi, vọt tới một đường khác, chỉ trước mặt, chỉ chỉ kêu lên.

– Còn có cửa vào khác?

Lâm Tu Chân nhìn thấy tiểu hồ ly gật đầu một cái, lại lắc lắc đầu ý bảo hắn đi nhanh một chút, liền hờn hờ đi theo:

– Hy vọng cửa khác, sẽ không quá nhỏ giống như cửa này.

Nhìn vật nhỏ tuyết trắng đó, cái đuôi phe phẩy, vòng qua một bụi cây rậm rạp, lại nhảy quá một tảng đá lớn. Lông mày Lâm Tu Chân nhướn lên, buồn cười sờ sờ lỗ mũi:

– Hai cửa động cách nhau khá xa. Mọi người đều nói “thỏ khôn có ba hang”, hồ ly sao, so với thỏ sợ rằng còn khôn ngoan hơn một bậc.

Đi theo phía sau Tiểu Quai, Lâm Tu Chân rốt cục đi tới phía trước một bụi rậm lớn cao cỡ một người. Vạch bụi cây ra, một tảng đá lớn cao tầm ngang đầu người liền hiện ra trước mặt.

Chỉ thấy tiểu hồ ly kia, nhắm mắt lại, chống móng trước, khuôn mặt nhỏ nhắn kìm nén cố gắng muốn đẩy tảng đá kia ra, Lâm Tu Chân sờ sờ cằm:

– Đây là cửa động? Chẳng lẽ bên trong tảng đá có huyền cơ khác?

Hắn sấn tay áo lên, hít sâu một hơi, dùng sức hướng tảng đá kia đẩy. Từ từ, từ phía sau tảng đá, liền lộ ra một cửa động tối đen cao hơn nửa người, nhìn vào trong có vẻ thâm sâu khó dò.

Tiểu hồ ly vui mừng kêu một tiếng, liền chui vào trong động. Lâm Tu Chân không thể làm gì khác hơn là gãi gãi đầu, chột lách người, cũng đi theo vào. Cũng may cửa động tuy không lớn, bên trong động ngược lại đủ rộng rãi.

Tiểu Quai như một làn khói không biết chạy đi nơi nào. Lâm Tu Chân ở trong lòng âm thầm mắng tiểu hồ ly không có lương tâm kia một tiếng. Thật vất vả mới chờ ánh mắt từ từ thích ứng với bóng tối, Lâm Tu Chân sờ vách đá, từ từ ở trong động đi về phía trước từng chút một. Mơ hồ thấy có ánh sáng mờ ảo ở nơi xa. Hắn đi mau mấy bước, qua một khúc quanh lớn.

Trước mắt trở nên trống trải, một sơn động thiên nhiên tuyệt đẹp liền hiện ra trước mắt hắn:

Trong sơn động này sạch sẽ mà rộng rãi. Phía trên cùng ngay trung tâm của sơn động, dọi minh châu phát sáng rực rỡ được đính dày đặc như sao trên trời, lớn có nhỏ có được khảm dày đặc che kín trần của sơn động, ánh sáng lục sắc mờ ảo tỏa ra chiếu sáng toàn bộ sơn động.

Trên mặt đất, một dòng ôn tuyền âm áp uốn lượn sương mù nhẹ nhẹ bốc lên. Cách ôn tuyền đó không xa, một tảng đá lớn có hình dáng tựa như chiếc giường, phía trên trải một lớp nệm thật dày mềm mại như lông ngỗng. Bên cạnh giường đá, một khối thủy tinh lớn láng mịn, sáng bóng tựa như một tấm gương, được khảm vào tường đá.

Mà tiểu hồ ly tuyết trắng kia, đang ở trên giường đá được bọc nệm lông nhung mềm, sung sướng lăn qua lộn lại.

Không nghĩ tới trong thông đạo hẹp dài tối đen, lại có cảnh sắc thiên nhiên xinh đẹp như thế. Lâm Tu Chân trong lúc nhất thời, cũng không khỏi phải cảm thán tự nhiên như một phù thủy quyền năng tạo ra nơi này khắp nơi đầy tiên khí, xuất thần nhìn khắp nơi. Một hồi sờ trái cây đỏ tươi không biết tên bên ôn tuyền, một hồi cẩn thận nghiên cứu cấu tạo của dọi minh châu trên nóc động.

Tiểu Quai một mình nằm trên giường lăn lộn một trận, bỗng nhiên lại nhanh như chớp, tựa như đạn pháo nhảy vào trong ôn tuyền, văng lên vô số bọt nước. Tiểu hồ ly vươn tứ chi, ở trong ôn tuyền như con chó nhỏ bơi qua bơi lại. Bơi bơi, xoay người một cái, lại đắc ý biến thành mỹ thiếu niên lỏa thể.

– A Chân, mau xuống. Nước rất ấm áp, thật thoải mái a.

Tiểu Quai thân thể linh lợi trắng nõn, giống như mỹ nhân ngư, ở trong nước đầy cá mập.

Nhìn thấy tiểu hồ ly trắng nõn nộn nộn, gương mặt vui vẻ mà ửng hồng yêu kiều mời gọi mình cùng tắm, Lâm Tu Chân ở trong sơn động có được cảm giác mới lạ, quyết định không lỡ mất thời cơ ăn cá nhỏ tươi ngon này.

Chỉ thấy hắn bỏ xuống con cá mới bắt được ở thiên trì, nhanh chóng đem áo quần trên người mình cởi sạch sẽ, lộ ra thân thể màu đồng kiện mỹ mê người, liền ùm một cái, nhảy vào trong ôn tuyền.

– Ha ha, A Chân. Đuổi theo ta a.....

Tiểu Quai linh hoạt như cá nhỏ, ở trong nước lặn một hơi, đã lặn đến nơi xa.

– Cái tiểu quỷ bướng bỉnh này, xem ta bắt lại ngươi, hảo hảo dạy dỗ một phen.

Lâm Tu Chân cũng không chịu yếu thế vươn tay ra, ở trong nước thả lỏng thân thể.

Sương mù lượn quanh suối nước ấm áp, một lớn một nhỏ hai thân thể quang lỏa vui vẻ truy đuổi, nô đùa. Tiểu Quai ha hả cười bơi một hồi, chợt không nghe thấy tiếng cười của Lâm Tu Chân nữa? Tiểu hồ ngừng lại, đứng ở giữa ôn tuyền, mê hoặc ôm đầu.

Nhìn sương mù kia nhẹ nhàng lượn lờ trên mặt ôn tuyền, không có bóng dáng Lâm Tu Chân. Tiểu Quai cẩn thận tại chỗ xoay một vòng, mở to hai mắt kêu lên:

– A Chân..... A Chân..... người đang ở đâu a?

Trên mặt nước, một mảnh tĩnh lặng.

Tiểu Quai cắn cắn đôi môi, bĩu bĩu môi, mang theo nước nở kêu lên:

– A Chân, người mau ra đây a.....

Chợt, Tiểu Quai chỉ cảm thấy dưới nước chân của mình bị thứ gì cắn một cái, bé hét to một tiếng “A”, mắt thấy đứng không vững ngã nhào vào trong nước.

– Xem người còn chạy trốn nơi nào!

Lâm Tu Chân bắt được bắp chân trắng nõn mềm mại của Tiểu Quai, đem con cá nhỏ kia ôm vào trong ngực của mình, hai tay như khóa đồng đem búp bê nhỏ khóa ở trong ngực.

– A Chân ~ người thật là hư! Người làm ta sợ!

Tiểu hồ giơ nắm đấm, đánh loạn trên ngực Lâm Tu Chân.

Lâm Tu Chân bắt lại hai tay nhỏ bé đang đấm thùm thụp kia, đem khóa ở phía sau lưng:

– Tiểu bại hoại, xem ta thể nào thu thập người.....

Mảnh liệt hôn như mưa vào trên mặt trên cổ của Tiểu Quai.

– Thật ngứa, A Chân, thật là ngứa a.....

Tiểu hồ khúc khích cười, nhả nhả ở trong ngực Lâm Tu Chân giãy giụa.

Lâm Tu Chân cúi đầu cắn xương quai xanh gợn cảm của Tiểu Quai, tại trên vai bé nhẹ nhàng cọ cọ. Một đôi bàn tay không an phận di chuyển đến cặp mông nhỏ vừa cong vừa vểnh, mượn nước suối bơi trơn, một ngón tay như có như không, ở cảm địa mê người phía sau kiên nhẫn khai phá.

– Nơi nào ngứa a? Có phải nơi này hay không?

Lâm Tu Chân xấu xa mò mẫm đến điểm nhạy cảm nhô lên trong dung đạo, lực đạo vừa như xoa nắn vừa như dè ép.

– Ân ~ a.....

Thân thể Tiểu Quai run lên, trong miệng không kìm được phát ra một chuỗi tiếng rên rỉ êm tai.

Lâm Tu Chân cắn lên lỗ tai mang mã não màu đỏ của Tiểu Quai, đầu lưỡi linh động cẩn thận liếm lộng theo vành tai nghe được tiểu hồ thoải mái rên rỉ một tiếng, như nhận thêm kích lệ lại xâm nhập vào trong lỗ tai trêu chọc khắp nơi.

Tiểu Quai chỉ cảm thấy trong lỗ tai dường như ngứa và ẩm ướt, giống như có hàng ngàn con sâu nhỏ ở trong tai bò loạn. Thủ du trước ngực bị Lâm Tu Chân dùng đầu ngón tay niết niết, lại xấu xa nhéo một cái. Móng tay vừa lướt qua tiểu anh đào một cái đã đem tới một cảm giác sung sướng đến tê dại. Đặc biệt là ngón tay kia đang xâm nhập thân thể mình, giống như con rắn nhỏ bàn linh hoạt ở dung đạo tàn sát.

Tiểu Quai cũng không cầm cự nổi nữa, hai tay ôm cổ của Lâm Tu Chân, dường như đứng không vững đem cả người treo ngược ở trên thân thể của hắn, liên tục rên rỉ thành tiếng:

– A – A Chân ~ ta đứng không được nữa rồi.....

Lâm Tu Chân ôm người trong ngực, bơi tới bờ ôn tuyền, làm cho thân thể Tiểu Quai từ tuyết trắng biến thành toàn thân ửng hồng mê hoặc, thoải mái tựa vào tảng đá bên cạnh ôn tuyền.

Tiểu Quai tựa như một con bạch tuộc, phần lưng bóng loáng dựa vào tảng đá, tứ chi gắt gao quấn chặt Lâm Tu Chân, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm đỏ đỏ tiến tới gương mặt tuần tú của hắn, đầu lưỡi nộn nộn cố gắng tuần tra thăm dò tới lui trong miệng hắn, trong miệng hàm hồ không rõ nói:

– A Chân ~ ta muốn..... ta muốn.....

Lâm Tu Chân cố ý rút ngón tay đang thăm dò trong thân thể của Tiểu Quai ra, bài khai cánh móng co dần mười phần kia, đem dục vọng đang giương cung bạt kiếm của mình để ở miệng tiểu súc hoa của tiểu hồ, dùng thanh âm gợi cảm mười phần ở bên tai Tiểu Quai cảm dỗ:

– Bảo bối, người muốn cái gì?

Dùng đạo đang bị đùa bốn chột trần ngập cảm giác hư không, Tiểu Quai khó nhịn giãy dụa thân thể, cắn nắm tay của mình, cúi đầu thốn thức:

– A Chân.....

Lâm Tu Chân yêu thương hôn lên hàng lông mi thật dài ướt át của Tiểu Quai, dọc theo song mũi tinh xảo một đường đi xuống, ở trên phiến môi mềm mại nhỏ nhắn tinh tế nhấp nháp hương thụ hương vị ngọt ngào. Cho đến khi tiểu hồ kia khẽ nhếch miệng, lộ ra hàm răng như bạch ngọc khả ái, đầu lưỡi Lâm Tu Chân không hề kiêng kỵ tiến thẳng vào. Cuốn lấy đầu lưỡi hoạt nộn, quét qua từng chiếc răng thăm dò vào đến chỗ sâu trong cổ họng.

Tiểu hồ bị nụ hôn sâu tưởng chừng như không bao giờ dứt này làm cho không thở nổi, khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng, không biết là do ôn tuyền, hay vẫn là bị *** kích thích, tựa như trái táo đỏ mê người. Mắt to đen lay lắt phủ một tầng sương mù mông lung. Khóe miệng cũng tinh tế chảy ra chỉ bạc.

Cũng không cách nào chịu đựng trêu chọc như lửa thiêu này nữa, toàn bộ thân thể Tiểu Quai, mềm nhũn xuống. Dục vọng kiên đỉnh của Lâm Tu Chân đang âm thầm chờ đợi, liền vô cùng chính xác đâm vào cục huyết mê người, hoàn toàn đi vào trong đó.

– Ân..... ân.....

Từ trong cổ họng của Tiểu Quai rầu rĩ rên rỉ mấy tiếng. Chỉ vì cái miệng nhỏ nhắn hoàn toàn bị đầu lưỡi Lâm Tu Chân công chiếm, tiếng rên rỉ đều không thể thuận lợi tràn ra.

Hai cái miệng nhỏ nhắn trên dưới, đều bị xâm chiếm, hai điểm nhỏ trước ngực lại bị bàn tay xảo quyết giầy xéo chà đạp. Khoái cảm như một dòng suối nhỏ từ các nơi trong thân thể chảy ra, nước mắt của Tiểu Quai rốt cục không cách nào ức chế tràn ra từ khóe mắt. hai chân thon dài đang quấn ở hông của Lâm Tu Chân, hai tay ôm thật chặt cổ của hắn, tại phần lưng của hắn cào ra từng đạo hồng ngân kích tình ái muội.....

Trong sơn động, sương mù mờ ảo, hai thân thể quang lỏa, không biết một mỗi quấn lấy nhau làm loại vận động cổ xưa nhất. Thỉnh thoảng mấy tiếng rên rỉ mập mờ làm cho sơn động như chốn thần tiên này thật lau tràn ngập hơi thở ***.

10. Chương 10

Edit: Mèo mập.

Beta: Lý.

Đem bảo bối trong ngực đặt lên giường đá mềm mại, Lâm Tu Chân từ trong túi xách leo núi lấy ra một cái mền, đem tiểu hồ thân thể quang lỏa dính đầy bọt nước kia lau sạch sẽ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ửng hồng tràn ngập yêu thương hạnh phúc mỉm cười. thân thể tuyết trắng bóng loáng lộ ra ô mai hồng hồng, từng cái một đều là ẩn ký tình yêu mình lưu lại. Không nhớ rõ làm mấy lần, tiểu bảo bối khả ái đó rốt cục ở một lần cuối cùng cao trào, thét lên một tiếng liền ngất xỉu.

Lâm Tu Chân lau khô mái tóc bạch kim của tiểu hồ nhu thuận, kéo lỗ tai hồ ly mao nhưng ra tỉ mỉ lau sạch sẽ bọt nước trên đó. Đem cái chăn đắp lên thân thể Tiểu Quai, cẩn thận đem cái đuôi to xù lông chỉnh cho

thoải mái. Lâm Tu Chân cứng chiều sờ lên khuôn mặt nhỏ bé đã bị nước trong ôn tuyền thấm ướt trơn mịn, không nhịn được lại cúi người hôn một cái:

– An tâm ngủ đi, tiểu yêu tinh khả ái của ta.

Chỉ nhớ ở trong ngực A Chân đạt tới thiên đường dục vọng, Tiểu Quai trong giấc mộng thỏa mãn cười, trở mình. Hai tay vô thức di chuyển tìm kiếm vòng tay của người yêu. Sờ a sờ, nửa ngày đều không có sờ tới? Tiểu Quai nhú hàng lông mày xinh đẹp, vẫn lưu luyến không muốn thức dậy từ giấc ngủ say.

Tiểu hồ gãi gãi lỗ tai, lỗ mũi cố gắng hít hít. Mùi gì đó? Thơm quá thơm quá! Tiểu hồ nho nhỏ hừ hừ mấy tiếng:

– A Chân ~ A Chân

~~Cư nhiên không có tiếng trả lời? Tiểu Quai dụi dụi hai mắt, hàng mi dài dày như cây quạt nhỏ chớp chớp mấy cái, rốt cục mở mắt ra.

Mình đang ngủ thoải mái ở trên giường lông ngỗng, trên người trống trơn chỉ đang đắp một cái cái chăn, không có lông. Tiểu Quai sờ sờ cánh tay trơn nhẵn của mình, ngồi thẳng dậy. Nhìn thấy Lâm Tu Chân đang ngồi xếp bằng trước một đồng lửa, đang đảo cái gì đó.

Tiểu Quai lung tung đem cái chăn quấn lên người, xuống giường, rón rén hướng Lâm Tu Chân đi tới.

Mắt thấy sắp đi đến bên cạnh Lâm Tu Chân, Tiểu Quai dắc ý le lưỡi, đang chuẩn bị bất ngờ nhào qua phía hắn. Ai biết, Lâm Tu Chân chợt quay đầu lại.

– Ha!

Hét to một tiếng. Tiểu hồ lấy làm kinh hãi, chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Vốn định dọa Lâm Tu Chân một cái, không nghĩ tới bị hắn cướp mất cơ hội dọa mình giật mình. Tiểu Quai không phục lại không cam lòng bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, dậm chân, hết sức ủy khuất đôi mắt ướt át dầm lệ:

– A Chân luôn khi dễ ta!

Lâm Tu Chân ha ha cười, đem bé con kia ôm vào trong ngực, những nụ hôn mềm nhẹ như mưa rơi xuống trên mặt của Tiểu Quai, ngọt ngào dụ dỗ:

– Bé ngoan, đừng sợ đừng sợ ~~ không nên tức giận nữa.

Tiểu Quai không cảm kích đích giã giụa, nắm tay nhỏ như có như không từng cái một đánh vào ngực Lâm Tu Chân

– A Chân xấu nhất

~~Bắt lại nắm đấm mũm mĩm, đưa lên khoe miệng cắn một cái, Lâm Tu Chân thông minh dùng một chiêu dời đi sự chú ý của Tiểu Quai. Đem con cá Tiểu Quai bắt được nướng trên lửa này giờ quơ quơ trước mặt:

– Xem này, đây là cái gì?

Con cá nướng có màu vàng kim, nướng lên mùi thật thơm, thành công làm cho Tiểu Quai đang nhăn nhó yên tĩnh lại. Tiểu hồ ngây ngốc cắn ngón tay của mình, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm con cá nướng kia, không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng.

Tiểu hồ ly tham ăn ngốc nghếch này. Lâm Tu Chân trong lòng cười thầm một tiếng, lại đem cá nướng lần nữa hơ trên lửa, nhìn thấy ánh mắt tiểu quỷ đó, chớp mắt cũng không chớp chỉ nhìn theo cá nướng.

Mới vừa rồi Tiểu Quai còn đùa bỡn nháo tới nháo lui, vừa nhìn thấy đồ ăn ngon, cũng rất không có cốt khí lôi kéo áo sơ mi Lâm Tu Chân, chu cái miệng nhỏ nhắn, chẹp chẹp miệng lẩm bầm:

– A Chân ~~ đói bụng đói bụng

~~Lâm Tu Chân đem khuôn mặt nhỏ nhắn đang hưởng cá nướng nhìn chăm chăm kéo tới trên cái miệng anh đào nhỏ nhắn cắn một cái:

– Đợi thêm chút nữa, nướng lâu một chút sẽ ăn ngon hơn.

Dứt lời, liền nhìn mấy bình nhỏ hắt tự mang theo bên cạnh, cầm lên một chai tiêu nhỏ rắc lên cá nướng, cẩn thận xem cá đã chín đều chưa, lật tới lật lui.

Tiểu Quai nghe lời vùi đầu trong ngực Lâm Tu Chân, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn cọ cọ trong ***g ngực của hắn. Trên mặt cảm giác được sau lớp áo sơ mi thật mỏng mềm mại, có một điểm rất nhỏ trước ngực nhô ra. Tiểu hồ tìm được mục tiêu giết thời gian, không chút do dự đem cái miệng nhỏ nhắn tới. Cách một lớp vải, ngậm lấy nhũ thủ của Lâm Tu Chân, chụt chụt mút vào. Cảm giác được cái bộ vị đó trở nên càng ngày càng cứng rắn, Tiểu Quai cũng càng ra sức đùa bỡn.

Lâm Tu Chân cũng hít một hơi, đưa tay dò xét vào bên trong cái chăn, nắm lấy vật khả ái giữa hai chân bé:

– Tiểu quỷ không an phận, mới vừa rồi không uy no người sao?

– Từ bỏ, ta không còn khí lực, toàn thân cũng mềm nhũn rồi.....

Tiểu Quai sắc mặt đỏ bừng, lộ đầu ra khỏi ngực Lâm Tu Chân, đem bàn tay đang bao trùm ở bộ vị yếu ớt của mình đẩy ra:

– Ta chẳng qua là cảm thấy chơi thật vui..... khi A Chân làm như vậy với ta, ta cảm thấy thật thoải mái.....

Lâm Tu Chân nhéo một cái lên gương mặt phấn nộn như trẻ con của Tiểu Quai:

– Nhìn người mới vừa rồi thật thoải mái đến ngắt đi, hôm nay cũng không làm nữa.

Dứt lời, liền xé một miếng từ cá nướng, lấy hết xương cá, đưa tới bên miệng của Tiểu Quai:

– Tới, thử một chút xem có ăn được hay không.

Tiểu Quai hoan hô một tiếng, không kịp chờ đợi trên miếng cá cắn một cái, nửa ngón tay Lâm Tu Chân cũng bị bé ngậm trong miệng.

– Ăn ngon.....

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ đô chứa đầy thịt, tiểu hồ hàm hồ nói. Đầu lấy lòng hương trong ngực Lâm Tu Chân cọ cọ.

Chỉ chốc lát, con cá liền bị Tiểu Quai ăn hết vào bụng. Tiểu hồ ợ một cái, còn chưa đã thèm bắt lấy bàn tay Lâm Tu Chân, đưa đầu lưỡi béo mập nộn nộn, lưu luyến không dứt liếm sạch ngón tay của hắn.

– Ngày mai sẽ cho người ăn những món nướng thơm ngon khác.

Lâm Tu Chân sủng ái đem Tiểu Quai ôm vào trong ngực, sờ cái bụng căng tròn một cái, cuộn chặt cái chăn, giống như cuộn cái nôi em bé, trước sau bọc kỹ thân thể, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vỗ vỗ sống lưng Tiểu Quai.

– Ăn no rồi cảm giác ngủ sẽ ngon hơn. Hôm nay Tiểu Quai cũng mệt mỏi rồi.

Ăn một tiếng, Tiểu Quai nghe lời mị mị ánh mắt, nắm lấy vạt áo Lâm Tu Chân, thoải mái tựa vào trong ngực Lâm Tu Chân nơi ấm áp nhất thế giới, ngọt ngào ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, Tiểu Quai mới từ giấc ngủ dài tỉnh lại. Còn mắt nhắm mắt mở, theo bản năng sờ bên trái một cái, sờ bên phải một cái. Di? Thế nào không thấy cái đệm thịt người thoải mái đó? Tiểu Quai đầu còn đang mơ hồ liền lập tức giật mình tỉnh lại. Chẳng lẽ A Chân lại đang nướng thịt cho ta sao?

Cố gắng hít hít lỗ mũi, không có mùi thịt nướng thơm ngon a. Tiểu Quai mở mắt, ngồi dậy. Mơ mơ màng màng lắc lắc đầu, chớp chớp mắt hưởng xung quanh sơn động nhìn.

Không có! Không có! Mỗi lần nhìn qua một góc trong sơn động. Khắp nơi đều không có thân ảnh của Lâm Tu Chân!

Ánh mắt linh lợi của Tiểu Quai vòng vo chuyển một hồi, thân thể lại nằm xuống: A Chân hư, nhất định lại núp ở nơi nào muốn dọa ta. Tiểu hồ nằm ở trên giường, ôm đuôi to của mình, lăn lộn một trận, chuẩn bị tốt tâm lý bị Lâm Tu Chân hù dọa rồi. Nhưng qua thật lâu, đều không thấy đại mặt quỷ A Chân hiện ra.

Tiểu Quai do dự lại lần nữa ngồi dậy, sợ hãi kêu:

– A Chân ~ A Chân ~ người đang ở đâu a?

Tiểu hồ ở trên giường đá lớn lăn một vòng, mở cái chăn ra, từ trong chăn chui ra một đầu khác. Vẫn như cũ không thấy bóng dáng Lâm Tu Chân.

Tiểu Quai lúc này mới sợ hãi, chỉ thấy bé cấn cấn môi, ánh mắt đen lầy ngập nước:

– A Chân ~ người không nên làm ta sợ ~~ đi ra nhanh một chút a

~~Trong sơn động không có thanh âm nào, mặt nước ôn tuyền cũng không chút gợn sóng. Tiểu Quai rốt cục ức chế không được, gào khóc lớn lên, nước mắt giống như chuỗi hạt bị đứt, thi nhau rơi xuống giường đá. Trong sơn động trống trải, thật lâu vang trở lại một loạt tiếng khóc.

A Chân mặc dù yêu trên đầu mình, nhưng từ trước tới giờ đều không để cho mình khóc, Tiểu Quai khóc lớn một trận, rốt cuộc mình bạch Lâm Tu Chân đứng là không có ở trong động. Chỉ thấy cái mũi thanh lệ hấp hấp nước mũi, hướng trên mặt lung tung lau một cái, nhảy xuống giường, lách mình biến thành một con tiểu hồ ly tuyết trắng, vươn tiểu móng vuốt, hướng ngoài động chạy thật nhanh đi.

Sương dày đặc, Lâm Tu Chân đang mặc áo khoác dài màu đen, thất thiếu đi trên tuyết ở Trường bạch sơn. Hắn kéo cao cổ áo, buồn bực nhìn tuyết trắng bao phủ khắp núi: Thế nào ngay cả một vật sống cũng không thấy đây. Thế này bảo ta đi đâu tìm máu hút? Chẳng lẽ phải xuống chân núi mới có?

Hắn tựa vào một cây đại thụ, hít một hơi thật sâu. Cảm giác đầu mình đã bắt đầu có chút choáng váng. Làm quỷ hút máu đã lâu, Lâm Tu Chân rất rõ ràng không tìm được máu hút sẽ như thế nào. Tình trạng tồi tệ nhất chính là mình sẽ rơi vào trạng thái ngủ mê, đợi đến khi có mùi máu tươi đánh thức mình.

Quên đi, hay là xuống núi tìm. Lâm Tu Chân bất đắc dĩ lắc đầu một cái: hy vọng cái tiểu tử tham ngủ đó, có thể ngủ lâu một chút. Bất quá, cũng không cần ta quá quan tâm, nói thế nào nơi đó cũng là nhà của Tiểu Quai. Có lẽ không có ta quán lý, nói không chừng bé sẽ tự do tự tại khoái nhạc hơn rất nhiều.

Lâm Tu Chân có chủ ý, liền hướng chân núi đi xuống. Đột nhiên, trên sơn đạo vang lên thanh âm xé gió của tiểu động vật đang chạy trốn. Lỗi tại Lâm Tu Chân cũng dựng lên: Chẳng lẽ là có sinh vật sống? Thật tốt quá, không cần đi xuống chân núi kiếm ăn rồi. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm chỗ phát ra âm thanh đó, chuẩn bị tấn công.

Chỉ thấy tuyết trắng bao trùm trên sơn đạo, xa xa chạy tới một con tiểu hồ ly ngân bạch. Lâm Tu Chân lấy làm kinh hãi, nhìn kỹ, đó không phải là bảo bối Tiểu Quai của mình sao? Tiểu móng vuốt chạy thật nhanh, mắt đen lầy còn khóc như mưa. Không kịp suy nghĩ, thân ảnh tuyết trắng kia liền như đạn pháo vọt vào trong ***g ngực mình.

Tiểu hồ ly trong ngực, liều mạng dích cấn vật áo hắn, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Lắc mình một cái, một thân thể quang lỏa đã nằm gọn trong ngực của mình.

– Tiểu Quai? Làm sao vậy?

Lâm Tu Chân đau lòng ôm lấy thân thể tuyết trắng đó, muốn cởi áo khoác xuống cho Tiểu Quai mặc, bất đắc dĩ tiểu hồ kia tứ chi gắt gao cuốn chặt lấy, làm cho hắn hoàn toàn không có biện pháp nhúc nhích. Hắn không thể làm gì khác hơn là cố gắng đem bé con kia đẩy ra. Ai biết hắn càng đẩy, Tiểu Quai càng ôm thật chặt.

– A Chân ~ A Chân

~Tiểu Quai khóc không thành tiếng đem đầu hướng hõm vai Lâm Tu Chân chui vào.

– Người không thể không muốn ta

~Lâm Tu Chân sững sốt một chút, ngay sau đó liền hiểu được. Tiểu hồ tỉnh lại không thấy mình, cũng rất khổ sở. Mặc dù bây giờ cao hứng có điểm không phải lúc, nhưng trong lòng của Lâm Tu Chân vẫn không cách nào ức chế một chút ngọt ngào nho nhỏ. Hắn yêu thương vuốt ve đầu Tiểu Quai, tựa như trấn an ghé vào lỗ tai bé hôn nhẹ:

– Đứa ngọc, ta thế nào không cần người chứ?

Thân thể tuyết trắng của Tiểu Quai quang lõa giữa trời tuyết bị lạnh run lấy bầy, nhưng vẫn làm như không biết khóc lớn:

– Tại sao một mình người len lén chạy xuống núi? Ta sau này sẽ rất nghe lời, A Chân không nên bỏ lại ta một mình a

~~Lâm Tu Chân bị cánh tay của Tiểu Quai siết chặt cổ đã có điểm không thở nổi, vốn là choáng váng sắp ngất, nhất thời cầm cự không nổi, ngã ngồi trên tuyết.

Tiểu Quai lúc này mới lấy làm kinh hãi, hơi buông lỏng tứ chi đang dây dưa quần chặt ra, nước mắt lưng tròng khẩn trương hỏi:

– A Chân ~ người làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái hay không?

Lâm Tu Chân vội vàng cởi áo khoác xuống, bọc lại thân thể quang lõa linh lợi của bé thật chặt:

– Không sao, ta chẳng qua là xuống núi tìm ít đồ ăn mà thôi.

Tiểu Quai chớp chớp mắt, chợt há mồm liền hướng trên cổ tay của mình cắn, may là Lâm Tu Chân lạnh tay lẹ mắt, mới không để cho bé cắn chính mình:

– Cắn chính mình làm gì?

Tiểu Quai ôm Lâm Tu Chân khóc thút thít:

– A Chân người cắn ta đi. Ta là bảo bảo rất khỏe mạnh, máu uống sẽ rất ngon.

Tiểu hồ sợ đau kia, lại muốn cắn cổ tay của mình để cho hắn hút máu, lòng của Lâm Tu Chân ấm áp cảm động một hồi, liền đem Tiểu Quai ôm vào trong ngực:

– Đứa ngọc, ta làm sao hút máu của người?

Tiểu Quai lau nước mắt, ngẩng đầu lên nghiêm túc nói:

– Ta không muốn A Chân đói bụng! Trên TV nói, hiến một lượng máu thích hợp là tốt đối với thân thể người.

Dứt lời, liền lại dùng dằng muốn tự cắn mình.

Thấy bộ dáng Tiểu Quai kiên quyết, muốn xuống núi sợ rằng không thể nào. Lâm Tu Chân không thể làm gì khác hơn là đem tiểu hồ kia ôm thật chặt vào trong ngực, vươn đầu lưỡi tinh tế liếm liếm cái cổ tuyết trắng, biến ra răng nanh thật dài.....

Tiểu hồ chỉ cảm thấy trên cổ một trận đau nhói rất nhẹ, cảm giác tê dại, rất thoải mái. Ý thức dần dần mơ hồ, mí mắt cũng nặng, nhẹ nói một câu:

– A Chân, không thể không muốn ta nga

~Liền an tâm tựa vào trên người của Lâm Tu Chân, trầm trầm ngủ.

11. Chương 11

Edit: Mèo mập.

Beta: Lỳ.

Tiểu Quai yếu ớt từ trên giường đá trong sơn động tỉnh lại, đầu óc còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, mắt cũng không mở ra, liền kinh hoảng đưa cánh tay hướng bên cạnh mình sờ:

– A Chân không được rời khỏi ta! Không được rời khỏi ta!

Lâm Tu Chân đau lòng đem bé con đang bị hoảng sợ đó ôm chặt lấy, vuốt ve sống lưng bóng loáng của bé:

– Bảo bối ngoan, đừng hoảng sợ đừng hoảng sợ. Ta ở chỗ này.

Tiểu Quai liềm mạng hướng trong ngực Lâm Tu Chân chui vào, gương mặt dán thật chặt vào ngực Lâm Tu Chân, mở to đôi mắt đen láy, ngửa mặt lên, ủy khuất nhìn Lâm Tu Chân, trong miệng cắn ngón tay nhỏ giọng thỏ thẻ:

– A Chân ~ A Chân

~Dem nắm tay nhỏ trắng mập của Tiểu Quai kéo đến miệng mình hôn, lòng Lâm Tu Chân tràn đầy áy náy an ủi tiểu hồ chưa bình tĩnh đó:

– Là ta không tốt, không nên thừa dịp bảo bối ngủ lên đi ra ngoài. Sau này sẽ không bỏ lại ngươi một mình nữa, đừng sợ.....

– Là Tiểu Quai không tốt. Chỉ lo mình ăn no, lại làm cho A Chân đói bụng.

Trong đôi mắt đen láy của Tiểu Quai đọng đầy nước mắt, hai tay ôm thật chặt quanh cổ của Lâm Tu Chân, đem đầu nhỏ tựa vào vai hắn, cố sức dùng gò má cọ cọ cổ của Lâm Tu Chân.

Trái tim tiểu hồ ngọt ngào cỡ nào. Trong lòng Lâm Tu Chân cũng tràn ngập cảm giác ấm áp, đuổi theo đôi môi phàn nộn của Tiểu Quai, cùng tâm can bảo bối triển miên hôn môi.

Qua một lúc, bốn phiến môi như lửa mới dần dần chia lìa. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập hồng hồng làm cho người ta yêu thương, bé con thở dốc, rúc vào trong ngực Lâm Tu Chân:

– A Chân, người ăn có no không? Máu của ta ngọt không, có muốn uống thêm chút nữa không?

Tiểu hồ chủ động đem cổ tuyết trắng của mình tới trước mắt Lâm Tu Chân.

Lâm Tu Chân cúi đầu ở trên cổ của Tiểu Quai nhẹ nhàng gặm cắn hồi lâu, hài lòng nhìn một chuỗi ô mai ửng đỏ in trên cái cổ trắng nõn kia. Lúc này mới cười híp mắt nhéo một cái lên gò má của Tiểu Quai:

– Bảo bối của ta là linh hồ. Máu dĩ nhiên vừa bổ lại vừa ngon, một chút liền đủ cho ta chống đỡ mấy ngày.

Tiểu Quai cao hứng vỗ vỗ ***g ngực thật mỏng của mình, dũng cảm nói:

– A Chân sau này ăn Tiểu Quai là được, Tiểu Quai rất mạnh khỏe.

– Ăn, dĩ nhiên muốn ăn người.

Lâm Tu Chân xấu xa cười, cúi đầu đem tiểu anh đào trước ngực Tiểu Quai ngậm vào trong miệng, hàm hồ không rõ nói:

– Bây giờ bắt đầu ăn. Có được không?

Tiểu Quai thở gấp nửa đẩy đầu Lâm Tu Chân chôn ở trước ngực mình ra:

– Người ta vừa nói không phải là loại “ăn” này.....

Hai người trong thế giới ngọt ngào, Tiểu Quai lại uyển chuyển rên rỉ bị đại sắc lang ăn vào bụng.

Đảo mắt một tuần lễ đã qua, trên đường lái xe thể thao về nhà, Lâm Tu Chân một tay cầm vô lăng, một tay ôn nhu vuốt ve tiểu hồ ly gối đầu trên đùi mình nằm ngủ.

– Bảo bối, rời khỏi núi rừng thật sự không buồn sao?

Tiểu tử thư thư phục phục gối đầu ở trên đùi hắn ngủ, ngửa mặt hở ra cái bụng, bốn tiểu móng vuốt làm như không nghe ô bàn tay Lâm Tu Chân, chơi đùa liếm tới liếm lui, tùy ý gặm cắn, phảng phất không nghe thấy Lâm Tu Chân hỏi han, không nhúc nhích chút nào.

Lâm Tu Chân nhẹ nhàng cười, nhớ tới Tiểu Quai ở lại mấy ngày trong sơn động, liền bắt đầu la hét muốn trở về ăn cánh gà KFC. Còn lăm lăm không dừng muốn xem chương trình dạy tiếng Anh mỗi ngày trên TV. Ngay cả máy bay cũng bị nhắc tới không dưới 10 lần, xem ra tiểu tinh linh đã biết thế gian phồn hoa, cũng bắt đầu không chịu được núi rừng tịch mịch a.

– Không đợi cha mẹ ngươi trở lại sao? Nơi này sơn linh thủy tú, thật đúng là thiên đường của nhân gian.

Lâm Tu Chân không tin hỏi lại. Vạn nhất tiểu tử đó trở về lại đòi trở lại, cũng không phải là rất đau đầu sao?

Vẫn luôn rất hoài nghi, tiểu hồ ly quá quen với cuộc sống tự do tự tại, sẽ buông tha núi rừng đi theo mình khắp nơi sao? Lâm Tu Chân cũng chuẩn bị tâm lý, chỉ cần tên tiểu tử kia thích, mình cũng nguyện ý ở nơi rừng sâu núi thẳm này trăm năm ngàn năm.

Ai biết trái tim tiểu nhân nhi kia, nhu thuận cọt xát gò má của mình nói:

– Nơi nào có A Chân, nơi đó chính là thiên đường của Tiểu Quai.

Cho dù ai nghe được lời thú tội ngọt ngào như vậy, cũng sẽ ngọt đến tận tim, Lâm Tu Chân liền không hề thử dò xét nữa, theo lời ở trong huyết động lưu lại cho cha mẹ của Tiểu Quai lời nhắn, ôm tiểu hồ ly trong tim xuống núi.

Rất nhanh, đã thấy biệt thự của mình, gãi gãi cái bụng mềm mại của tiểu hồ ly tuyết trắng, Lâm Tu Chân cứng chiều nói:

– Về đến nhà rồi.

Tiểu Quai nghe vậy, lỗ tai to nhưng mềm dựng lên, vui mừng kêu một tiếng, xe vừa chạy tới cây cầu phía trước, hai tiểu móng vuốt bám lên kính xe, nhìn biệt thự ba tầng cao lớn ở bên kia, vui vẻ phe phẩy cái đuôi to xù lông.

Lâm Tu Chân chưa kịp dừng xe, tiểu hồ ly liền chờ không kịp nhảy ra ngoài xe, vươn tứ chi, ở vườn hoa biệt thự nhảy nhảy sờ sờ, sờ một bông hoa nhài mùa đông còn chưa nở, giẫm giẫm lên lá rụng trên con đường nhỏ rải đá, tiểu hồ thoải mái ở cạnh ao nhỏ cuộn thân thể, liếm liếm móng vuốt. Hừ hừ, đây chính là địa bàn của Tiểu Quai ta. Mặc dù không có rộng rãi thần kỳ như Trường Bạch sơn, nhưng lại có sân nhỏ rất ấm áp cùng lãng mạn của mình.

Lâm Tu Chân cầm chìa khóa mở cửa phòng, ánh mắt lại đuổi theo tâm can bảo bối trong tim mình, nhìn tiểu tử kia vui sướng ở trong hoa viên chơi đùa, trong lòng cũng ngọt ngào cảm nhận được niềm vui sướng khi về nhà.

Xoay chìa khóa mở cửa nhà ra, đột nhiên có một bóng đen to lớn hướng mình chạy như bay đến, kèm theo tiếng kêu gào vui sướng khàn khàn:

– James, người tốt cực cũng trở về.....

Lâm Tu Chân nhú mày một cái, không chút do dự đưa chân ra, đem bóng đen đang hướng mình phi tới kia đập xuống dưới chân.

Động tác cực lớn ngoài ý muốn này, làm cho Tiểu Quai lập tức đứng lên, lỗ tai to nhưng mao run lên một cái, ánh mắt linh lợi hướng cửa nhìn. Sau đó lại thật nhanh chạy vội tới trước người Lâm Tu Chân, móng vuốt bám theo ống quần của hắn chạy vào trong ngực người yêu.

– Ngoan ngoan đừng sợ, chẳng qua là một con chuột lớn xông vào trong nhà mà thôi.

Lâm Tu Chân sững ái ôm chặt vật nhỏ bị hoảng sợ, sững nhìn vuốt ve bộ lông mượt mà của Tiểu Quai, đi thẳng vào trong phòng, cũng không thèm nhìn tới người dưới đất.

– James, ai là con chuột lớn!

Người trên đất bò dậy, kéo kéo chỉnh sửa lại tây trang, tiêu sái vuốt mái tóc vàng, tò mò đi quanh người Lâm Tu Chân, thao bất tuyệt dùng giọng nói pha tiếng phổ thông hỏi:

– Đây là hồ ly sao? James, người khi nào thì bắt đầu nuôi sủng vật?

Cũng không quản Lâm Tu Chân mặt lạnh, người đó rất vui vẻ vẫy lấy tay, nhiệt tình cùng Tiểu Quai chào hỏi:

– Bé con dễ thương, người tên là gì a? Ta tên là Riley, là em họ của James.

Tiểu Quai nằm ở trong ngực Lâm Tu Chân, tò mò nhìn nam nhân to lớn mà như trẻ con trước mắt, mái tóc ngắn màu vàng, trông mắt màu xanh lá cây, da thịt tái nhợt: à à ~ đây không phải là ác quỷ trong TV hay nói sao?

Lâm Tu Chân đẩy ma trảo của Riley đang có ý đồ vuốt ve Tiểu Quai ra, đem tiểu hồ ly gắt gao ôm thật chặt vào trong ngực.

– Không cho chạm vào người yêu bảo bối của ta.

Dem mình thoải mái ngồi ở ghế sa lon trong nhà, Lâm Tu Chân lười biếng liếc Riley một cái.

– Người tới làm gì? Lão đầu tử đó để cho người tới sao?

Riley bộ dáng ủy khuất:

– James, ta nhớ người cũng không được sao? Ai, Coi như trái tim người không chấp nhận tình yêu nhiệt thành của ta, cũng không cần tìm một con hồ ly làm người yêu.

Tiểu Quai thính tai nghe được Riley thú tội, con người đen láy ầm ụt chuyển chuyển, đáng thương mong đợi nhìn Lâm Tu Chân, ôm đuôi to của mình đặt ở trong miệng cố gắng gặm cắn.

Lâm Tu Chân yêu thương đem cái đuôi từ trong miệng Tiểu Quai kéo ra, tựa như trấn an sờ cái bụng tuyết trắng của tiểu hồ ly một cái.

– Đừng nghe hắn nhảm nhí! Đi, chúng ta đi tắm nước nóng.

– James ~ chúng ta cùng nhau tắm đi

~Riley dùng giọng nói ngọt ngào nhưng phát âm tiếng Trung không chính xác về mặt si tình nhào tới, lại bị Lâm Tu Chân “bình” một tiếng nhót ở bên ngoài phòng tắm. Hắn cũng không tức giận, sờ lỗ mũi mới đụng vào cánh cửa một cái, từ trong tủ lạnh lấy ra một bọc máu tương, thoải mái ngồi trên ghế sa lon, tùy tiện đem chân gác trên bàn trà, lấy điều khiển mở TV.

Vừa sập cửa phòng tắm, tiểu hồ ly liền lập tức biến thành một mỹ thiếu niên quang lõa, tứ chi quần quanh ở trên người của Lâm Tu Chân, chu cái miệng nhỏ nhắn, hàm răng trắng bóng hướng trên bả vai người yêu gặm cắn, trong miệng hàm hồ không rõ nói:

– Hắn là ai? Là ai?! A Chân không thể thích người khác! Nếu không ta liền cắn người, cắn người!

Lâm Tu Chân tùy ý cho tiểu nhân đang ghen ở trên cổ của mình mài răng, cẩn thận ôm bé ngồi vào trong hồ tắm, vừa cố gắng kiềm chế trước mùi hương quyến rũ của bé giúp bé tắm rửa, vừa hướng lỗ tai mẫn cảm thổi khí:

– Bé con ngốc, ta chỉ thích một mình người! Cái tên bên ngoài kia, cách mấy năm sẽ nhảm chán chạy tới ăn chực mấy ngày, không cần phải để ý đến hắn. Bảo bối đáng yêu, không cần ghen

~Nghe được lời ngon tiếng ngọt của Lâm Tu Chân, Tiểu Quai lúc này mới an phận, gương mặt xấu hổ ửng hồng dính vào ngực của hắn, ngón tay út không ngừng ở trước ngực người yêu vẽ vòng tròn, miệng đỏ đỏ nói:

– Không cho gạt người nga.

Lâm Tu Chân nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không trả lời, bắt lấy cằm của tiểu hồ, cúi đầu hướng đôi môi hồng nộn mê người hôn xuống. Ngón tay không có hảo ý hướng cặp mông chặt chẽ cong vênh của Tiểu Quai dò xét tiến vào bên trong.

Tiểu Quai ngây ngô kỹ thuật hôn môi một chút tiến bộ cũng không có, hoàn toàn bị Lâm Tu Chân thao túng chỉ có thể phát ra tiếng rên rĩ ưm ưm đáng thương.....

Một canh giờ sau, Riley trợn mắt há mồm nhìn Lâm Tu Chân dùng khăn lông che kín mít ôm một mỹ thiếu niên đặc ý, từ trong phòng tắm đi ra:

– Hắn..... hắn.....

Lâm Tu Chân thẳng hướng phòng ngủ lầu hai, không chút nào để ý tới Riley đang giật mình. Mà Tiểu Quai đôi mắt đen láy, linh lợi liếc trộm Riley một cái, liền ngượng ngùng đem gương mặt vùi vào trong ngực người yêu.

Miệng Riley tạo thành một chữ “O” thật to, bàn tay bụm mắt, hưng phấn nói:

– A! A! Chẳng lẽ là..... chẳng lẽ là..... người ngoài hành tinh?! Dị hình?! Đột biến?!

Dứt lời, liền liều mạng đi gõ cửa phòng Lâm Tu Chân.

– James ~ người nói cho rõ ràng a!

– Ầm ỉ chết người!

Lâm Tu Chân mở cửa ra, đem Riley đá bay xuống lầu một.

Vóc dáng cao lớn đáng thương đó, té sấp trên sàn nhà ở phòng khách, còn không quên khàn giọng gào lên:

– Ta cũng muốn nuôi một con sủng vật sẽ biến thành người ~~

12. Chương 12

Edit: Mèo mập.

Beta: Lỳ.

Sáng sớm ánh nắng ấm áp chiếu vào phòng khách, Lâm Tu Chân đi ra khỏi phòng ngủ, thấy Riley tóc vàng mắt xanh vật vờ ngủ trên ghế sa lon ở phòng khách, trước mắt TV vẫn còn đang chiếu tin tức buổi sáng.

Lâm Tu Chân thở dài một cái, bàn tay “ba” đánh vào cái mông Riley:

– Trở về phòng ngủ đi! Đừng ở chỗ này thật xấu hổ!

Riley ánh mắt mơ màng ngồi dậy, quần áo không chỉnh kè bên tai nói:

– James, người ôm ta đi

~~~ Ít ở nơi này giả bộ ghê tởm đi!

Lâm Tu Chân một cước đem cái thân thể cao lớn đó đá xuống đất.

– Người cút đi!

Riley ủy khuất ngồi trên ghế sa lon, làm bộ nói:

– James, người quá thiên vị đi?! Tối ngày hôm qua còn ôm người khác đi ngủ. Thế nào cũng không thể ôm em họ người một chút?

– Thiết ~ người làm sao có thể so cùng Tiểu Quai của ta đây?

Lâm Tu Chân tuần nhan đắc ý không tự chủ mỉm cười.

– Đó là người yêu bảo bối của ta, là tâm can bảo bối ta muốn che chở trong tay cả đời.....

– Ồ ồ? Những lời ghê tởm như vậy người cũng nói ra được?

Riley tò mò nhướn mày.

– Ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người đối với thứ gì coi trọng như vậy.

Lâm Tu Chân thâm trầm vỗ vỗ bả vai Riley, ngữ khí hùng hồn nói:

– Người cũng nên tu dưỡng tâm tính, không nên cả ngày nhàn rỗi. Xem ta làm bác sỹ nhiều năm như vậy, tích đức a! Trời cao cũng nhìn thấu, cho nên mới để cho ta gặp gỡ Tiểu Quai bảo bối.

– Quên đi. Ta bây giờ cũng sống rất vui vẻ a.

Riley từ chối cho ý kiến ngã đầu trên ghế sa lon:

– Đúng rồi, người ngược lại nói cho ta một chút, người làm thế nào gặp tiểu hồ ly có thể biến thành người này?

– Cái này nói ra cũng rất dài.

Lâm Tu Chân hí hóp mắt, nhớ lại kỷ niệm ngọt ngào.....

Trong phòng khách tiếng nói chuyện ồn ào. Tiểu Quai nhắm mắt lại, hơi nhíu mày, quyết cái miệng nhỏ nhắn, ôm chần ở trên giường lăn tới lăn đi. Từ bên trái lăn đến bên phải, từ đầu giường lăn đến cuối giường, khắp nơi đều tìm không được ***g ngực ấm áp của A Chân.

– A Chân ~ A Chân

~Tiểu hồ lẩm bẩm gọi, ôm chần cọt tới cọt lui. Nhưng nửa ngày cũng không có hồi âm. Tiểu Quai rốt cục không còn kiên nhẫn, vịn phần ủy khuất mở mắt. A Chân cũng không ở trong phòng.

Tiểu Quai lập tức từ trạng thái mơ màng tỉnh lại, cảnh giác dựng lỗ tai hồ ly lên. Hắc, thì ra là A Chân ở trong phòng khách a. Bọn họ cười thật vui vẻ. Di? Bọn họ? Hắc là ai? Đúng rồi, là em họ của A Chân. A ~ cái em họ đó mở miệng nói thích A Chân!

Tiểu Quai giận dữ phồng má, A Chân quá đáng, tại sao có thể bỏ ta lại cùng người kia nói chuyện phiếm, trò chuyện lại vui vẻ như vậy! Tiểu hồ thân thể tuyết trắng từ trên giường lăn xuống, nắm lấy một cái áo sơ mi trắng tùy tiện khoác lên người. Liền nhanh chân, cấp tốc hướng phòng khách chạy tới.

– A Chân

~Theo tiếng kêu ngọt nị, một thân ảnh màu trắng hỏa tốc nhảy vào trong ngực của mình, dùng cả hai tay hai chân quấn chặt ở trên người của mình. Lâm Tu Chân mỉm cười ôm tên tiểu nhân kia mà cưng chiều hôn lên gương mặt ửng hồng một cái:

– Hôm nay thế nào ngoan như vậy a. Không cần gọi tự mình rời giường?

Tiểu tử nắm lấy vạt áo Lâm Tu Chân, đầu nhỏ không an phận ở trên ngực người yêu cọt tới cọt lui, hàm răng khắp nơi gặm cắn làm nũng:

– A Chân làm gì một mình len lén rời giường. Ta ở lại sẽ sợ hãi

~Đừng sợ đừng sợ, ta vĩnh viễn cũng không bỏ lại Tiểu Quai nữa.

Lâm Tu Chân hôn nhẹ lên gò má của Tiểu Quai.

Tiểu Quai cười hì hì, thân mật dụi dụi đầu vào mặt của Lâm Tu Chân, liếc Riley bên cạnh một cái mỉm cười, bĩu môi nói:

– Cũng không được bỏ ta lại cùng người khác nói chuyện phiếm!

– Ha ha, bảo bối nhi ghen đây mà.

Lâm Tu Chân cười lớn, ở bên hông của Tiểu Quai ra sức chọt chọt, chọc cho tên tiểu tử kia giây dựa tránh né:

– Thật là nhột thật là nhột ~ A Chân khi dễ ta

~Riley bên cạnh, hai tay chống cằm, một bộ dáng xem kịch vui. Tiểu Quai áo sơ mi đơn bạc, mơ hồ nhìn thấy thân thể xinh đẹp trong lớp áo, một đôi thon dài nuốt nà, quần ở trên người của Lâm Tu Chân, ánh mắt Riley thoải mái giống được ăn kem ghim chặt vào thân ảnh tuyết trắng đứng đưa trước mắt.

Lâm Tu Chân bất mãn trợn mắt nhìn Riley một cái, nhìn bộ dáng cái tên kia nước miếng đều chảy ra, thật là không thoải mái.

– Bé ngoan, chúng ta biến trở về hồ ly có được không? Không nên để cho cái tên đại sắc lang mặt trắng đó nhìn đi.

Lâm Tu Chân bộ dáng mười phần hẹp hòi keo kiệt, ở bên tai Tiểu Quai thổi khí.

– Vậy người phải dứt ta uống sữa tươi

~Tiểu Quai ôm cổ người yêu, thân thể yêu kiều uốn éo, cái mông nhỏ tròn trịa dùng sức ở trên đùi Lâm Tu Chân cọt cọt cọt lui.

– Hảo hảo

~Lâm Tu Chân không chút nào kiêng kỵ bóp cái mông tuyết trắng một cái.

– Đem tâm can của ta cũng dứt cho người ăn

~Tiểu Quai đắc ý ha ha cười, chớp mắt một cái, mỹ thiếu niên khả ái liền biến thành tuyết hồ nhỏ nhỏ, ở dưới áo sơ mi chui ra, đầu nhỏ mao nhung tựa như làm nũng ở trên bụng của Lâm Tu Chân cũng cọt cọt lui.

Lâm Tu Chân ôm tiểu hồ ly, đi tới phòng bếp, đem sữa tươi đã làm nóng từ sớm ở lò vi sóng (microwave oven) rót vào bình, lại quay đầu lại ngồi vào ghế sa lon phòng khách, một tay gãi cái bụng tiểu hồ ly tuyết trắng, một tay cầm bình sữa lên.

Tiểu Quai hạnh phúc ngửa mặt nằm ở trong ngực Lâm Tu Chân, tiểu móng vuốt khoác lên cổ tay của người yêu, mắt khép hờ nhắm nháp bình sữa tươi, đuôi to xù lông nhàn nhã nhẹ nhàng phe phẩy.

Nhìn Lâm Tu Chân chuyên chú nhìn say đắm tiểu hồ ly, một bộ dáng hạnh phúc mãn nguyện, Riley tay chân nhanh nhẹn lấy ra một máy chụp hình, tách một tiếng bắt đầu chụp hình, cười hì hì nói:

– James, để cho Công tước đại nhân xem cuộc sống ngọt ngào của người một chút, hẳn nhất định sẽ thật cao hứng.

Vừa nói, lại biến hóa các loại góc độ, trên dưới trước sau trái phải liên tục chụp hình.

Lâm Tu Chân cũng không quản hấn, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một cái, tự mình nắm móng vuốt tiểu hồ ly, vui vẻ vân vân chơi đùa. Hồi lâu, mới chợt nói ra một câu:

– Lão nhân gia cùng quần gia Booth vẫn khỏe chứ?

– Hì hì, muốn biết? Chính mình đi gặp hấn. Các người cũng mấy thập niên không gặp mặt.

Riley di chuyển ống kính máy chụp hình, trọng điểm chụp lấy vẻ mặt khả ái tham ăn của Tiểu Quai bảo bối.

– Được rồi được rồi. Đừng chụp nữa. Muốn chụp hình hồ ly ngoan ngoãn nhà ta, trước đi làm điểm tâm!

Lâm Tu Chân buông bình sữa trống trơn xuống, một tay chặn ống kính Riley lại.

Tiểu Quai liếm liếm tiểu móng vuốt, trở mình, nằm ở trên đùi Lâm Tu Chân, ôm đuôi to nhưng nhung nhung của mình, che mặt lại, chỉ lộ ra một đôi mắt to đen láy, giảo hoạt chớp chớp, tựa hồ phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy. Không cho ta ăn cơm, ta cũng không cho người chụp hình.”

Riley gãi đầu một cái, vỗ ***g ngực dưng cảm cười nói:

– Cái này có gì khó! Xem ta là một trong 10 người sành ăn nhất trên thế giới, một bữa sáng ngon lành cũng không làm khó được ta!

Dứt lời liền hướng phòng bếp.

– Cũng may ngày hôm qua ta mua sẵn một đồng nguyên liệu nấu ăn, các người chờ thưởng thức bữa tiệc lớn kiểu Pháp đi

~Một canh giờ sau, trên bàn ăn Riley hỏa tốc dọn lên món ăn tỉ mỉ chế biến: gan ngỗng, trứng cá muối, bánh mì Pháp và súp ngô. Tiểu Quai khó nhịn được nhảy ra từ trong ngực Lâm Tu Chân, thân thể mũm mĩm tuyết trắng nhảy lên bàn ăn, tò mò quan sát những món ăn chỉ thấy ở trong TV.

Tiểu hồ ly ngửi ngửi gan ngỗng, cau mày chà chà đầu lưỡi béo mập, cái mông ngoắt một cái, cái đuôi đảo qua, quay đầu về phía súp ngô. Ngửi ngửi, đáng vẻ giống như cũng không tệ lắm. Tiểu móng vuốt không

khách khí hương trong chén, liếm một cái. Ách ~ mùi cũng khá, tựa hồ không ngon hơn so với sữa đậu nành, sữa tươi a.

– Ăn rất ngon chứ?

Đôi mắt khuôn mặt Riley tươi cười nịnh nọt mà lại mong đợi, tiểu hồ khổ sờ gãi gãi lỗ tai, nhảy xuống bàn ăn, chạy vào trong ngực Lâm Tu Chân.

– Đầu bếp Riley, xem ra món ăn Pháp của người không hợp khẩu vị với người Trung Quốc thuần túy chúng ta a.

Lâm Tu Chân nhìn thấy Tiểu Quai lắc lắc đầu nhỏ bộ dáng thất vọng hận sắt không thành thép, xoa xoa cái đầu nhỏ của bé, ha ha cười, ôm tiểu hồ ly ngồi vào bàn ăn trước mặt.

– Không phải đâu? Đây chính là gan ngỗng chánh tông a!

Riley lấy lòng cầm lên một khối gan ngỗng đen thùi lùi, đưa tới khóe miệng Tiểu Quai.

Tiểu hồ ly nghiêng đầu qua chỗ khác, nhắm mắt lại, đầu nhỏ một đường hướng trong ngực Lâm Tu Chân chui, hết sức kháng cự mùi gan ngỗng. Riley không thể làm gì khác hơn là múc một muỗng trứng cá muối:

– Vậy thử cái này một chút?

Nhìn Riley bận rộn từ sáng sớm, Lâm Tu Chân cũng không nhẫn tâm, tay lấy một chút trứng cá muối:

– Ngoan, đây là thức ăn rất có dinh dưỡng. Thử một chút.

Tiểu Quai mới miễn cưỡng nghiêng đầu lại, liếc ngón tay Lâm Tu Chân dính đồ ăn một cái. Rốt cục nhắm mắt lại, há mồm ra, một bộ dáng trắng sỉ vì ghê, đầu lưỡi phẩn nộn nhanh chóng liếm trứng cá muối.

– Như thế nào?

Riley chớp con mắt, ghé đầu lại.

Tiểu hồ ly gãi gãi cái bụng, chép miệng “ai” thở dài một cái, tiểu móng vuốt tựa như an ủi vỗ vỗ đầu Riley.

– Hừ! Đồ ngốc không biết thưởng thức!

Riley thở phì phò ngồi trên ghế, tay trái gan ngỗng, tay phải một ổ bánh mì, nhét đầy miệng, giận dữ nói:

– Các người không thích. Tự ta ăn!

Lâm Tu Chân thương hại nhìn hắn, xé một miếng bánh mì, chấm vào súp ngô, đưa tới khóe miệng Tiểu Quai:

– Riley, người phải chú ý thân phận của mình, đừng ăn nhiều như vậy. Nếu không.....

Tiểu Quai ăn bánh mì ngược lại mùi vị thật ngon, tiểu hồ cặp mắt nghi hoặc, linh lợi nhìn sang Lâm Tu Chân, lại nhìn ngắm Riley. Nếu không..... sẽ như thế nào đây?

Chỉ chốc lát, trên bàn gan ngỗng, trứng cá muối, bánh mì cũng bị Riley quét dọn không còn, bánh mì trong tay Lâm Tu Chân cũng bị Tiểu Quai lấp đầy bụng. Riley hài lòng vỗ vỗ bụng:

– Thật là mỹ vị a.....

Nhưng bụng của hắn cũng không hợp tác truyền đến một trận thanh âm ục ục, tóc vàng mắt xanh đẹp trai lúng túng đỏ mặt một chút:

– Chính là cơm nước xong luôn là muốn đau bụng tương đối phiền toái.....

Dứt lời, liền chạy thẳng tới toilet.

Tiểu Quai lấy móng vuốt che miệng, ánh mắt cong cong cười, Lâm Tu Chân triu mến vuốt ve bộ lông tiểu hồ nhu thuận:

– Bây giờ người biết rồi? Tại sao ta không ăn gì ngoài máu, nguyên nhân chính là như vậy.

13. Chương 13

Edit: Mèo mập.

Beta: Lỳ.

– A Chân ~~~ hôm nay không thể đi theo người tới bệnh viện sao?

Thiếu niên tóc bạch kim xinh đẹp lộ tai hồ ly mao nhưng rất không có tinh thần cúi đầu. Tiểu Quai nắm vạt áo Lâm Tu Chân, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt đen láy đáng thương mong đợi nhìn bác sĩ Lâm ở hành lang chính trang quần áo chuẩn bị đi làm.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của tiểu hồ, trong lòng Lâm Tu Chân cũng không bỏ được, xoay người đem Tiểu Quai ôm vào trong ngực:

– Hải tử ngoan, hôm nay có ca giải phẫu rất quan trọng. Nghe lời, cùng Riley đợi ở nhà có được không?

Gương mặt của Tiểu Quai dùng sức cọ cọ trong ***g ngực Lâm Tu Chân, tay nhỏ bé ôm thật chặt hông của hắn, trộm liếc Riley đang ngồi trên ghế sa lon xem TV một cái:

– Người ta không có thói quen ở cùng người khác.

Riley đã ở trong nhà này ăn tiệc uống tiệc một tuần lễ, nói một cách hoa mỹ là vì hắn ở đại học Anh quốc chọn luận văn nghiên cứu văn hóa Trung quốc, thật ra thì chính là chẳng phân biệt ban ngày ban đêm đi dạo khắp nơi, chỉ khi nào đói bụng mới biết trở về nghỉ ngơi. Hắn đối với Tiểu Quai có thể biến thành người rất kỳ quái rất là tò mò, bắt đắ dĩ Tiểu Quai cũng là phòng bị mười phần tránh hắn từ ngoài ngàn dặm. Ai bảo hắn ngay từ đầu liền bị tiểu khả ái của chúng ta nhận định là tình địch cướp đoạt A Chân?

Lâm Tu Chân sững ái sờ sờ đầu Tiểu Quai, điểm lên trên trán bóng loáng một cái:

– Ngaoan ~~~ cái tên lừa ăn gạt uống kia nếu như dám khi dễ người, ta quay lại liền làm thịt hắn!

Dứt lời, liền từ ánh mắt ôn nhu như nước, lấy tốc độ ánh sáng biến thành lưỡi dao hàn băng vô hình sắc bén giết người, hung hăng hướng Riley trừng mắt.

Riley run rẩy một cái, giơ hai tay lên đầu hàng, mặt vô tội nói:

– Ta làm sao dám khi dễ người yêu bảo bối của James? Vạn nhất hồ tiên đại nhân sử xuất Trung Quốc yêu thuật cổ xưa, đem ta anh tuấn tiêu sái đẹp trai biến thành hồ ly thì làm sao bây giờ?

Tiểu Quai ha ha cười, nhón chân lên, ở trên cổ của Lâm Tu Chân cọ tới cọ lui mài răng:

– Vậy A Chân về sớm một chút nga. Giải phẫu nhất định sẽ thành công!

– Hải tử ngoan

~~Lâm Tu Chân ôm eo thon tiểu hồ, ở đó cái miệng anh đào nhỏ nhắn đỏ thắm ôn nhu hôn môi.

– Trông nhà, ta trở lại mang đồ ăn ngon cho người.

– Ân, A Chân trên đường cẩn thận.....

Tiểu Quai dựa khung cửa, cắn ngón tay, si ngốc nhìn bóng lưng Lâm Tu Chân, tựa như cô vợ nhỏ.

Cho đến xe hơi ra khỏi sân nhà đi xa, Tiểu Quai mới lưu luyến không rời đóng cửa lớn lại, rầu rĩ không vui đi tới tủ thức ăn lấy ra một bọc khoai tây chiên, đem mình vùi ở trong phòng khách một mình trên ghế sa lon, rắc rắc rắc rắc vừa ăn vừa xem TV.

Riley vui vẻ nhìn chằm chằm tiểu nhân nhi tinh xảo kia. Mấy ngày qua, mình hơi quan sát cái tiểu quỷ đó một cái, ánh mắt James giống như muốn giết người phóng tới. Thật vất vả có một cơ hội, Riley cũng không thể dễ dàng bỏ qua.

Nhìn tiểu mỹ nhân đó, lộ tai hồ ly khả ái, tóc bạc xinh đẹp nhu thuận, cổ trắng nõn, toàn thân chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng rộng thùng thình, cặp đùi thon dài, chân trần tuyết trắng, còn có một cái đuôi to nhưng

mềm xù lông nghịch ngợm từ bên trong áo sơ mi thò ra, đảo qua đảo lại trên chọc người yêu thích. Anh họ thật là vận khí tốt a, lại có thể lấy được một vưu vật như vậy, nước miếng Riley đều chảy xuống.

Tiểu Quai chỉ cảm thấy một ánh mắt nóng hừng hực ở trên người của mình di chuyển, không nhìn được rùng mình một cái, ôm một cái gối thật to che ở trước ngực, phòng bị mười phần nhìn chằm chằm Riley:

– Người..... nhìn, nhìn cái gì chứ?!

Riley ánh mắt sáng rực tiến lên:

– Sweetheart (cưng, bé yêu, người yêu), James không có ở đây, không bằng ta chơi với người đi.

Tiểu Quai bĩu môi, nước mắt lưng tròng, đưa tay ra cầm ngay ống nghe điện thoại:

– Người khi dễ ta..... ta nói cho A Chân nghe.....

Riley vội vàng lạnh tay lệ mắt “ba” một tiếng, cúp điện thoại, hốt hoảng dụ dỗ:

– Đừng khóc! Đừng khóc! Ta nói giỡn với người thôi.

Nhìn thấy Tiểu Quai sợ hãi ôm cái đuôi, mắt ầm ướt nhìn mình chằm chằm, Riley gãi gãi đầu, ý nghĩ chợt lóe:

– Tiểu khả ái, muốn nghe chuyện của James hay không? Ta biết hẳn hơn hai trăm năm nga.

Nhìn tiểu hồ cần cần môi, gật đầu một cái, Riley lúc này mới yên lòng lại, hắng giọng:

– Sau khi ta chết trong mấy thập niên, đều không nhìn thấy người anh họ trong truyền thuyết này. Nghe lão nhân gia nói, hẳn vẫn luôn ở tại Trung quốc, mỗi 10 năm liền đổi chỗ ở. Quỷ hút máu để ý nhất là huyết thống, đại đa số đều xuất xứ từ quý tộc Âu Châu. Phương đông có rất ít quỷ hút máu xuất hiện, ta cũng tốn không ít thời gian mới tìm được James. Khi đó Trung quốc là Thanh triều, hẳn rất thích mặc quan phục, còn nói muốn cất kỹ mấy món, tương lai có thể làm đồ cổ bán đi. Ha Hả, người có thấy rất kỳ quái hay không, Riley công việc rất bình thường nhưng tiền rất nhiều a? Thu thập đồ cổ chính là một trong những phương thức kiếm tiền của hẳn. Một món đồ để trên mấy trăm năm, chung quy rất đáng tiền.....

Riley nhiều chuyện nói đến cả cương thi Trung Quốc, thao thao bất tuyệt nói. Bởi vì Tiểu Quai thật sự là một người nghe rất khả ái, chỉ cần mình thêm mắm dặm muối vẽ rắn thêm chân một phen, là có thể hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của đứa trẻ kia, ánh mắt đen lay láy nhìn mình chằm chằm, thỉnh thoảng ha ha cười to, thỉnh thoảng nghiêng đầu suy tư. Mình nói đến khát nước bốc khói, tiểu tử tri kỷ kia còn thí diên thí diên từ trong tủ lạnh lấy ra một đồng máu đông lạnh tới.

– Riley ca ca, người vừa nói A Chân thích ăn tam tiên xào thịt heo băm (1) là thật sao? Nhưng cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua A Chân ăn rồi những thứ khác a. Hẳn với người cùng một dạng, đều uống máu sao?

Tiểu Quai nghiêng đầu, không hiểu liền hỏi.

– Cái này người cũng không biết đi.....

Riley cầm cái ly lên, nhấp một miếng:

– Đúng là, trừ máu ra, chúng ta ăn những thứ khác đều không có chút ý nghĩa nào. Nhưng chúng ta cũng đã từng là người a, thỉnh thoảng cũng phải theo đuổi cảm giác mỹ vị một chút. Coi như ăn đồ ăn cũng không thể hấp thu chút nào chỉ có thể bài tiết ra ngoài, nhưng ít nhất vị giác được hưởng thụ. Cá nhân ta cũng rất thích thịt bò bít tết, chắc chắn, đặc biệt là đẫm máu. James sao, nhìn hẳn ăn nhiều nhất là món ăn Trung quốc. Hẳn nói mẹ của hẳn làm tam tiên xào thịt heo băm cực kỳ mỹ vị.....

– Nguyên lai là như vậy a.....

Tiểu Quai cầm sổ nhỏ, nghiêm túc viết từng chữ non nớt, ghi chép lời của Riley: A Chân thích ăn món ăn, A Chân thích xem phim, A Chân thích đi đâu..... hôm nay thu hoạch thật là lớn a.

Thỏa mãn một hơi đem cái ly máu uống sạch trơn, Riley lấy khăn tay ưu nhã lau miệng:

– Được rồi, tiểu hồ ly, ta nói nhiều như vậy, giờ đến phiên người nói chuyện của người đi? Tỷ như nói, người từ đâu tới a?

Riley coi như là hỏi đúng vấn đề, ánh mắt Tiểu Quai sáng lên, sinh động như thật nói về quê hương xinh đẹp của bé — Trường Bạch sơn.....

Mắt thấy hơn nửa ngày đã qua nhanh, Riley vỗ đùi, hai mắt sáng lên nói:

– Trường Bạch sơn còn rất nhiều kỳ trân dị thú sẽ biến thành người chứ? Nhân sâm bảo bảo? Tuyết Liên muối muối?

Thấy Tiểu Quai gật đầu, Riley cao hứng ôm tiểu hồ trong phòng khách xoay mấy vòng. Thực tế mấy canh giờ này hài hòa chung sống, Tiểu Quai cũng không có mãnh liệt kháng nghị, chẳng qua là oa oa kêu:

– Để ta xuống! Người ta chóng mặt sắp ngất!

Riley đem Tiểu Quai thả trên ghế sa lon, ấn bờ vai của bé, cười hì hì nói:

– Sweetheart, người nói một chút với James, ta muốn đi Trường bạch sơn thám hiểm! Mượn chiếc Station Wagon (2) của hắn dùng một chút!

– Người muốn đi Trường bạch sơn?

Tiểu Quai nghi hoặc hưng phấn không thôi nhìn Riley.

– Tới!

Riley kích động xoa xoa tay, trong đầu vô hạn ảo tưởng tốt đẹp: ôm nhân sâm búp bê khả ái trắng nõn, ngồi cạnh Tuyết Liên muối muối thiên tiên thuần khiết, ở Trường Bạch sơn vui vẻ tận hưởng cảnh tượng thần tiên. Chỉ thấy hần tựa như cơn gió lấy chìa khóa xe, nắm cửa, vô cùng đẹp trai hôn gió:

– Gặp lại sau, tiểu khả ái. Ta đi Trường Bạch sơn mang cho người mấy người bạn trở lại!

Tiểu Quai còn chưa kịp nói ra “trân thú tiên thảo vốn là sẽ không tùy tiện biến thành người, trên núi chính là càng nhiều động thực vật bình thường hơn.” Riley đã gấp gấp lao ra ngoài cửa, không thấy bóng dáng.

Tiểu Quai sờ sờ tai hồ ly một cái, ánh mắt chuyển một cái, lăm bầm lầu bầu nói:

– Cũng tốt. Hắn đi rồi sẽ không có người đoạt A Chân của ta.

Vì ý niệm ích kỷ vừa rồi phảng phất qua làm bé ngượng ngùng, tiểu hồ cắn cắn ngón tay.

– Nói không chừng, hần thật sự có thể gặp những trân thú tiên thảo có thể biến thành người giống như ta.

Tiểu hồ xoay người trở về ghế sa lon, cầm cuốn sổ nhỏ mới vừa ghi chép, cẩn thận về chỗ ngồi:

– Ân..... A Chân thích tam tiên xào thịt heo bầm a? Thịt bầm chính là thịt sao, ta đây biết. Nhưng tam tiên là cái gì đây? Hình như là rau củ.....

Tiểu Quai sờ sờ mặt, xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn vườn hoa lớn bên ngoài, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh, chợt có chủ ý.....

Ánh nắng chiều ôn hòa ấm áp chiếu lên khoảnh sân nhỏ, giải phẫu vừa xong, Lâm Tu Chân không dám trì hoãn lái xe thật nhanh về nhà. Nhưng chưa kịp mở cửa ra, đã nghe đến một mùi cháy khét cay mũi, từ cửa sổ phòng bếp từng đợt khói bốc ra mù mịt, ở dưới ánh hoàng hôn, đặc biệt đẹp mắt. Riley đang giở trò quỷ gì? Lâm Tu Chân nhú mày, mở cửa phòng để túi công văn xuống, bước nhanh tới phòng bếp.

Vừa nhìn thấy quang cảnh trong phòng bếp, Lâm Tu Chân đã cảm thấy đầu có chút ngáy dại: vốn là quang khiết sạch sẽ, mấy trăm năm không dùng phòng bếp một lần, khắp nơi một mảnh hỗn độn, giống như chiến trường bị quân địch tàn quét. Tiểu hồ chỉ mặc áo sơ mi lớn màu trắng, một tay cầm nắp nồi, một tay cầm cái xẻng, vô cùng cố gắng chiến đấu cùng dầu bắn tung tóe trong chảo. Trong chảo dầu thật to, phân biệt không ra vật gì một màu đen thui. Áo sơ mi trắng của Tiểu Quai đã sẫm toàn vết bẩn, ngay cả khuôn mặt nhỏ bé khả ái, cũng chỗ trắng, chỗ đen, rất tức cười.

– Bảo bối, người đang làm cái gì?

Lâm Tu Chân lắc đầu một cái, che mắt, đi tới sau lưng Tiểu Quai, đem bé con kia ôm vào trong ngực, thân mật hôn lên cổ bé.

– A Chân ~~ người đã về rồi?

Tiểu Quai cao hứng kêu một tiếng, ném đồ trong tay đi, quay đầu lại ôm cổ của Lâm Tu Chân, hai người quên cơ hồ luôn chảo dầu. Cho đến chảo dầu tức giận kháng nghị, Lâm Tu Chân mới vội vàng tắt lửa.

Tiểu Quai luống cuống tay chân đem thứ màu đen trong chảo dầu lăn qua lăn lại đến trong một cái mâm, xoa xoa gương mặt giống như tiểu hoa miêu, tựa như hiến bảo vật đưa đến trước mặt Lâm Tu Chân:

– A Chân, Riley ca ca nói người thích ăn nhất tam tiên xào thịt heo băm. Xem! Đây là ta làm!

Lâm Tu Chân trên đầu toát ra mấy đạo hắc tuyến, hẩn cầm thìa bát lên lấy một ít đồ kia, buồn cười hỏi:

– Người lấy cái gì làm?

– Ân..... tam tiên chính là mẩu đơn, thực được, đồ quyen trong vườn hoa, thịt băm là ta đào con giun. Con giun thật là khó đào, người xem, tay của ta đào cũng đau quá ~ “tay nhỏ bé của Tiểu Quai cũng bần thủ, móng tay dính đầy bùn đất.”

– Vốn là muốn bắt chuột đồng, nhưng cũng không bắt được. Không thể làm gì khác hơn là đào con giun.

Tiểu hồ ỷ khuất nói.

Lâm Tu Chân đau lòng đem tiểu nhân nhi kia ôm vào trong ngực:

– Bé ngốc, bé ngốc

~~ A Chân, ta rất dụng tâm a

Tiểu hồ đem đầu chôn ở trong ngực người yêu cọt cọt, lại cố làm vẻ thành thực khẽ thở dài một tiếng:

– Nhưng ta vẫn không có biện pháp làm ra món ăn ngon.....

– Hảo bảo bối, sau này không cần phí tâm làm món ăn ngon cho ta. Ta chỉ muốn Tiểu Quai bảo bối thư phục phục ăn xong ngủ ngon, đó mới làm ta vui vẻ nhất.

Lâm Tu Chân đem Tiểu Quai ôm ngang.

– Chúng ta đi tắm rửa sạch sẽ đi. Nhìn người này.....

– Ân.....

Nghe lời đáp một tiếng, Tiểu Quai đem đầu tựa vào bả vai Lâm Tu Chân, mắt đen còn dừng lại ở bàn thức ăn trong phòng bếp: thành quả lao động mình khổ cực một buổi chiều, A Chân nhìn cũng không nhìn qua. Nhưng đoán chừng cũng rất khó ăn, nếu cho a A Chân ăn rồi đau bụng cũng không tốt. Không được, ta nhất định phải học tập thật tốt, cho A Chân ăn tam tiên xào thịt heo băm thật ngon!

(1) Tam tiên xào thịt heo băm:

(2) Xe Station Wagon:

14. Chương 14

Edit: Mèo mập.

Beta: Lý.

Sắc trời chiều mông lung từ từ ảm đạm, nhà nhà cũng lượn lờ khói bếp, các loại hương vị thức ăn tràn ngập đường phố. Lâm Tu Chân lái xe vào gara, cao hứng xách theo một túi cá thu nướng than, đi vào cửa.

– Bảo bối, hôm nay có ngoan ngoãn ở nhà hay không?

Lâm Tu Chân vừa cởi giày ở lối vào, vừa cao giọng cùng người yêu nhỏ đợi ở nhà ngọt ngào chào hỏi.

Nhưng bên trong thật yên tĩnh. Cái tiểu quỷ ham chơi này! Lâm Tu Chân cười mắng một tiếng:

– Không nên chơi trốn tìm nữa. Nhanh ra đi. Có cá nướng thơm ngon a.

Thường ngày lúc này, Tiểu Quai sẽ vui mừng kêu lên từ trong tủ không kịp chờ lao ra, ngọt ngào cọt cọt gương mặt tuấn tú của Lâm Tu Chân, đang cầm cá nướng yêu thích, vừa cắn ăn, vừa ngọt ngào nói:

– Ta thích A Chân nhất!

Nhưng hôm nay rất kỳ quái, tiểu hồ lần này không thấy đâu?

Lâm Tu Chân có chút nghi ngờ đi vào phòng khách, ánh mắt quét chung quanh tìm kiếm bóng dáng tâm can bảo bối. Lại chỉ thấy được trên bàn trà một tờ giấy trắng, vẽ một món ăn đầy màu sắc, nét bút non nớt vòng vo viết: “học làm món A Chân thích ăn nhất”. Bên cạnh là một tờ rơi, viết rõ ràng “lớp học đầu bếp trứ danh”.

Đứa nhỏ ngốc này, chẳng lẽ một mình đi ra ngoài bán sừ học nghệ. Đầu Lâm Tu Chân oanh một tiếng nổ tung. Vọt vào trong phòng, chạy lên lầu hai, chạy lên lầu ba. Trong nhà mỗi một cái góc nhỏ cũng nhìn một lần. Thật không có thân ảnh của Tiểu Quai.

Đáng chết! Lâm Tu Chân trong lòng thầm mắng một tiếng, tờ rơi “lớp học đầu bếp trứ danh” ở trong tay hấn vò thành một khối. Tiểu Quai cho tới bây giờ không có một mình ra khỏi cửa, bảo bối đáng dấu khả ái như vậy, vạn nhất gặp phải những người tâm địa bất chính thì làm sao bây giờ?! Liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ sắc trời bắt đầu tối, Lâm Tu Chân lo lắng chạy ra khỏi nhà.....

Trăng khuyết tinh tế đã lạnh nhạt treo ở chân trời. Tiểu Quai cắn ngón tay, mờ mịt đi trên đường phố xa lạ.

– Phía bắc đại lộ trung tâm..... lớp học nấu ăn làm vợ tốt..... đến tốt cùng ở chỗ nào?

Tiểu hồ lăm bầm lăm bầm.

– Làm sao khó tìm như vậy?

Tiểu Quai đầm đầm đầu gối đau nhức không dứt do đi bộ cả ngày, đặt mông ngồi xuống vườn hoa ven đường, trơ mắt nhìn chợ đêm phồn hoa bên đường, người bán hàng rong tay chân nhanh nhẹn đảo thịt nướng, mùi thơm mê người nhẹ nhàng bay tới đây. Tiểu hồ hít hít lỗ mũi, bụng truyền đến tiếng vang ọc ọc.

Thật là đói a..... Tiểu Quai tựa như an ủi sờ sờ cái bụng nhỏ sôi ọc ọc, không kìm hãm được muốn đi chuyển bước chân, hướng lò than tới gần. Nhưng..... không có tiền a. Làm người thật là phiền toái a, thứ gì đều phải có tiền. Không giống ở trong núi, muốn ăn cái gì liền ăn cái đó.

Tiểu Quai ảo não trở về vườn hoa, bẻ một cái lá cây. Di? Có, phụ thân đã dạy ta pháp thuật của hồ ly. Mặc dù chỉ học được một chút pháp thuật bình thường, Nhưng..... Tiểu Quai đem lá cây thả vào trong lòng bàn tay, trong miệng lẩm bầm niệm mấy tiếng, hướng lá cây thổi một hơi. Ha ha, biến ra tiền giấy rồi.

Tiểu Quai cao hứng cầm tiền trong tay, không đúng, là tiền lá cây, cất bước hướng lò than ven đường. Nhưng còn chưa đi được mấy bước, tiểu hồ liền ngừng lại: đại thúc a di bọn họ, buôn bán quấy hàng nhỏ không dễ dàng a. Ta tại sao có thể cầm lá cây lừa gạt bọn họ đây. Sau khi pháp thuật hết hiệu lực, tiền biến trở về lá cây, bọn họ thực thương tâm a.

Tiểu Quai thiện lương gãi gãi đầu, nhìn tiền trong tay, sờ bụng nhỏ đang kháng nghị ọc ọc một cái. Quên đi, hay là về nhà ăn cơm đi.

Tiểu Quai như đưa đám bỏ lá cây biến thành tiền lại, mơ hồ đi trên đường lớn. Chờ trời tối thêm một chút, ta liền có thể biến thành hồ ly, chỉ cần dùng cái mũi nhạy bén ngửi ngửi, nhất định có thể tìm được đường về nhà. A Chân không biết về nhà chưa, hẳn có lo lắng cho ta hay không đây.....

Tiểu Quai ngốc nghếch một mình ra khỏi cửa, cũng không nghĩ đến về nhà như thế nào, hoặc là hỏi đường cảnh sát thúc thúc. Chẳng qua là ở trên đường lớn không mục đích đi loạn.

Khi đến một góc đường tối, a, bốn phía giống như không có ai. Vậy liền có thể biến thân để về nhà. Tiểu Quai nhìn chung quanh, chuẩn bị niệm thần chú. Bất thành linh! Trong góc có mấy thân ảnh cao lớn tiến tới.

– Yêu, là một anh chàng đẹp trai đây.

Thanh âm thô bỉ điên cuồng ha ha cười.

Tiểu Quai hoảng sợ nhìn mấy nam nhân nhanh chóng bao quanh mình, bé sợ nắm lấy vạt áo của mình, vừa lui về phía sau, vừa run rẩy nói:

– Người..... các người muốn làm gì?

– Trời tối gió lớn, người nói chúng ta muốn làm gì đây?

Một tên cao gầy, lấy ra một con dao nhỏ, lắc lư con dao sáng loáng trước khuôn mặt trắng bệch mặt của Tiểu Quai.

– Ít cùn hần nói nhảm. Tiểu tử! Mau lấy tiền ra!

Một bàn tay thô bạo lung tung nắm lấy y phục Tiểu Quai, không quy củ ở trên người của bé lục lọi.

– Ta không có tiền a..... đừng, đừng có sờ ta..... cứu mạng! Cứu mạng a!

Tiểu Quai ô ô khóc thút thít, kêu to liều mạng giãy giụa, bất đắc dĩ lại bị mấy tên đó giữ chặt hai tay, bức đến sát chân tường. Trên đường phố tối tăm, không có người đi ngang qua.

– Đứa trẻ khả ái ăn mặc xinh đẹp như vậy, cư nhiên không có tiền?

Nam nhân khó tin cời y phục Tiểu Quai ra, Trong túi áo hần dùng sức móc móc vẫn trống trơn.

Nửa ngày cũng không có móc ra cái gì, tên to con tức giận đánh một bạt tai lên gò má của Tiểu Quai:

– Không có tiền, ra đường làm cái gì?

– Không phải đâu! Không có tiền? Dáng dấp đứa trẻ này da thịt mịn màng, chính xác là tiểu công tử nhà người ta..... không có tiền?! Không có tiền cho các đại gia chơi một cái cũng được.

Có người bỉ ổi ở trên làn da trắng nõn mịn màng, không có hảo ý sờ tới sờ lui.

– Đau quá ~ buông ta ra! Buông ta ra!

Tiểu Quai chớp chớp hàng mi thật dài, nước mắt trong suốt từng giọt từng giọt chảy xuống, khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng đã có tơ máu từ bên khóe miệng nhè nhẹ chảy xuống, bộ dáng đau đớn đáng thương, làm cho mấy tên cướp càng muốn ngược đãi bé.

Mấy nam nhân người một tay ta một tay, có người níu lấy tóc Tiểu Quai, có người bóp cánh tay của bé, có người tay sờ lên ***g ngực của bé, còn có người đã động thủ cời thắt lưng của bé.

Chỉ cảm thấy trên người khắp nơi ghê tởm cùng đau đớn, Tiểu Quai oa một tiếng khóc lớn lên, hàm răng cắn một cái, cũng không làm được gì nhiều, lắc mình một cái. Thừa dịp bóng đêm che chở, một con tiểu hồ ly linh xảo từ trên mặt đất, chạy trốn vào đồng rác trong góc đường.

Mấy nam nhân chỉ cảm thấy trong tay không còn gì, mỹ thiếu niên trong tay chợt biến mất, chỉ còn sót lại một đồng quần áo. Ba bốn người, người xem ta, ta xem người. Qua một trận, mới hồi phục lại tinh thần, chạy tứ tán, đêm khuya trận trận thét gào vang dội đường lớn:

– Quỷ! Quỷ! Có quỷ a!!!!!! Cứu mạng a!!!!

Sau một lúc, tiểu hồ ly mới run rẩy từ trong đồng rác lộ ra cái đầu nhỏ, cẩn thận nhìn xung quanh. Cũng may người xấu bị dọa chạy. Tiểu Quai lúc này mới từ từ đi ra, nhìn thấy trong đồng rác có mấy con chuột to lớn, đang thưởng thức cơm hộp thừa bị người khác vứt bỏ.

Tiểu hồ ly ủy khuất rút xuống mấy giọt nước mắt, nhìn bên chân một trái táo bị cắn mất một nửa, bốc mùi hư thối. Vốn nhìn cũng sẽ không muốn liếc mắt nhìn, nhưng bụng thật là đói a. Lại bị những tên xấu kia đánh mấy quyền, trên người mềm nhũn vừa đau lại đói, một chút khí lực cũng không có.

Tiểu móng vuốt run rẩy gầy gầy nửa trái táo, chừng nhìn vòng quanh một cái, sẽ không có người thấy đi. Tiểu Quai đem nửa trái táo kia kéo đến bên người, móng vuốt dùng sức lau lại lau, nhắm mắt lại, cắn.....

Lâm Tu Chân lo âu đi trên đường lớn, ánh mắt nhìn quanh tìm kiếm thân ảnh người yêu. Mới vừa vội vã chạy đến “lớp học đầu bếp trứ danh”, nhưng người ta đã sớm tan học đóng cửa. Dọc theo đại lộ hỏi thăm nửa ngày, cũng không có ai có nhớ ra mặt Tiểu Quai.

Bé con ngốc nghếch kia, sẽ chạy đi nơi đâu đây? Cũng không biết có ăn cơm hay không. Cả ngày, nhất định đói bụng lắm. Có thể bị người bắt cóc hay không đây? Bảo bối của ta đáng đắp khả ái như vậy..... Lâm Tu Chân chỉ hồi hận không trang bị trên người Tiểu Quai một vệ tinh định vị.

Ban đêm gió lạnh, thổi tung mái tóc đen của Lâm Tu Chân. Trong không khí, giống như có mùi vị quen thuộc. Lâm Tu Chân dừng bước, dùng sức hít mũi một cái. Không sai! Mặc dù rất yếu ớt, nhưng là mùi máu linh hồ trên người Tiểu Quai. Mình đã ăn qua, chắc chắn sẽ không sai.

Lâm Tu Chân trong bụng không khỏi cao hứng lên, nhưng rất nhanh, lại bị lo lắng bao trùm. Tại sao có thể có máu? Tiểu Quai đã xảy ra chuyện gì đây? Vừa nghĩ tới người yêu bảo bối khả ái của mình có thể gặp bất trắc, Lâm Tu Chân cảm thấy tim tựa như tan nát. Hắn chỉ có thể liều mạng làm mình tỉnh táo lại, cố gắng đuổi theo hơi thở yếu ớt của Tiểu Quai trong không khí.

Trong hẻm nhỏ tối tăm, trong mấy đồng rác rách rưới, mấy con chuột cống chung quanh chạy tán loạn, một vật nhỏ tuyết trắng, ở dưới ánh trăng lộ ra màu lông trắng bạc lấp lánh, chẳng qua là trên người loang lổ vết đen. Tiểu Quai đáng thương, ôm nửa trái táo, chặt vật gặm cắn.

Thấy thân ảnh của tiểu hồ ly, tảng đá lớn trong lòng Lâm Tu Chân rốt cục rơi xuống. Nhưng bảo bối luôn luôn an nhàn sung sướng kia, lại đang ở một nơi bẩn thỉu gặm rác rưởi bẩn thỉu, lòng của Lâm Tu Chân đau xót, thiếu chút nữa muốn rơi nước mắt. Thanh âm hắn run rẩy đi tới:

– Tiểu Quai

~~Tiểu hồ ly chuyên chú đối phó với nửa trái táo, nghe được thanh quen thuộc, thân thể run lên một cái, thận trọng nâng đầu nhỏ lên. A Chân! Móng vuốt dụi dụi mắt, không sai, là A Chân! Ô ô ~~ vốn là muốn nhảy vào ***g ngực tràn đầy an tâm đó, nhưng vừa nghĩ tới thân thể mình bẩn thỉu, còn không có mặt mũi gặm rác rưởi ăn. Tiểu hồ xấu hổ dùng móng vuốt che kín mặt, cái đuôi lắc lắc, toàn bộ đầu cũng rúc vào đuôi to mao nhưng.

– Bảo bối.....

Lâm Tu Chân cúi người xuống, đem tiểu khả ái yếu ớt kia ôm vào trong ngực, bàn tay không ngừng vuốt ve thân thể Tiểu Quai hơi phát run:

– Đều là ta không tốt, để cho ngươi chịu khổ.....

Nghĩ đến là tự mình chạy ra khỏi cửa, bị mấy người xấu khi dễ bị thương không nói, còn làm A Chân lo lắng, còn bị người yêu thấy mình bộ dáng chật vật vạn phần, Tiểu Quai không nhịn được nước mắt ứa khuất liền rơi xuống.

Thấy tiểu hồ ly vô lực than khóc ở trong ngực mình, cũng không giống như thường ngày thân thiết làm nũng, ngược lại yên lặng rơi nước mắt, lòng của Lâm Tu Chân cũng đau. Không biết trên người Tiểu Quai có vết thương nào không, hắn không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng sờ đầu tiểu hồ, ôn nhu an ủi:

– Không sao, chúng ta về nhà đi.....

15. Chương 15

Edit: Mèo mập.

Beta: Lỳ.

Phong ba qua đi đã mấy ngày, Lâm Tu Chân bắt đắc dĩ nhìn tiểu hồ ly bơ phờ nằm trên chân mình. Bàn tay nhẹ nhàng từ đầu nhỏ, lướt qua bộ lông bóng loáng trên thân, một đường ôn nhu vuốt ve đến đuôi to xù lông, một lần lại một lần nữa.

Thường ngày mỗi khi Lâm Tu Chân vuốt ve như vậy, tiểu hồ ly luôn là khép hờ ánh mắt, bộ dáng hướng thụ. bốn chân còn ngửa lên trời, ý bảo Lâm Tu Chân gãi gãi bụng nhỏ. Nhưng bây giờ, tiểu hồ ly mao nhung miến cường cúi đầu, mắt nhắm chặt, dáng vẻ hoàn toàn buồn bực ủy khuất. Thấy vậy trong lòng Lâm Tu Chân cũng chua xót.

Tiểu Quai đã chừng mấy ngày không biến thành người. Xem ra, đêm hôm đó rời nhà đã làm cho tâm lý của Tiểu Quai bị thương quá lớn. Lâm Tu Chân yêu thương vuốt ve sống lưng tiểu hồ ly, vỗ về chơi đùa lỗ tai nhưng mềm mang khuyên tai mã não màu đỏ, nhẹ giọng nói:

– Bảo bối, đêm hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có nơi nào bị thương hay không? Trong lòng rất khó chịu sao? Nói với ta một chút có được không?

Tiểu hồ ly cũng không nhúc nhích, chẳng qua là chớp chớp mắt, con ngươi đen lay lắt ướt nước mắt tựa như muốn khóc. Chỉ thấy nó từ trong ngực Lâm Tu Chân vọt ra ngoài. Nhảy tới trong góc ghế sa lon, cuộn thành một đoàn, cái đuôi thật to xù lông cơ hồ đem toàn bộ thân thể giấu đi, khuôn mặt nhỏ bé cũng giấu ở trong cái đuôi. Tựa hồ là một loại kháng nghị trong yên lặng: Ta không muốn biến thành người nữa. Làm cho Lâm Tu Chân thấy rất khó chịu.

Chợt, tiếng chuông cửa đình đông, phá vỡ trầm mặc của một người một hồ trong phòng.

– Chính xác là KFC tới.

Lâm Tu Chân cố ý cất cao giọng, tận lực dùng thanh âm vui vẻ nói.

Bình thường lúc này, Tiểu Quai luôn nhanh nhất mở cửa, mắt to mong đợi nhìn hộp cánh gà trong tay Lâm Tu Chân, vui sướng ở bên chân hần vòng tới vòng lui. Bây giờ, tiểu hồ ly chẳng qua là vẫy vẫy lỗ tai, thoáng từ trong cái đuôi lộ ra một ánh mắt lấp lánh, liếc cửa.

Nhìn Lâm Tu Chân ôm cánh gà thơm ngon đi tới, tiểu hồ ly lại rầu rĩ đem đầu vùi vào trong bộ lông. Cái này cực kỳ có sức cám dỗ, nhưng cũng không khơi dậy nổi bao nhiêu hứng thú của Tiểu Quai.

Lâm Tu Chân đem tiểu hồ ly lần nữa ôm vào trong ngực, lấy ra một cánh gà nóng giòn, đưa đến trước mặt của bé. Tiểu Quai bình tĩnh nhìn cánh gà một lần, mới đưa móng vuốt ra xem xét, đầu lưỡi béo mập phần nộn liếm một cái, chợt nước mắt từng giọt nhanh chóng rơi xuống.

– Bảo bối, người đến tốt cùng là làm sao? Không thích cánh gà sao? Vậy chúng ta sẽ không ăn nữa.

Lâm Tu Chân thất kinh, đau lòng đem Tiểu Quai ôm thật chặt vào trong ngực, mấy ngày qua lo lắng cũng bộc phát, ánh mắt bắt đầu ướt át.

Đang lúc này, trong phòng chợt truyền đến một giọng nữ êm ái quyến rũ:

– Ông xã, bảo bối ngoan ngoãn của chúng ta ở chỗ này cuộc sống tựa hồ rất vui vẻ a!

Chỉ thấy trong phòng khách bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh của hai người, từ từ hội tụ thành hình người. Một đôi nam nữ tuổi đã hơn năm mươi xuất hiện ở trong phòng khách. Nữ đoan trang ôn nhu, nam chừng chạc nhả nhặn.

Tiểu hồ ly trong ngực Lâm Tu Chân, chợt lộ đầu ra, chớp chớp mắt, hưng phấn từ trong ngực của hần nhảy ra ngoài, vọt vào trong ngực người phụ nữ kia, đầu nhỏ hưng phấn chui a chui, toàn thân vui mừng ở trong ngực vị phu nhân cợt cợt.

Lâm Tu Chân kinh ngạc đứng lên, ngay sau đó lại hiểu ra phản ứng lại, hơi khản trương há miệng:

– Nhạc..... nhạc phụ nhạc mẫu.....

Nam nhân mặc tây trang, trên dưới quan sát Lâm Tu Chân một hồi, mới cúi đầu xem tiểu hồ ly làm nũng trong ngực phu nhân một chút, chậm rãi nói:

– Trước nay không có thân thiết như vậy đi. Người thật giống như không chiều cố thật tốt bảo bối của chúng ta.

Lâm Tu Chân căng thẳng trong lòng, đang muốn giải thích, nhưng nữ nhân cũng lên tiếng:

– Thấy dáng vẻ bảo bối bơ phờ, thật là làm cho người ta đau lòng. Chúng ta hay là dẫn nó đi thôi. Không nên để nó ở chỗ này buồn bã không vui.

Hai người nhìn nhau, gật đầu một cái, ôm Tiểu Quai muốn rời đi.

Tiểu hồ ly cũng không thuận, từ trong ngực mẹ nó nhảy xuống, thật nhanh nhảy vào trong ngực Lâm Tu Chân, bốn tiểu móng vuốt thật chặt kéo vạt áo người yêu lại.

Hồ tiên nhìn bộ dáng con trai không có cốt khí, giả bộ tức giận nói:

– Bảo bối, ở lại chỗ này làm gì?! Người không vui như vậy, bộ dáng ủy ủy khuất khuất, còn không bằng cùng cha mẹ rời đi!

Hồ tiên ba ba cũng phụ họa:

– Đúng vậy đúng vậy. Theo chúng ta đi Hokkaido đi. Thân phận phụ thân bây giờ là hội trưởng hiệp hội bảo vệ động vật Nhật Bản, ta sẽ dẫn người đi chơi khắp nơi. Người cũng 15 tuổi, vốn cha mẹ tính toán chờ người trưởng thành liền dẫn người xuống núi xem thế giới loài người một chút.

Dứt lời, hai người liền tiến về phía trước, làm bộ muốn đem tiểu hồ ly ôm đi.

Lâm Tu Chân che chở tiểu hồ ly trong ngực đang nắm thật chặt vạt áo của mình, vội vàng giải thích:

– Nhạc phụ nhạc mẫu, các người hãy nghe ta nói. Ta sau này sẽ chăm sóc Tiểu Quai, chiều cố bé thật tốt.....

Hồ tiên mù mù cắt đứt lời của Lâm Tu Chân:

– Nhưng con trai bảo bối của chúng ta nhìn qua cũng thấy không thương người a, hay là đi theo chúng ta tốt hơn!

Lúc này, tiểu hồ ly trong ngực Lâm Tu Chân, chợt lắc mình biến thành mỹ thiếu niên, tay chân trần trụi, gắt gao ôm lấy thân thể người yêu, mái tóc màu bạc chôn ở vai hắn, ô ô đích khóc to:

– Ta không muốn rời khỏi A Chân! Ta muốn cùng A Chân ở chung một chỗ!

– Nhưng hắn cũng không bảo vệ người tốt. Xem trên người người, cũng bị thương thành như vậy?

Hồ ly mù mù tức giận nói.

Lâm Tu Chân ôm tiểu hồ ly trong ngực, ngã vào ghế sa lon, lúc này mới phát hiện trên da thịt bóng loáng trắng nõn của Tiểu Quai, lốm đốm hiện lên rất nhiều vết tụ máu bầm đen xanh tím. Trong lòng một trận đau đớn, vừa vuốt ve vết thương tiểu hồ ly, vừa ghen ngào nói:

– Đây là đêm hôm đó bị thương sao? Bảo bối đáng thương của ta.....

Khuôn mặt Tiểu Quai nhỏ nhắn mà tinh xảo, khóc đến lệ hoa đái vũ (như hoa lệ dính hạt mưa), bé ôm thật chặt Lâm Tu Chân, ô ô nói:

– Không liên quan A Chân, là ta không ngoan, tự mình lén ra khỏi nhà.

Tiểu hồ tay kéo cổ áo của Lâm Tu Chân lại, đầu gối trên ngực của hắn, vừa khóc vừa mơ hồ nói:

– A Chân, thật xin lỗi, đều là ta không tốt, ta hại người lo lắng. Nhưng ta lại không dám biến thành người, ta sợ người thấy vết thương trên người ta sẽ khổ sở..... ta muốn lông mao hồ ly che đi, mấy ngày nữa vết thương lành, lại biến thành người.....

– Bé ngốc, người không để cho ta giúp người thoa thuốc, lúc nào mới có thể lành đây.....

Lâm Tu Chân đau lòng sờ sống lưng bóng loáng của Tiểu Quai, nước mắt cũng không nhận được rất không có hình tượng rất buồn.

– Nhất định rất đau đi? Đều tại ta không coi trọng người.....

– A Chân đừng khóc.....

Gương mặt của Tiểu Quai ghé tới gần mặt của Lâm Tu Chân, đầu lưỡi mập mạp liếm từng giọt nước mắt trên khuôn mặt người yêu.

– Đều là những tên bại hoại kia không tốt. Bọn họ muốn tiền của ta, sờ ta, còn đánh ta..... ta thật là đói, lại thật sợ hãi.....

Ủy khuất cùng chua cay tích lũy mấy ngày qua rốt cục bộc phát, Tiểu Quai cũng không nhịn được nữa cùng người yêu làm nũng tổ khổ.

– Ngoan ~ không sợ, không sợ. Ta sẽ không để cho người khác tổn thương người nữa.....

Lâm Tu Chân hôn lên khuôn mặt Tiểu Quai nhỏ nhắn khóc đến thê thảm, trấn an ôn nhu khẽ hôn từng cái từng cái.

– A Chân ~ ta thật sợ hãi sẽ không còn được gặp lại người.....

Tiểu Quai nhỏ giọng khóc sùt sùi, nhắm hai mắt lại, cảm thụ nụ hôn của người yêu, chủ động quấn hai tay lên cổ của Lâm Tu Chân, ngẩng đầu bắt được bờ môi của hắn, tinh tế gặm cắn.

Đầu lưỡi linh xảo dò xét tiến vào trong miệng Lâm Tu Chân, lại bị một đầu lưỡi to ôn nhu ướm át cuốn lấy, hai người dây dưa nô đùa. trong cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Quai, đều là mùi ấm áp của Lâm Tu Chân, mỗi chiếc răng cũng tinh tế quét qua.

Không biết qua bao lâu, vì mấy ngày không có thân cận hai người mãi mới kết thúc hôn sâu triền miên. Tiểu hồ gương mặt chôn trong ngực của Lâm Tu Chân, hơi thở hỗn hển. Lâm Tu Chân yêu thương sờ đầu của bé, ngẩng đầu nhìn lên, trong phòng khách đã trống trơn, cha mẹ Tiểu Quai, không biết lúc nào đã biến mất trong không khí.

Trên bàn trà phòng khách, bày một bông hoa hồng diễm lệ, Lâm Tu Chân mê hoặc cầm lên. Vốn là một nụ hoa hồng đỏ chưa nở, lập tức liền nở rộ, hoa tâm tỏa ra một làn khói mang mùi hương nhàn nhạt, ở trên không khí hợp thành mấy chữ:

– A Chân, bảo bối liền giao cho người. chiều cổ nó thật tốt. Sang năm gặp lại.

Lâm Tu Chân nhìn khói chữ trong không khí dần dần biến mất, mỉm cười, hắn cúi đầu, quyến luyến không thôi nhẹ cọ gương mặt của Tiểu Quai, thấp giọng nói:

– Bảo bối, cha mẹ của người pháp lực thật là cao thâm a. Người học một chút đi.....

– Cha mẹ tu luyện rất nhiều năm, đạo hạnh dĩ nhiên cao.

Tiểu Quai xấu hổ cọ cọ ***g ngực Lâm Tu Chân, nhỏ giọng giải vây cho mình:

– Nhưng tu luyện pháp thuật rất cực khổ, những thần chú kia khó đọc, ta cũng không nhớ được.....

– Đều là ta không tốt, sau này ta sẽ chăm sóc người thật kỹ. Sẽ không để cho người gặp phải nguy hiểm.

Lâm Tu Chân đau lòng liếm liếm một vết tụ máu trên bả vai Tiểu Quai, đau lòng nói.

– A Chân

~~Tiểu Quai yêu kiều nịnh nọt cắn cánh tay của Lâm Tu Chân:

– Ta bảo đảm sau này sẽ không lén đi ra ngoài một mình nữa.....

– Bé ngoan, ta sẽ dạy người làm thế nào hòa nhập với con người. Người cũng không nên luôn đợi ở nhà một mình.

Lâm Tu Chân như có điều gì suy nghĩ nói:

– Trước kia là ta không có chú ý tới. Bảo bối, sau này người muốn học cái gì, muốn làm cái gì, ta cũng sẽ giúp người thực hiện.

– A Chân ~ ta thích người nhất.....

Ánh mắt đen nhánh của Tiểu Quai, thanh thuần vô tà nhìn người mình yêu.

– Chỉ cần A Chân vui, ta làm cái gì cũng được.....

Dứt lời, tiểu hồ cạ cạ hàm răng, hừ hừ gặm cắn cổ của Lâm Tu Chân, thân thể trần trụi, không kiên nhẫn hướng trên thân người yêu cạ tới cạ lui:

– A Chân ~ chừng vài ngày không có làm. Ta muốn người sờ sờ.....

Lâm Tu Chân cẩn thận nhìn vết thương trên người Tiểu Quai, cũng may đều là chút ứ đọng máu mà thôi, lúc này mới yên lòng lại, đành hoành đem tiểu nhân nhi kia bế lên, hướng phòng ngủ đi tới:

– Hảo, ta sẽ hảo hảo yêu người.....

16. Chương 16

– Xin chào, phiền anh gói giúp tôi 3 bó hoa cẩm chướng.

Mấy nữ trung học sinh vai đeo túi sách, hưng phấn tụ tập ở tiệm hoa nhỏ tinh xảo thanh lịch ngay góc đường.

– Hảo ~ xin chờ một chút.

Thanh âm thanh thúy dễ nghe, ngọt ngào vang lên trong tiệm hoa tươi tràn đầy sắc thái riêng xinh đẹp. Di, mái tóc trắng bạc, ánh mắt đen láy, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, cười lên lộ ra hàng răng trắng nõn xinh đẹp, không phải bảo bối Tiểu Quai khả ái của chúng ta đây sao?

Chỉ thấy Tiểu Quai mặc một cái áo T-shirt sạch sẽ, phía dưới là quần jean, trên người còn quần một tạp dề màu hồng đáng yêu vô địch, ở trong tiệm bán hoa bận rộn làm việc.

– Xem, anh ta cắm hoa đáng vẻ rất chi nghiêm túc, thật là đẹp trai thật đáng yêu a.

Đám nữ sinh kia đứng cách đó không xa, thì thầm bàn tán sôi nổi.

– Hắc, người không biết, khi tiệm bán hoa mới vừa khai trương, anh ta còn không biết làm gì. Đi theo sau lưng nữ nhân viên bán hàng, bộ dạng tay chân lóng ngóng gói hoa, đó mới gọi đáng yêu! Nếu không phải là ta phát hiện đầu tiên, các người có thường tới nơi này mua hoa không? Hừ hừ.

Một cô gái tết tóc hai bên đặc ý khoe khoang.

– Được rồi, biết người lợi hại nhất. Nơi nào có anh đẹp trai mở tiệm, người cũng biết nhanh nhất. Đúng rồi, đại soái ca thành thực đó, cũng nhanh xuất hiện đi?

Nữ sinh tóc ngắn chột bả vai cô gái bên cạnh.

Một nữ sinh tóc thẳng nhìn đồng hồ đeo tay, nghiêm túc gật đầu một cái:

– Hắn sẽ nhanh xuất hiện thôi.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. trước cửa tiệm bán hoa, một chiếc Audi màu bạc dừng ở ven đường, một người nhả nhận tuần mỹ đẹp trai bước vào cửa tiệm, mỉm cười nhìn mỹ thiếu niên phía sau quầy bận rộn gói hoa tươi.

– A Chân ~~ Người đã về a

~~Thiếu niên tóc bạch kim cảm nhận được ánh mắt người yêu, hoan hô một tiếng, cao hứng từ trong đám hoa tươi chạy vội ra, lao thẳng vào trong ngực anh đẹp trai. Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hưng phấn ở trong ngực Lâm Tu Chân cạ a cạ.

– Xem một chút, lại diễn kịch sắc tình. Bọn họ ngày ngày đều ngọt ngào như vậy, tình cảm thật tốt.

Nữ sinh tóc tết cổ gấu ghê nén hưng phấn, thấp giọng nói.

– Đi, chúng ta cũng đi tham gia náo nhiệt, cùng anh đẹp trai chào hỏi đi.

Cô gái tóc ngắn lúi kếu mấy bằng hữu, đi tới.

– Tiểu lão bản, hoa tươi của chúng ta gói xong chưa a?

– Oa, người hôm nay mặc tạp dề màu hồng thật đáng yêu a, mua ở đâu vậy?

– Đại ca ca, tiểu lão bản hôm nay chọn cho chúng ta hoa cắm chướng màu hồng thật đẹp.

– Đúng vậy, kỹ thuật cắm hoa của cậu ta bây giờ rất tốt, so với nữ nhân viên lần trước còn tốt hơn.

Giọng nữ thanh thúy bắt đầu vây lượn ở quanh người Lâm Tu Chân cùng Tiểu Quai, trong tiệm hoa nhỏ nhỏ rất nhanh tràn đầy hoan thanh tiểu nữ.

Lâm Tu Chân nhìn Tiểu Quai, hơi xấu hổ cắn môi, khuôn mặt nhỏ bé mà ửng hồng bởi vì các nữ sinh bao vây mà càng khả ái mê người. Mặc dù còn không tự nhiên, nhưng đã có thể ở trong đám đông cười đùa. Tiểu hồ kia, tay chân nhanh nhẹn đang gói hoa tươi, khổ cực nhưng vẫn cao hứng kiếm tiền, khách khí cùng khách nhân chào hỏi:

– Hoan nghênh lần sau lại đến.

Lâm Tu Chân trong lòng không khỏi âm thầm cao hứng: ngay từ đầu vốn là muốn đưa Tiểu Quai đến trường học, nhưng tiểu hồ quá mức xấu hổ, lại không biết cùng người khác chung sống. Vẫn là Riley đưa ra chủ ý tốt. Đầu tiên mở một tiệm hoa nhỏ, để cho Tiểu Quai từ từ tiếp xúc với con người. Hơn nữa người tới mua hoa, phần lớn đều là người tốt tâm địa thiện lương, nhất định sẽ đối với Tiểu Quai có ảnh hưởng tốt.

Các cô gái hoạt bát kia rời đi, tiệm hoa tạm thời yên tĩnh lại. Nhân viên nữ được thuê để phụ giúp Tiểu Quai bán hàng thức thời loay hoay trước một chậu hoa lan. Tiểu Quai thoải mái ôm cổ của Lâm Tu Chân, ngồi ở trên đùi người yêu, hai chân đung đưa:

– A Chân, hôm nay bán ra thật là nhiều hoa a. Tất cả mọi người đều khen ta kỹ thuật cắm hoa càng ngày càng tốt.

Tiểu nhân nhi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, đắc ý nói.

Lâm Tu Chân nhéo lỗ mũi đang vểnh lên của Tiểu Quai, ở trên gương mặt mồm mỉm cười cắn một cái:

– Tiểu tử, dễ dàng như vậy liền đã kiêu ngạo rồi? Người còn phải đọc sách học tập nhiều hơn, tham khảo ý kiến khách hàng, biết không?

– Ân, A Chân. Ta cảm giác mình thật hạnh phúc a

~~Ngón tay của Tiểu Quai không ngừng ở ngực người yêu vẽ vòng tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn ở cổ của Lâm Tu Chân cọ a cọ.

– Không biết Riley ca ca thế nào, hắn có điện thoại về không? Ta phải làm một vòng hoa xinh đẹp cho hắn

~~~ Ai biết được, tiểu tử kia đoán chừng vẫn còn ở Trường bạch sơn đi dạo đi. Chúng ta đừng quản hắn. Tiểu quai quai, người hôm nay trên người thơm quá a.

Lâm Tu Chân đùa bỡn mái tóc bạch kim nhu thuận, hôn lên cái trán trơn bóng của bé.

Tiểu hồ khép hờ mắt, thoải mái rên rỉ:

– Có thể là buổi sáng chăm sóc hoa quá lâu đi.....

– Ân. Bảo bối thật thơm mà, thật muốn ăn a.....

Ngón tay của Lâm Tu Chân không có hảo ý gãi gãi cái bụng Tiểu Quai, làm tiểu hồ một trận cười ha ha.

– Không được. Ta còn phải mở tiệm. Ta đã là tiểu lão bản.

Tiểu Quai thoát ra khỏi vòng tay người yêu, nghiêm túc nói.

Ai, tiểu hồ lúc nào chuyên nghiệp như vậy? Lâm Tu Chân cười khổ suy nghĩ.

Tiểu Quai khả ái cười cười, ghé vào lỗ tai Lâm Tu Chân, nhẹ nhàng cắn lỗ tai nhỏ giọng nói:

– Tối hôm nay chúng ta cùng nhau tắm hương hoa, ta phơi thật là nhiều cánh hoa hồng a.....

Dứt lời, liền nghịch ngợm ở rái tay nhạy cảm của Lâm Tu Chân liếm một cái, lại nhanh chóng nhảy ra, đón khách hàng mới vừa vào cửa tiệm, mỉm cười nghe giọng hỏi:

– Xin chào, tôi có thể giúp gì cho bạn?

Buổi tối a..... xem ta làm thế nào đem người ăn sạch sẽ! Lòng của Lâm Tu Chân bị hành vi ngày càng tệ của tiểu quỷ chọc cho ngứa ngáy, đứng dậy giúp đỡ người yêu nhỏ chào hỏi khách hàng.

Trong tiệm hoa nho nhỏ, tràn ngập không khí ấm áp mà lãng mạn. Trái tim ngọt ngào tựa như một căn phòng hoa tươi vậy, mãnh liệt tỏa ra mùi hương hạnh phúc, làm cho mỗi một người vừa tới đều cảm nhận được. Để cho người ta nguyện ý tin tưởng, tình yêu là điều kỳ diệu.....

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-tuoc-dich-tuyet-ho-ly>